

TRC DÀNH

đàn gia hạnh phúc

000-BOOK.COM

Mục lục

Chương 1: Oan Gia Gặp Gỡ

Chương 2: Cô ẤY Là Bái Nguyệt Như

Chương 3: Hay Là Giúp Một Chút

Chương 4: Chạm Mặt LỡN Nữa

Chương 5: HàNg Xóm Bất Đắc Dĩ

Chương 6: Bị Bất NạT

Chương 7: HoàNg Tử Và Nàng Lọ Lem

Chương 8: Quan Hệ Thay Đổi

Chương 9: Joana ĐẾN Nhà

Chương 10: Tranh Cãi

Chương 11: Tiệc Cưới SốNg Gió

Chương 12: Ra Mặt Vì Cô ẤY

Chương 13: QuÁ Khứ Không Vui Vẻ

Chương 14: Cảm Giác Lạ

Chương 15: Không Thể Yêu

Chương 16: BướC Đi CủA Trái Tim

Chương 17: Say Vì Em

Chương 18: Tỏ TÌNH

Chương 19: TạM Thời Chia Xa

Chương 20: Em Trai

Chương 21: Tai Nạn Bất Ngờ

Chương 22: Giận Dỗi

Chương 23: Bởi Vì Quan Tâm

Chương 24: Giải Tỏa Khúc Mắc

Chương 25: Tiên TriỀN Tốt Đẹp

Chương 26: Đại Kết Cục

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 1: Oan Gia Gặp Gỡ

Mùa hè ở thành phố X luôn rất nóng, thời tiết ban ngày có thể lên tới ba mươi mấy độ. Thế nhưng ở tập đoàn Hàn thị dạo gần đây giống như đang bị mùa đông bao phủ vậy, lạnh lẽo đến đáng sợ. Cũng do người lãnh đạo trực tiếp của họ Hàn Phong – Hàn đại tổng tài kết hôn nên nghỉ phép dài hạn. Mà người lên thay thế chức vụ của Hàn Phong lại là Trác Vỹ Phàm, cơn ác mộng của nhân viên Hàn thị. Bảo sao họ không thấy lạnh cho được.

Trên tầng 35 của Hàn thị, Molley sắp khóc không ra nước mắt. Đứng trước cửa thang máy, cô cố gắng trấn tĩnh bản thân để một lát nữa khi phó tổng Trác Vỹ Phàm xuất hiện sẽ không thất thố. Nhưng toàn thân cô phát run, trái tim đập mạnh đến nỗi muốn rớt ra khỏi lồng ngực. Trời ạ, Hàn thị có hàng ngàn nhân viên. Tại sao lại giao công việc đón tiếp vị phó tổng mặt lạnh này cho cô chứ. Nếu là vì chức vụ thư ký trưởng của cô thì cô tình nguyện từ chức.

Cửa thang máy “đình” một tiếng liền mở ra, Molley liền hoàn hồn cũng chưa kịp nhìn xem ai trong đó liền cúi gập người lớn tiếng chào.

“Phó tổng...”

“Đem tất cả tài liệu liên quan đến dự án đầu tư khu resort ở Trung Diên vào phòng cho tôi. Còn nữa, báo cáo tài chính của công ty ba tháng gần đây đã làm xong chưa? Mang vào cho tôi luôn đi. Một tiếng nữa thông báo cho các chủ quản đến phòng họp.” Nhìn cũng không nhìn, Vỹ Phàm vừa bước ra khỏi thang máy đã hướng phòng làm việc đi tới. Vừa đi vừa phân phó công việc.

Lúc Molley kịp tiêu hóa hết những gì vừa nghe được thì cũng không thấy vị lãnh đạo mới đâu nữa.

Cô cười mà miệng méo xệch “Dạ, phó tổng.”

Lấy khăn giấy thấm mồ hôi trên trán, Molley ba chân bốn cẳng chạy về phòng làm việc gấp gáp chia nhiệm vụ.

“A Tử, báo cáo tài chính ba tháng gần đây đâu? Tìm nhanh cho tôi.”

“Anna, tài liệu về khu resort ở Trung Điền đâu? Lấy hết ra đây.”

Phòng làm việc của thư ký gần như rối tung lên vì mệnh lệnh vừa được ban bố. Người thì tìm tài liệu, người lại kiểm tra báo cáo tài chính, người đang bận gọi điện thoại thông báo giờ họp với các phòng ban.

“Chị Molley, báo cáo tài chính đây.” A Tử mặt mũi nhếch nhác chạy tới trước mặt Molley.

“Chị Molley, tài liệu có đủ rồi.” Anna cũng không màng tới bản thân là thực nữ, vội vội vàng vàng ôm mớ tài liệu đến đặt trên bàn thờ hỗn hển.

“Tốt, tôi đi trước. Hai người nhanh chóng dọn dẹp đồng lộn xộn này đi.” Molley chững tài liệu lên nhau rồi ôm tất cả ra khỏi phòng.

A Tử và Anna nhìn theo bóng Molley không hẹn nhau cùng thở dài. Rồi lại nhìn phòng làm việc không khác gì bãi chiến trường... thật đau khổ.

Phòng làm việc của Trác Vy Phàm lặng như tờ khiến Molley không rét mà run. Cô đứng như vậy cũng được 5 phút rồi mà vị sếp này chẳng nói chẳng rằng. Ngay cả đồng tài liệu cô vất vả lắm mới mang tới được cũng vẫn yên vị trên bàn.

“Hiệu suất làm việc của các người quá kém đấy. Mất 20 phút mới giao hồ sơ cho tôi. Dem vào rồi cũng không định phân loại ra à? Hay cô muốn tôi tự làm?” Vy Phàm ngẩng trên ghế da, hai tay đặt hờ trên thành ghế, mở miệng trách cứ.

“A... tôi xin lỗi.” Molley rớt cuộc hiểu vì sao này giờ anh ta không nói gì, thì ra là chờ cô phân loại tài liệu.

Thật là, làm việc dưới trưởng tổng tài bao nhiêu năm, cô chưa từng bị nhắc nhở những chuyện vụn vặt như vậy.

“Phó tổng, xong rồi ạ.” Molley không ngừng trấn tĩnh bản thân, cố gắng nói chuyện thật lưu loát.

Vỹ Phàm hừ nhẹ một tiếng, lúc này anh mới với tay lấy tài liệu trên bàn xuống đọc. Vẻ lạnh lùng trên gương mặt anh dần biến mất thay vào đó là sự nghiêm túc. Nhưng sự thay đổi nhỏ nhoi này cũng không thể làm tan biến nỗi sợ trong lòng Molley. Qua chừng 15 phút, Vỹ Phàm ngẩng đầu nhìn người trước mặt như bị đóng băng, lạnh giọng hỏi.

“Còn việc gì nữa sao?”

“Dạ không thưa phó tổng.” Molley lắc đầu nguầy nguậy.

“Vậy sao còn chưa ra ngoài.”

Molley a lên một tiếng rồi vội cúi đầu chào sau đó như tên bắn mà lao khỏi nơi đáng sợ này. Về tới địa bàn của mình cô mới dám thoải mái hít thở.

“Chị Molley, không có chuyện gì chứ?” Nhìn thấy Molley trở lại, A Tử lên tiếng hỏi han.

“Không sao.” Molley ngẩng phịch xuống ghế, rút liền lấy tờ khăn giấy lau mồ hôi trên mặt.

“Uống chút nước đi. Chị làm gì trong đó mà lâu vậy. Làm bọn em ở ngoài này sợ muốn chết.” Anna thân tình rót nước cho Molley, lại gần trò chuyện.

“Tôi ở trong đó còn muốn chết hơn.” Uống cạn li nước, Molley nói như sắp muốn khóc.

Cô xưa nay không có thói quen than thở với cấp dưới, nhưng với hai trợ lý thư kí đã theo cô lâu nay thật khó để kiềm chế.

“Trác phó tổng thật đúng là Diêm La mặt lạnh. Ở cạnh anh ta thêm chút nữa chắc tôi sẽ bị đóng băng mà chết mất.” Nhắc tới sếp mới, Molley không nhịn được rùng mình.

“Không phải đáng sợ vậy chứ. Mới ngày đầu tiên thôi mà... những ngày tháng sau này của chúng ta làm sao sống?” A Tử mặt nhăn mày nhíu, mếu máo.

“Nhưng chúng ta là người dưới trưởng tổng tài mà. Phó tổng không phải nên nể mặt tổng tài mà đối xử tốt với chúng ta một chút sao?” Anna cố gắng tìm ra lối thoát.

Molley mặt mày xoa nhẹ hai bên thái dương, rồi nói “Hai người đâu phải không biết tính tình của Trác phó tổng. Một khi đã dính tới công việc tuyệt đối không có chuyện nể mặt bất cứ ai. Mà tổng tài cũng không có ở đây...”

A Tử ngửa mặt nhìn trần nhà, xúc động kêu to “Em muốn từ chức.”

Anna có vẻ bình tĩnh hơn một chút nhưng tâm trạng cũng không khá hơn là bao. Cô kéo tay áo Molley, vẻ mặt đáng thương vô cùng.

“Chị Molley, em rất nhớ tổng tài.”

Molley thở hắt ra, lên tiếng trấn an cấp dưới “Chỉ là tạm thời thôi. Đến khi tổng tài trở về chúng ta sẽ được quay lại vị trí cũ. Còn hiện tại phải làm việc thật cẩn thận. Nếu đắc tội với phó tổng, tổng tài có về cũng chẳng cứu nổi chúng ta đâu.”

Tuy rằng nói như vậy nhưng trong lòng Molley vẫn không tài nào an tâm được. Vì người ngày ngày đối mặt với vị Diêm La mặt lạnh đó là cô mà. Cục diện ngày hôm nay tẻ nhạt như vậy cũng tại tổng tài. Chỉ một câu nói đã chuyển giao vị trí làm việc của cô từ tầng 36 xuống tầng 35. Hành

động này không khác gì đưa dê vào miệng cọp. Cô thật nghi ngờ, ba tháng sau khi tổng tài trở về không biết có còn mạng để gặp tổng tài không nữa.

Ba người nhìn nhau ử rử không thôi, chẳng ai nói ai rất tự giác làm việc của mình. Tâm trạng mọi người đều xấu nên không khí trong phòng cũng căng thẳng theo. Khác hẳn với lúc họ làm việc ở tầng 36, dù có áp lực nhưng luôn vui vẻ, thậm chí có lúc còn đùa giỡn với nhau. Ôi, quá khứ tươi đẹp...

“Chị...” Giọng nói quen thuộc vang lên bên tai Molley, không cần nhìn cô cũng nhận ra đó là ai.

“Nguyệt Như !” Molley ngoắc ngoắc tay với cô gái đang thập thò ngoài cửa.

Nhận được tín hiệu, Bái Nguyệt Như liền đường hoàng bước vào phòng thư kí. Cô là em họ của Molley nên cũng thường đến công ty thăm chị họ.

“Chị Anna, A Tử... xin chào !” Đối với trợ lí của chị mình cô cũng khá thân thiết nên rất tự nhiên chào hỏi.

Bất đồng với thái độ vui vẻ của Nguyệt Như, cả Anna lẫn A Tử đều gượng gạo đáp lại. Nguyệt Như nhận ra sự khác lạ này nhưng cũng không truy hỏi. Cô kéo ghế ngồi bên cạnh Molley, hỏi nhỏ.

“Chị họ, hai chị ấy sao vậy?”

“Bọn chị vừa mới bắt đầu cuộc sống địa ngục trần gian nên ai cũng căng thẳng vậy đấy. Không có gì đâu.” Molley nhún vai, không muốn để chuyện không vui của mình ảnh hưởng đến cô em họ luôn vui vẻ này.

“Vậy sao? À, chị làm việc ở tầng 36 mà. Chuyển xuống đây khi nào vậy? Làm em tìm lâu lắm.” Nguyệt Như lấy hộp cơm ra để trước mặt Molley tiện thể nói ra thắc mắc trong lòng.

“Chị nói rồi đó. Tổng tài của bọn chị nghỉ kết hôn nên tạm thời bọn chị được đi xuống làm việc cho phó tổng. Tầng 35 là nơi làm việc của anh

ta.” Chống cằm nhìn em gái, Molley nhàn nhạt trả lời.

“Xem ra nơi này không thoải mái bằng tầng 36 rồi.” Đã ghi nhận một số thông tin cơ bản, Nguyệt Như nhanh chóng đưa ra kết luận.

“Cả công ty này ai cũng xem tầng 35 là địa ngục trần gian. Nếu không phải bị ép buộc, chẳng ai muốn xuất hiện ở nơi này hết. Mà em sau này cũng không cần đưa cơm tới cho chị nữa đâu, mất công bị phó tổng nhìn thấy... chết chắc đó.” Molley đưa tay lên cổ làm động tác cắt cổ.

Nguyệt Như phì cười “Chị khoa trương quá đó. Em cũng không làm việc gì phạm pháp, sợ gì anh ta.”

“Em cứ gặp anh ta một lần đi rồi sẽ biết chị có khoa trương hay không. Tối giờ rồi, chị phải sang phòng họp chuẩn bị. Em nghỉ chơi một chút rồi tự về nhé. Bye bye.”

Nói rồi Molley cùng Anna, ATử gấp gáp rời khỏi phòng. Nguyệt Như dõi mắt nhìn theo ba người họ, không khỏi bật cười. Chị họ của cô là một thư kí chuẩn mực, rất có năng lực, thái độ làm việc cũng rất trầm tĩnh. Từ khi nào lại trở nên luống cuống, không khống chế nổi bản thân như thế chứ. Xem ra nguyên nhân chính là vị phó tổng kia rồi.

Lấy tay phải nhẹ vạt áo dính bụi, Nguyệt Như đứng dậy rời khỏi phòng thư kí. Cô rất muốn biết địa ngục trần gian mà Molley nói đến là như thế nào. Đi dọc theo hành lang hồi lâu, ngay cả một bóng người cũng không có. Cả một tầng lầu rộng lớn mà cứ như ngôi nhà hoang, vắng vẻ, u ám. Không phát hiện ra đi đâu gì thú vị nên Nguyệt Như định bụng sẽ trở về nhà, chuẩn bị đi làm. Nhưng đúng lúc cô sắp bước vào thang máy thì nghe tiếng đàn ông rống giân. Thu hoạch ngoài ý muốn này thành công kích thích sự tò mò của Nguyệt Như, cô liền phóng như bay đến nơi phát ra tiếng quát tháo, xem nào nhiệt.

Trước cửa phòng họp, có rất nhiều người tập trung, mà ai cũng cúi đầu nín thinh. Chỉ có một người đàn ông cao lớn, uy nghiêm đang trừng mắt thị uy với một nhân viên nữ trước mặt.

“Cô có hiểu tôi nói gì không hả? Lập tức thu dọn đồ đạc rời khỏi công ty. Nhân viên như cô, Hàn thị không nhận nổi.” Đối với người phạm sai lầm nghiêm trọng trong cuộc họp, Võ Phàm không muốn nhiều lời liề sa thải.

“Phó tổng, tôi... tôi xin lỗi. Lúc nãy do tôi bất cẩn... xin cho tôi một cơ hội.” Nhân viên nữ bị Võ Phàm trách mắng không ngừng van xin, nước mắt cũng ồạt rơi xuống.

Đã làm sai mà còn khóc lóc, náo loạn hết lên. Những nhân viên như vậy thật khiến Võ Phàm chán ghét. Sắc mặt anh càng lúc càng khó coi, giọng nói cũng trở nên đáng sợ.

“Cô muốn tự mình rời khỏi đây hay để tôi kêu bảo vệ ném cô xuống dưới.”

Lời nói tuyệt tình của Võ Phàm khiến nữ nhân viên đó càng khóc to hơn, thân thể cũng muốn đổ xuống sàn. Những khán giả bất đắc dĩ ở bên cạnh cũng không ai dám lên tiếng nói giúp, chỉ có thể dùng ánh mắt thương hại nhìn cô gái tội nghiệp. Haiz... ai bảo cô ta quá bất cẩn. Đáng lẽ phải trình báo cáo tiêu thụ sáu tháng cuối năm cho phó tổng, cô ta lại đem một đồng giấy tờ vớ vẩn trình lên. Không những thế, trong lúc muốn sửa sai, cô nhân viên này không biết chân tay hậu đậu thế nào lại hất đổ li cà phê vào người Võ Phàm. Gây ra tội lỗi tày trời như vậy, ông trời cũng không cứu nổi.

Dùng hết kiên nhẫn mà bản thân có, Võ Phàm lập tức đi thẳng về văn phòng của mình. Còn ở lại đây, anh không biết mình có gây ra án mạng hay không. Trời biết, anh ghét nhất là nước mắt phụ nữ. Dám khóc trước mặt anh, tội tăng thêm một bậc, không thể dung tha.

“Đứng lại đó cho tôi.” Làm cho một cô gái xinh đẹp, đáng yêu như thế khóc ầm ỹ phải mong bỏ đi à. Bái Nguyệt Như cô mới không cho phép.

Võ Phàm cùng hơn mười mấy chủ quản công ty bị tiếng hét chói tai làm cho giật mình. Anh từ tốn quay lưng lại muốn nhìn xem là ai to gan

dám la hét sau lưng anh. Nhìn mãi cũng chỉ thấy một cô gái lạ mặt đang đứng cách anh không xa, hai tay chống hông, thở phì phò tức giận.

Chứng kiến sự việc vừa rồi đã khiến cho Nguyệt Như vô cùng giận dữ nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ “không liên quan đến mình” của Võ Phàm cô còn nổi điên hơn. Nhất là ánh mắt của anh ta, hoàn toàn không coi mọi người ở đây ra gì. Không cho anh ta một bài học, anh ta sẽ tưởng cả thế giới này đều sợ anh ta mất.

Thẳng tắp một đường đi tới, Nguyệt Như vươn cánh tay ngọc ngà chỉ vào mặt Võ Phàm mắng té tát.

“Anh có phải là đàn ông không hả? Làm cho con gái nhà người ta khóc rồi bỏ đi là xong sao. Cho dù cô ấy có làm sai chuyện gì đi nữa cũng đã xin lỗi rồi. Anh cần gì phải đuổi cùng giết tận như thế. Loại người như anh nghĩ rằng mình tài giỏi nên có quyền phách lối, không coi ai ra gì sao. Tôi khinh.”

Cô gái lạ mặt này không biết từ đâu xuất hiện cứ nhắm thẳng vào Võ Phàm mà mắng khiến bản thân anh và toàn bộ những người có mặt ngây người. Đến lúc hiểu chuyện gì đang xảy ra thì Võ Phàm đã như núi lửa phun trào. Khuôn mặt anh đen thui, cả người tỏa ra khí lạnh khiến người xung quanh run lẩy bẩy.

“Đáng chết, cô vừa nói cái gì hả.” Dám mắng anh trước mặt cấp dưới, cô ta chán sống rồi sao.

“Sao vậy? Nghe không hiểu?” Nguyệt Như giương đôi mắt to tròn nhìn Võ Phàm, không có ý né tránh ánh mắt như muốn giết người của anh.

“Haiz... nhìn mặt mũi cũng sáng sủa lắm không ngờ lại bị chậm phát triển. Tội nghiệp.” Không để cho Võ Phàm phản bác, Nguyệt Như tiếp tục giáng cho anh một đòn.

Võ Phàm tròn mắt nhìn Nguyệt Như, không tin nổi vào tai mình. Chết tiệt, mắng anh xong còn dám nói anh chậm phát triển. Nếu không phải

thế giới này có cái gọi là luật pháp thì anh đã bóp chết cô gái chưa ngoa này lâu rồi.

“Cô được lắm. Nói đi, cô là nhân viên bộ phận nào?” Sắc mặt Võ Phàm có vẻ hòa hoãn hơn đôi chút, thậm chí trên môi còn nở nụ cười.

Nhưng trên dưới Hàn thị đều biết, phó tổng của họ khi tức giận mà không la ó ngược lại cười rất tươi tức là sắp có người đến báo danh với lão Diêm Vương. Xem ra cô gái can đảm trước mặt khó giữ được tính mạng.

Nguyệt Như giống như cái gì cũng không sợ, vẫn giữ dáng vẻ bất cần. Gương mặt xinh đẹp ngênh lên chọc tức anh. Một tay chống ngang hông, một tay đùa nghịch lọn tóc thả bên má. Khi nghe anh hỏi cô làm ở bộ phận nào, cô cười đến rung động lòng người, bình thản trả lời.

“Xin lỗi nha, tôi mới không thích phải sống chung dưới một bầu trời với kẻ điên như anh. Muốn mời tôi tới đây làm việc hả? Được thôi, gọi tôi một tiếng bà ngoại đi.”

“Cô...” Võ Phàm tức đến nổi á khẩu.

“Đã nói rồi, phải gọi bà ngoại.” Nguyệt Như ra vẻ không hài lòng, liếc mắt nhắc nhở Võ Phàm.

Sau đó hờn nhiên cười đắc ý rồi chạy đi, còn thuận tiện kéo nữ nhân viên bị đuổi việc đi theo cùng. Dáng vẻ yêu kiều của cô khuất dần sau đoạn rẽ của hành lang nhưng giọng nói lạnh lốt vẫn vang lên.

“Lần sau tôi sẽ không giao pizza tới nữa. Tránh gặp phải chó điên cắn loạn. Ha ha ha.”

Tiếng cười của cô xoáy sâu vào lòng Võ Phàm, khiến anh khó chịu. Vẻ mặt anh u ám như hung thần, vừa tức giận vừa mất mặt... cũng không thể trút giận lên người khác liền nhanh chóng trở về phòng làm việc.

Nghe tiếng đóng cửa mạnh mẽ phát ra, toàn bộ người có mặt trên tầng 35 đưa mắt nhìn nhau sau đó... đồng loạt cười to. Sự việc mới diễn ra đúng là chuyện cười hay nhất thế giới, xứng đáng được xác lập kỉ lục. Họ phải tôn cô gái xinh đẹp kia làm thần tượng thôi. Có thể vũ nhục Diêm La mặt lạnh của Hàn thị như thế cô là người đầu tiên. Hả dạ, thật sự rất hả dạ.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 2: Cô ẤY Là Bái Nguyệt Như

Rời khỏi Hàn thị, Nguyệt Như liền dẫn cô gái mới thoát khỏi khổ ải đến một quán ăn nhỏ.

“Mau ăn đi, chè trôi nước ở đây rất ngon. Vừa hay có thể giúp tâm trạng tốt hơn một chút.” Đẩy chén chè trôi nước thơm phức cho người bên cạnh, Nguyệt Như vui vẻ cười nói.

“Ách... thật làm phiền cô.” Phương Hiểu Khiết ngại ngùng nhận lấy chén chè.

“Chị đừng khách sáo. Chị tên gì vậy?” Có thể gặp nhau chính là duyên phận, Nguyệt Như rất muốn kết giao bạn bè với cô gái xinh đẹp này.

“Tôi là Phương Hiểu Khiết. Còn cô?” Cảm nhận được thiện ý của Nguyệt Như, Hiểu Khiết cũng không còn e dè nữa.

“Bái Nguyệt Như.” Cô gọn gàng nói ra tên họ sau đó đưa một viên trôi nước vào miệng.

“Lúc này cô rất dũng cảm.” Hiểu Khiết đối với người bạn mới quen này thật sự rất khâm phục.

“Lúc này? À, cô nói chuyện tôi mắng tên điên đó hả? Chuyện nhỏ thôi mà...” Nguyệt Như phẩy phẩy tay, ra vẻ đó là chuyện dĩ nhiên.

Hiểu Khiết nhìn Nguyệt Như cười hiên. Nhìn sơ có vẻ hai cô cũng trạc tuổi nhau nhưng tính cách lại khác xa. Nếu cô có một chút can đảm như Nguyệt Như thì cũng không ra nông nổi này.

“Thật ra tôi bị đuổi việc cũng đáng thôi. Ở công ty ai nấy đều biết khi họp với phó tổng thì không được phép mắc bất cứ sai sót nào. Mà tôi lại gây ra sai lầm không thể cứu vãn.” Hiểu Khiết ủ rũ cúi đầu.

“Là người chứ đâu phải thần thánh. Sơ ý xảy ra sai sót cũng không phải chị cố ý. Cơ bản là tên đó quen ng ỗ trên cao r ồi làm sao có thể hiểu sự vất vả của dân đen chúng ta.” Nguyệt Như lớn tiếng chỉ trích, trong giọng nói tràn đầy sự bất bình.

Hiểu Khiết nhìn nét mặt Nguyệt Như toàn là căm phẫn thì phì cười. Ở thời đại này mà vẫn còn t ần tại kiêu người thấy chuyện bất bình chẳng tha như Nguyệt Như thật sự là hiếm có.

“Cô nói cũng đúng. Dù sao chuyện hôm nay cũng cảm ơn cô.” Hiểu Khiết chân thành cảm kích.

“Cảm ơn? Tôi hại chị mất việc mà chị còn cảm ơn tôi...” Nguyệt Như chỉ ngón tay vào mặt mình r ồi trở mắt nhìn Hiểu Khiết.

“Cô không cần áy náy đâu. Cho dù lúc này cô không quát nạt phó tổng thì tôi bị đuổi việc cũng là chắc chắn r ồi. Mà tôi cũng không thích hợp làm công việc đầy áp lực như vậy. Nghỉ sớm không có gì là không hay.”

“Chị nói rất đúng. Không làm được việc này thì làm việc khác, giống như tôi nè. Một năm tôi chuyển việc cả chục l ần.”

Nguyệt Như phẫn kích kể chuyện của bản thân. Gia cảnh nhà cô không tốt, ba mất sớm, mẹ cũng đã lớn tuổi lại còn phải nuôi một em trai đang đi học. Kinh tế eo hẹp nên vừa tốt nghiệp đại học cô đã phải kiếm việc đi làm. Cho dù không đúng với chuyên môn đã học thậm chí chỉ là những công việc bán thời gian t ần thường cô cũng làm. Miễn sao kiếm được ti ền là tốt r ồi.

“Cô thật kiên cường. Nếu là tôi, chỉ e không chịu nổi.” Nghe Nguyệt Như kể một ngày làm đến mấy công việc khiến Hiểu Khiết càng thêm khâm phục người bạn mới.

“Ai bảo mệnh tôi không tốt chứ.” Miệng nói vậy nhưng một chút Nguyệt Như cũng không thấy buồn.

“Nguyệt Như, cô đừng buồn. Cô lương thiện như vậy chắc chắn sẽ có cuộc sống tốt mà.” Hiểu Khiết lo sợ Nguyệt Như đau lòng nên vội vàng nắm tay cô an ủi.

“Chị đừng khẩn trương như vậy.” Thấy vẻ mặt Hiểu Khiết giống như muốn khóc, ngược lại Nguyệt Như phải an ủi cô “Tôi không buồn đâu. Nói cho chị biết, những việc tôi làm đều rất thú vị. Đảm bảo chị mơ cũng chưa từng mơ đến.”

“Sao cũng được. Chỉ cần cô vui vẻ.” Hiểu Khiết thành tâm chúc phúc cho Nguyệt Như.

Cô gái này không những xinh đẹp lại trượng nghĩa, tính tình cũng thực tốt làm cô rất có hảo cảm. Tuy rằng bèo nước gặp nhau nhưng cô quyết định sẽ làm bạn với Nguyệt Như. Đồng thời cũng hi vọng người tốt như Nguyệt Như sẽ có kết cục tốt. Chỉ ít cũng đừng bắt cô ấy vất vả như hiện tại.

Vốn dĩ muốn nói chuyện nhiều hơn với Hiểu Khiết nhưng thời gian làm việc ở tiệm hoa đã sắp đến. Nguyệt Như đành thất lễ đi trước. Nhưng hai người cũng trao đổi số điện thoại để sau này tiện liên lạc.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bã
dtv-ebook.com

Chương 3: Hay Là Giúp Một Chút

Cả một ngày Vỹ Phàm không cách nào chuyên tâm làm việc được. Chỉ cần nhớ lại chuyện mất mặt ban sáng là anh lại giận tái mặt. Trác Vỹ Phàm anh dù sao cũng là nhân vật có tiếng trên thương trường vậy mà lại bị một cô gái giao pizza mắng xối xả trước mặt cấp dưới. Khiến đám người không biết sống chết đó mỗi lần thấy anh là bùm miệng lại cười. Đáng chết... dám hủy danh dự của anh. Tốt nhất đừng để anh gặp lại, nếu không anh sẽ cho cô ta đẹp mặt.

Phần văn kiện trong tay Vỹ Phàm vì cơn giận của anh mà bị bóp nát. Nếu không phải trợ lí của anh kịp thời xuất hiện làm gián đoạn suy nghĩ của anh, e rằng văn kiện đó phải làm lại rồi.

“Phó tổng, ngôi nhà anh mua gặp một số rắc rối về việc chuyển nhượng nên tạm thời anh không thể chuyển tới.” Lý An rành mạch báo cáo.

Ở Hàn thị, người có thể bình tĩnh nói chuyện với Vỹ Phàm cũng chỉ có anh và tổng tài Hàn Phong. Căn bản vẻ mặt hung thần của anh chẳng thể ảnh hưởng đến họ.

“Sao lại như vậy?” Vỹ Phàm không vui hỏi.

Trước đây anh cùng em họ ở chung trong một ngôi nhà rộng rãi gần công ty. Nhưng vì em họ anh muốn kết hôn nên anh tình nguyện chuyển ra ngoài thuê lại căn nhà đó cho đôi vợ chồng mới cưới. Vất vả lắm anh mới chọn được một ngôi nhà vừa ý, sao lại xảy ra chuyện rồi. Hôm nay đúng là xui xẻo. Chắc chắn vì anh đụng phải tiểu ngoan kia.

“Chủ nhà mà chúng ta gặp không phải chủ thật sự. Anh ta lén ba mẹ mình muốn bán ngôi nhà trả nợ nhưng cuối cùng bị phát hiện nên gia đình

họ tạm thời dừng việc chuyển nhượng. Chắc cần bàn bạc lại.” Lý An ngẩn ngơ giải thích.

“Khốn kiếp.” Võ Phàm tức giận đập tay lên bàn, sắc mặt cực kỳ khó coi. Tiền cọc cũng đã nhận lại dám giở trò với anh. Trác Võ Phàm anh cũng không phải dễ bị bắt nạt như vậy “Cậu giao chuyện này cho luật sư giải quyết đi. Đúng luật mà làm. Còn ngôi nhà đó, tôi không cần nữa. Tạm thời tìm cho tôi một nơi ở tạm. Tôi sẽ từ từ tìm nhà sau.”

“Tôi hiểu rồi.” Lý An cũng không nhiều lời gật nhẹ đầu.

“Không cần cầu kì. Một nơi yên tĩnh là được nhưng trị an phải đảm bảo.” Võ Phàm nói qua loa yêu cầu của mình.

Anh rất xem trọng thế giới riêng của bản thân nên không thích bị làm phiền khi ở nhà. Mấy ngày nay vì chưa tìm được nhà nên anh phải ở khách sạn. Phiền hà thật sự quá nhiều khiến anh rất không vui.

“Phó tổng, tôi sẽ nhanh chóng tìm một nơi đúng yêu cầu của anh. Còn đây là thiệp mời của chủ tịch tập đoàn xây dựng Hòa Khiêm. Hôm nay là sinh nhật con gái ông ta. Tổng tài đã căn dặn anh nhất định phải tham dự.” Đặt tấm thiệp mời cầu kì lên bàn, Lý An thích thú quan sát nét mặt của Võ Phàm.

Hai hàng lông mày nhíu chặt lại, trên trán xuất hiện đầy gân xanh, đôi môi mỏng cương nghị ngậm thật chặt... những biểu hiện này đại biểu cho việc Võ Phàm không vui. Thật ra anh hiểu rất rõ tính cách của sếp mình, không thích tiệc tùng, không ưa náo nhiệt. Bắt anh ta đến tham dự những buổi party nhằm chán thế này đúng là cực hình.

“Tôi sẽ đến đúng giờ.” Nhắc nhớ suốt một lúc lâu Võ Phàm mới phun ra được câu này.

Lý An khẽ nhếch môi cười, anh cung kính cúi đầu chào rồi thông thả ra khỏi phòng. Phải đi thu tiền cược thôi. Đám người ở phòng PR lần này là tự tìm chỗ chết, không đáng thương chút nào. Đã nói rồi, tuy phó tổng

không thích tiệc tùng nhưng thánh chỉ của tổng tài đã ban xuống, Trác Vỹ Phàm làm sao dám trái. Điểm này Lý An am hiểu vô cùng.

Ra khỏi phòng làm việc của Vỹ Phàm không lâu, Lý An nghe được một tiếng động rất lớn. Haiz... những đồ vật đáng thương, lại bị trút giận vô cớ nữa rồi.

Sau khi ném vỡ mấy cái bình hoa, Vỹ Phàm tức giận rống to “Hàn Phong chết tiệt, có gan thì đi luôn đi. Anh mà dám trở về, tôi sẽ giết anh.”

Anh và Hàn Phong không tính là bạn bè nhưng tác phong làm việc giống nhau lại ngang tuổi nên cũng xem như có chút giao tình. Thông thường, hai người sẽ chia nhau làm việc nên thời gian riêng tư tương đối thông thả. Ai mà biết tên chết tiệt kia đột nhiên kết hôn. Kết hôn thì cứ kết hôn, sao lại ném toàn bộ Hàn thị cho anh chứ. Như vậy vẫn chưa đủ, còn bắt anh tham gia mấy loại tiệc tùng vớ vẩn. Đúng là khốn kiếp. Rốt cuộc ai mới là chủ nhân chân chính của Hàn thị ?

Chia tay Hiều Khiết, Nguyệt Như vội vàng đến tiệm hoa làm việc. Đây là công việc thứ ba trong một ngày của cô. Mỗi sáng cô sẽ đi giao báo và sữa tươi, sau đó làm bán thời gian ở cửa hàng áo cưới. Đến chiều thì làm thêm ở tiệm hoa, buổi tối ở nhà kết hoa cưới. Haiz... làm bao nhiêu đó công việc mà nghèo vẫn hoàn nghèo. Cô thật không hiểu, tại sao cô chăm chỉ như vậy mà không thể khá lên được. Đáng buồn.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên làm Nguyệt Như giật mình, cô nghiêng mặt nhìn màn hình điện thoại rồi ấn nút nghe.

“Thoại Tâm...”

“Nguyệt Như, cứu mình với. Tối nay cậu nhất định phải giúp mình một chuyện đó.” Bên kia điện thoại, Hà Thoại Tâm cuống quýt nói loạn.

Quá quen với việc bạn thân mỗi lần gặp chuyện lại làm ầm ĩ lên nên Nguyệt Như vô cùng bình thản. Đang bận cắm hoa cho khách nên cô kẹp điện thoại vào hông vai nói chuyện với Thoại Tâm.

“Lại chuyện gì nữa ?”

“Ba mình bắt mình đi coi mắt. Còn âm thầm an bài mình và anh ta gặp mặt ở party sinh nhật tiểu thư tập đoàn Hòa Khiêm nữa. Nguyệt Như, mình không thể đi. Anh Diệu Dương mà biết thì mình chết chắc.” Thoại Tâm mếu máo nói trong điện thoại.

Nguyệt Như khẽ nở nụ cười. Ba Hà thật là... vì phản đối Thoại Tâm và Lý Diệu Dương yêu nhau mà bày đủ trò. Lần này còn có cả chuyện coi mắt nữa. Cô thật bất phục.

“Cậu lại muốn mình thế thân cho cậu à ?” Nguyệt Như cầm lấy điện thoại, tư thế khi này khiến cổ cô hơi đau.

“Nguyệt Như, cậu là thông minh nhất. Mình chính là có ý này. Làm ơn... giúp mình lần này đi.” Giọng Thoại Tâm có chút nũng nịu, lại có chút đáng thương.

Nguyệt Như không tự chủ thở dài một hơi. Biết trước thế này cô sẽ không kết bạn với người rắc rối như vậy. Mỗi lần có chuyện toàn bắt cô gánh.

“Mình không làm việc không công.” Người nghĩa khí như cô khó mà từ chối lời khẩn cầu của người khác nhưng cũng không thể để bản thân chịu thiệt.

“Đương nhiên. Mình lập tức chuyển tiền sang tài khoản cho cậu. Chỉ cần cậu giúp mình giải quyết tốt tên đó là được. Một lát nữa mình sai người chuyển những thứ cần thiết cho cậu.” Thoại Tâm hào hứng nói một hơi.

“Ok.” Nguyệt Như cũng không muốn mất nhiều thời gian liền ngắt điện thoại.

Tốt lắm, chuyện tối nay xem như một công ba việc. Vừa giúp Thoại Tâm thoát khỏi rắc rối, vừa kiếm được tiền còn có cơ hội quen biết “rùa

vàng”. Rất hợp với ý cô. Lẩm nhẩm trong miệng bài hát quen thuộc, Nguyệt Như mặt mày rạng rỡ làm tiếp công việc của mình.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bãng
dtv-ebook.com

Chương 4: Chạm Mặt Lấn Nữa

Tiệc sinh nhật của tiểu thư tập đoàn Hòa Khiêm được tổ chức tại khách sạn lớn nhất thành phố X. Khách khứa tới dự toàn là những người có danh tiếng trên thương trường. Nhìn sơ cũng thấy đám người trước mặt lắm tiền nhiều của đến thế nào.

Nguyệt Như khẽ lắc đầu, trong lòng không khỏi buồn bã. Cô và những người này cách biệt quá lớn. Nếu không phải cô là bạn thân của thiên kim công ty điện tử Xương Đạt - Hà Thoại Tâm, chắc ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ bản thân có thể đặt chân đến những chỗ sang trọng thế này. Đừng nói đến chuyện có thể đường đường chính chính vào trong dự tiệc.

Hít sâu một hơi, Nguyệt Như đem những suy nghĩ không vui khi nãy ném ra khỏi đầu. Cô nhận tiền của bạn tốt mà làm việc nên phải hoàn thành nhiệm vụ một cách xuất sắc. Lúc này không thích hợp để than thân trách phận.

Khẽ nắm tà váy lên, Nguyệt Như nhẹ nhàng bước lên từng bậc thang. Nhìn cô bây giờ có ai dám nói cô không phải tiểu thư khuê các. Dáng vẻ xinh đẹp, kiêu diễm. Cử chỉ nho nhã, lễ độ. Nụ cười rạng rỡ mà không chói mắt. Phong thái cao sang như vậy làm người khác không khỏi tán thưởng. Biết rõ có rất nhiều ánh mắt đang nhìn mình nhưng Nguyệt Như không mấy để tâm. Cô cần nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ nên việc tìm ra mục tiêu là quan trọng nhất.

Nguyệt Như vừa vào trong một lát thì trước cửa khách sạn xuất hiện bóng dáng anh tuấn bất phàm. Trác Vỹ Phàm cau mày nhìn khung cảnh ồn ào trước mặt, thật sự cảm thấy khó chịu. Dưới sự thúc giục của Lý An, anh miễn cưỡng đi vào trong.

Bởi vì có sự xuất hiện của anh mà buổi tiệc náo nhiệt lên hẳn. Là thương nhân, ai cũng muốn kết thân với anh để tranh thủ một ít lợi ích từ Hàn thị. Còn những vị kim chi ngọc diệp không thể rời ánh mắt ngưỡng mộ tràn đầy tình ý của mình khỏi người đàn ông anh tuấn trước mặt. Nhưng đáp lại họ chỉ là ánh mắt thờ ơ và khuôn mặt lạnh lùng.

“Vỹ Phàm, thật vui vì cậu đã đến.” Chủ tịch tập đoàn Hòa Khiêm tay bắt mặt mừng tiếp đón khách quý.

“Chủ tịch Tổng khách sạn r ồi. Được tham gia tiệc sinh nhật của lệnh thiên kim là vinh hạnh của tôi.” Vỹ Phàm ngoài cười trong không cười đáp lễ.

Chủ tịch Tổng được dát vàng lên mặt như vậy nụ cười càng thêm sâu. Ông ta kéo đứa con gái bảo bối đến bên cạnh tự hào giới thiệu.

“Vỹ Phàm, đây là con gái tôi Joana. Con bé đối với cậu ngưỡng mộ đã lâu, sau này nếu có dịp mong cậu chiều cố nó nhiều hơn.”

Ý tứ của ông khá rõ ràng, trăm phần trăm là muốn tác thành con gái cùng với anh. Thật ra ông vốn đề mắt đến Hàn Phong. Nhưng không ngờ chàng rể quý này lại bị con gái Lăng gia cướp mất. Suy đi tính lại, trong giới doanh nhân bây giờ có thể đứng ngang hàng với Hàn Phong cũng chỉ có Trác Vỹ Phàm. Có chàng rể như anh ta, cũng không làm ông mất mặt.

Nhìn dáng vẻ then thùng của Joana, Vỹ Phàm chỉ cười lạnh. Anh thừa biết trong đầu lão cáo già này đang tính toán đi đâu gì nhưng có lẽ anh khó lòng đáp ứng. Trác Vỹ Phàm anh tuyệt đối không vì lợi ích kinh tế mà đánh đổi hôn nhân.

“Tôi chỉ là tên làm công ăn lương, có tài đức gì mà tiểu thư Joana lại đề mắt tới.” Dù chán ghét, nhưng Vỹ Phàm vẫn duy trì phong độ thân sĩ.

“Anh Trác đừng nói vậy. Em thật sự rất ngưỡng mộ anh. Hi vọng có thể cùng anh kết bạn để hiểu thêm về nhau.” Ban đầu Joana bị ánh mắt lạnh lùng của Vỹ Phàm dọa sợ, vốn không dám tiếp cận anh. Nhưng ba cô đã có công bắc cầu, cô tội gì không qua.

“Kết bạn đương nhiên tốt. Chỉ tiếc dạo gần đây tôi bẽbộn nhiều chuyện, thời gian eo hẹp... thật sự không thích hợp kết bạn. đành phụ ý tốt của cô. Thật xin lỗi.” Nói rồi anh lễ độ gật đầu một cái sau đó lách người đi về phía trước.

Mặc kệ cha con chủ tịch Tống ngơ ngác đứng nhìn nhau. Thân là chủ nhà lại gặp phải tình huống xấu hổ như vậy cha con họ không biết làm gì hơn là cố nuốt cơn giận vào lòng. Dù sao Trác Vỹ Phàm cũng không phải nhân vật đơn giản, gây chuyện với anh ta chỉ hại chứ không có lợi. Nỗi nhục này cứ tạm thời gác lại, sau này sẽ tính với anh ta.

Đứng trong góc nhâm nhi thức ăn, Nguyệt Như vẫn không quên đưa mắt tìm kiếm mục tiêu. Trong lúc chờ đợi, cô vô tình nghe được mấy cô gái đứng gần bàn tán về anh chàng nào đó. Cái gì mà đẹp trai, giàu có nhưng quá lạnh lùng... một đồng nghiệp tính từ được tuôn ra. Nguyệt Như tuy rằng nghe câu được câu mất nhưng cũng có thể hình dung ra người đàn ông mà đám phụ nữ này bàn tán là kẻ có tiền. Rùa vàng cuối cùng cũng xuất hiện, không đi xem một chút thật có lỗi với bản thân.

Vừa mới nhấc chân đi được vài bước, cô bị ai đó gọi giật ngược. Trùng trùng nhìn tên đàn ông làm hỏng kế hoạch của mình, Nguyệt Như chỉ muốn đá anh ta một cái văng ra xa cho đỡ chướng mắt. Nhưng hình ảnh Thoại Tâm đột nhiên hiện lên trong đầu khiến cô kịp thời đè nén tính khí nóng nảy của mình xuống.

“Anh gọi tôi sao ?” Nở nụ cười ngọt ngào, Nguyệt Như dịu dàng lên tiếng.

“Tôi muốn hỏi... cô là Hà tiểu thư phải không ?” Bị vẻ đẹp thuần khiết của Nguyệt Như mê hoặc, Lữ Tân Duệ ấp úng nói không thành câu.

“A... phải rồi. Tôi là Hà Thoại Tâm. Anh chắc là Lữ Tân Duệ tiên sinh ?” Nguyệt Như lên quan sát người đàn ông trước mặt.

Tên mặt trắng nhìn có vẻ yếu đuối này lại là đối tượng xem mắt của Thoại Tâm sao ? Ánh mắt của ba Hà thật là càng ngày càng tệ. Nguyệt Như khẽ ca thán trong lòng. Cũng tốt, để cô một cước đá anh ta đi.

“Tôi nghe nói Hà tiểu thư rất xinh đẹp. Tin đồn quả không sai.” Tuy mới gặp mặt nhưng Lữ Tân Duệ không ngại lấy lòng giai nhân.

“Ồ... cảm ơn anh tán thưởng.” Nguyệt Như che miệng cười duyên nhưng trong lòng lại muốn bu ồm nôn.

Loại đàn ông xem trọng bề ngoài như tên này thật đáng khinh. Cô bắt đầu cảm thấy lãng phí thời gian rồi. Phải nghĩ cách nhanh đá anh ta đi mới được. Nhưng cô còn chưa kịp triển khai kế hoạch thì Lữ Tân Duệ đã lên tiếng trước.

“Hà tiểu thư, chỗ này không thích hợp để nói chuyện. Chi bằng chúng ta tìm một nơi yên tĩnh hơn được không ?” Ánh mắt Lữ Tân Duệ mê muội nhìn Nguyệt Như, dường như anh ta đang tính toán đi đâu gì đó.

“Đi chỗ khác sao ? Anh muốn đi đâu ?” Làm như không nhìn ra ý đồ của tên mặt trắng này, Nguyệt Như dịu dàng hỏi.

“Chúng ta đi...” Lữ Tân Duệ chưa nói hết câu đột nhiên sắc mặt trắng bệch, cần tay Nguyệt Như lôi kéo “Hà tiểu thư, đi trước đã rồi nói.”

Hành động lỗ mãng của anh ta khiến Nguyệt Như không hài lòng, cô đang muốn giằng tay ra thì lại bị một người khác nắm lấy cánh tay còn lại.

“Anh định trốn đi đâu ?” Cô gái xinh đẹp đang nắm tay Nguyệt Như giận dữ nhìn Lữ Tân Duệ.

“Anh không có...” Anh ta có chút hoảng hốt, miệng lắp bắp.

“Lữ Tân Duệ, anh đúng là khốn kiếp. Dám lén tôi đi trăng hoa. Nói mau, con h ồ li tinh này là ai ?” Cô ta hung hăng mắng Lữ Tân Duệ rồi trừng mắt nhìn Nguyệt Như.

Vô duyên vô cớ bị mắng là h ồ li tinh khiến Nguyệt Như sa s ầm nét mặt. Cô dứt khoát thoát khỏi bàn tay của Lữ Tân Duệ rồi đối mặt với cô gái hung dữ kia.

“Tiểu thư, phiền cô ăn nói cho cẩn thận. Ai là hòli tinh?”

“Hà tiểu thư, chỉ là hiểu lầm thôi. Tôi sẽ giải thích với cô sau.” Lữ Tân Duệ nhìn thấy không khí giữa hai người căng thẳng vội vàng lên tiếng dàn xếp.

Thật là xui xẻo, anh định ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt một chút. Ai ngờ lại bị bạn gái bắt tại trận. Tình thế đã như vậy chỉ còn cách trấn an Hà Thoại Tâm trước sau đó mới xử lí bạn gái.

Mắt thấy bạn trai ăn nói dịu dàng với một cô gái khác trước mắt mình, Linda giận sôi người. Cô một bụng oán khí, mạnh mẽ đẩy Lữ Tân Duệ sang một bên rồi nhanh tay cầm lấy li rượu chất hất vào người Nguyệt Như.

“Tôi nói cô là hòli tinh đó. Sao hả? Cướp bạn trai người khác còn không nhận là hòli tinh.” Linda chống nạnh chửi đồng.

“Cô...” Bị chửi thì thôi đi, bây giờ còn bị hất rượu vào người. Thật quá mất mặt. Mà những người có mặt ở đây lại không ngừng chỉ chỗ khiến Nguyệt Như vừa tức vừa tủi. Nhất thời không biết nên nói gì.

“Hòli tinh... hôm nay tôi phải cho cô một bài học để cô bỏ thói cướp bạn trai người khác đi.” Thấy tình địch không nói nên lời, Linda lại càng lấn tới.

Cô xông lên phía trước xô ngã Nguyệt Như. Không nghĩ tới mình sẽ bị tấn công nên Nguyệt Như không hề phòng bị. Lực đẩy của cô gái này quá mạnh khiến cả người cô ngã ra sau. Trong lúc hoang mang, Nguyệt Như luống cuống nắm lấy khăn trải bàn. Nhưng cô thề, đây là hành động ngu ngốc nhất mà cô từng làm. Chiếc khăn mỏng manh đó không những không cứu cô thoát khỏi cú ngã mà toàn bộ thức ăn trên đó còn đổ ập xuống người cô.

Bên tai Nguyệt Như vang lên một loạt những âm thanh hỗn độn, có chế giễu, có cười cợt. Thật sự cô không thể nhịn được nữa. Chống tay đứng lên, cô xông đến trước mặt Linda quát lớn.

“Mẹ kiếp... cô đúng là hiếp người quá đáng. Cướp bạn trai à ? Cô cũng quá xem thường bọn tiểu thư đi. Chỉ có loại phụ nữ ngu ngốc, mắt mọc trên trán như cô mới xem trọng anh ta. Còn anh nữa...” Mắng Linda chưa đủ, Nguyệt Như còn quay sang chỉ mặt Lữ Tân Duệ làm dữ “Nhìn bản mặt anh tôi đã muốn nôn r ồi. Anh đừng có vọng tưởng. Đi chết đi.”

Xả giận xong, Nguyệt Như hất cằm lên, cao ngạo rời đi. Cho dù bản thân có bao nhiêu khó coi, cô cũng không để người khác xem thường. Chân đau đến nổi đi không vững nhưng vẫn phải cắn răng chịu đựng.

Vỹ Phàm đứng một mình trong góc khuất, chứng kiến hết màn kịch ồn ào vừa r ồi. Những chuyện tình tay ba rắc rối thế này cũng không có gì quá hấp dẫn khiến anh bận tâm. Nhưng vì cô gái đó, anh mới chú ý. Chẳng phải là cô gái khi sáng chửi mắng anh một trận sao. Dù rằng dáng vẻ hiện tại của cô rất khác...

“Tuởng đâu cô chỉ có khả năng mắng người, không ngờ còn dám quyến rũ bạn trai của người khác. Quả nhiên có bản lĩnh.” Khi Nguyệt Như đi ngang qua chỗ Vỹ Phàm, anh đột nhiên lên tiếng mỉa mai.

Tiếng nói từ tính mang theo sức hút vang lên bên tai khiến Nguyệt Như dừng bước. Nếu như những lời anh ta nói không quá khó nghe chắc chắn cô sẽ bị giọng nói nam tính này hấp dẫn.

Cô trừng mắt nhìn Vỹ Phàm, trên mặt có chút ngạc nhiên “Là anh.”

“Xin chào.” Vỹ Phàm đút tay vào túi quần, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Mang bộ dạng khó coi như vậy đã khiến cô rất khó chịu r ồi. Bây giờ còn đụng phải tên ôn thần này dám dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô. Đáng hận.

“Là anh tự chuốc lấy. Cũng đừng trách tôi.” Nguyệt Như đột nhiên nở nụ cười khó hiểu r ồi xách váy lên tiến gần đến chỗ Vỹ Phàm “Anh yêu, thật xin lỗi. Đã để anh chờ lâu như vậy. Mình đi thôi.”

Không để Vỹ Phàm kịp phản ứng, Nguyệt Như đã khoác lấy tay anh kéo anh ra cửa chính.

“Cô làm trò gì vậy ? Mau buông tay.” Vỹ Phàm cau mày không vui. Anh chúa ghét phụ nữ động tay động chân với mình.

“Anh hợp tác một chút đi. Nếu không đừng trách tôi làm xấu mặt anh. Đảm bảo so với ban sáng không kém hơn đâu.” Vẫn duy trì nụ cười ngọt ngào trên môi nhưng trong giọng nói của cô lại hàm chứa sự cảnh cáo.

Vỹ Phàm nhớ lại chuyện lúc sáng không khỏi sa sầm nét mặt, anh vốn muốn đẩy cô ra nhưng lại bị ánh mắt người xung quanh làm cho do dự. Trắc Vỹ Phàm anh dù sao cũng là nhân vật có tiếng trên thương trường, chưa kể đến hình tượng bản thân anh còn phải bảo vệ hình tượng công ty. Hơn nữa anh đang muốn rời khỏi đây. Nhịn...

Lôi lôi kéo kéo suốt một lúc, cuối cùng hai người cũng ra khỏi bữa tiệc đáng nguy hiểm rửa đó. Nguyệt Như thở mạnh một hơi rồi thoáng nhăn mày. Chân cô sao lại đau như vậy ?

“Buông tay được rồi chứ ?” Vỹ Phàm lạnh lùng lên tiếng.

Nguyệt Như ngẩn ra mất mấy giây mới nhìn xuống tay mình. Chúa ơi, cô vẫn nắm tay tên ôn thần này này giờ. Thật xấu hổ...

Vội vàng buông tay anh ra, cô hắng giọng “Anh trừng mắt cái gì chứ ? So mắt ai to hơn sao ? Nếu anh không châm chọc tôi, tôi cũng không kéo anh vào chuyện này.”

Vỹ Phàm hừ lạnh, hạ mí mắt “Cô thật khó coi.”

Nói xong, anh ung dung rời đi. Xem như cô may mắn, anh sẽ không tính món nợ lúc sáng với cô. Dù sao cô cũng giúp anh thoát khỏi bữa tiệc nhàm chán vừa rồi. Mặc dù cách đó chẳng hay ho tí nào.

“Anh... đứng lại cho tôi.” Thái độ khinh người như vậy thật làm người ta chán ghét. Khó coi ? Bản thân cô tự biết, cần gì anh ta nói chứ.

Quên mất chân đang bị thương, Nguyệt Như quay người đuổi theo muốn mắng Võ Phàm một trận. Nhưng mới đi được vài bước, cả người cô đã đổ xuống đường. Nguyệt Như chỉ kịp hét lên một tiếng rồi im bật.

Tiếng hét của cô thành công ngăn bước chân Võ Phàm. Anh nhú mào không vui, trong lòng tự nhủ không cần quan tâm đến cô. Nhưng mặt khác lại có một sức mạnh vô hình thúc giục anh quay lại xem cô thế nào. Anh ghét cô là sự thật nhưng bỏ mặc người hoạn nạn không phải tác phong của anh.

“Bị thương ?” Nhìn thấy cô ngã bệt trên đường, một tay chống lên mặt đất, một tay xoa nắn cổ chân. Anh tương đối hình dung ra tình trạng hiện tại của cô.

“Không liên quan đến anh.” Nguyệt Như cắn răng nói.

Võ Phàm làm như không nghe, anh đưa tay mở nút áo vest rồi ngã xồm xuống trước mặt cô. Đôi mắt sắc bén khẽ quan sát chân Nguyệt Như. Mắt cá sừng đỏ, xung quanh bầm tím, bàn chân có vẻ không cử động được.

“Cô bị bong gân rồi. Tới bệnh viện đi.” Anh nhẹ nhàng nói ra kết luận của mình còn rất hảo tâm chỉ điểm nơi cô cần đến.

“Nói anh chậm phát triển thật không sai. Tôi đi không được thì đến bệnh viện thế nào ?” Hai mắt Nguyệt Như hoe đỏ, cô bị cơn đau làm cho mất bình tĩnh nhìn người đàn ông trước mặt rộng to.

“Cô đủ rồi đó. Tôi tốt bụng nhắc nhở cô, còn dám có thái độ đó với tôi. Cô nên biết ở Hàn thị...” Võ Phàm bị cô chọc giận cũng nóng nảy không kém.

“Đừng mang Hàn thị ra dọa tôi. Tôi cũng không phải nhân viên của anh.” Cô lớn tiếng cướp lời anh.

“Mặc kệ cô.” Lòng tốt không được báo đáp, Võ Phàm giận dữ đứng dậy.

Anh đúng là thích lo chuyện bao đ ồng. Đáng lẽ không nên quay lại xem cô ta. Thật là làm ớn mắc oán.

Nhìn bóng lưng anh rời đi, Nguyệt Như vừa tức vừa tủi thân. Trên thế giới này tại sao lại có loại đàn ông như anh ta chứ. Cô đau như vậy, anh ta còn kiếm chuyện tranh cãi với cô. Thật sự chân cô rất đau, đưa cô tới bệnh viện cũng đau làm mất nhiều thời gian của anh ta. Đ ồ nhỏ mọn. Chắc chắn là nhân cơ hội trả thù cô r ồi. Nguyệt Như không nén được uất ức, nước mắt cứ thế trào ra.

“Thật phi ền toái.”

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng nói nam tính trên đỉnh đầu. Khịt mũi một cái, cô giương đôi mắt long lanh ngáp nước lên nhìn. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì cô đã bị nhấc bổng lên.

Nguyệt Như la hét “Anh làm gì vậy ? Muốn trả thù thì đợi tôi khỏe lại đã. Anh làm thế này thật không đáng mặt đàn ông.”

“Cô mau câm miệng cho tôi.” Vỹ Phàm tức giận lớn tiếng quát nạt cô gái trong lòng.

Anh quả nhiên điên r ồi. Đã đi sao lại quay lại chứ. Chết tiệt, từ bao giờ anh lại bị nước mắt phụ nữ làm cho m ền lòng thế này.

“Anh muốn đưa tôi đi đâu ?” Nguyệt Như vẫn không biết sợ, hò hét hỏi.

“Tôi thật sự rất muốn ném cô xuống địa ngục.” Miệng nói những lời có vẻ đáng sợ nhưng lúc anh để cô vào trong xe lại khá nhẹ nhàng.

Bị cơn đau ở chân hành hạ, Nguyệt Như không còn hơi sức đôi co với anh. Chỉ có thể trơ mắt nhìn anh muốn làm gì thì làm.

“Đừng làm dơ xe của tôi. Lau sạch mấy thứ gôm ghiec trên người cô đi.” Vừa khởi động xe, Vỹ Phàm vừa ném một chiếc khăn bông ra sau cho Nguyệt Như.

Nguyên cái khăn bông phủ lên mặt khiến Nguyệt Như rất muốn chửi đổng nhưng cô phải cắn răng nhịn nhục. Dù sao cũng đang ở trên thuyền giặc, nếu chọc giận anh ta chỉ thiệt thòi cho cô.

Lầm bầm trong miệng mấy câu chửi rửa khó nghe, Nguyệt Như mạnh bạo dùng khăn bông chà xát cả người, đem tất cả những thứ khó ngửi trên người cô tẩy sạch. Vỹ Phàm liếc mắt nhìn qua gương chiếu hậu thu tất cả hình ảnh của Nguyệt Như vào trong mắt. Biểu cảm của cô thật sinh động, lúc chu môi, lúc cau có, khi lại mỉm cười rạng rỡ. Nếu không phải hai người vô tình kết oán thì anh cũng có thể phóng khoáng nhận xét một câu, cô là cô gái rất đáng yêu.

“Lau xong rồi. Trả cho anh.” Nguyệt Như một chút khách sáo cũng không có, ném chiếc khăn bông lên ghế trước rồi ngã người ra ghế nghỉ ngơi.

Vỹ Phàm nhú chặt hai hàng chân mày, trong lòng âm thầm rút lại lời khen lúc nãy dành cho cô. Anh cũng bắt đầu tăng tốc, không muốn cùng oan gia như cô ở chung một chỗ nữa. Đi thêm một đoạn đường, rốt cuộc đến được bệnh viện. Vỹ Phàm tao nhã mở cửa xe, bộ dáng ung dung, bước xuống nói mấy câu đơn giản với y tá trực ban. Sau đó liền có một vị bác sĩ cùng anh tiến đến chỗ cô.

“Là cô ấy. Phiền các vị nhanh tay một chút. Tôi còn có việc.” Anh mở cửa sau, nói nhanh.

Nguyệt Như bĩu môi nhìn anh, làm như cô muốn ở trên xe anh lắm không bằng. Không cần anh đuổi cô cũng sẽ tự động rời đi. Nhờ có sự giúp đỡ của các nhân viên y tế, Nguyệt Như thuận lợi xuống xe vững vàng ngẩng lên xe lăn. Lẳng lặng đứng một bên theo dõi, Vỹ Phàm an tâm lên xe trở về công ti. Nhưng anh mới đi được mấy bước lại nghe tiếng gọi.

“Này... cảm ơn anh.” Nguyệt Như ngoái đầu lại nói to rồi nhanh chóng quay đi.

Vỹ Phàm ban đầu hơi ngạc nhiên một chút, một lát lại thấy khóe miệng anh nhếch lên. Xem như anh không làm việc vô nghĩa, cô gái này cũng rất

có gia giáo. Nhìn bóng cô khuất dần sau cánh cửa bệnh viện, anh cũng lên xe rồi đi. Anh cần phải nghỉ ngơi, hôm nay khá mệt rồi.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bã
dtv-ebook.com

Chương 5: HàNg XóM BắT ĐắC Dỉ

Vì bị thương ở chân nên Nguyệt Như phải ở nhà dưỡng thương, bao nhiêu công tác đầu phác gác lại hết. Thật sự khiến Nguyệt Như đau đầu. Không đi làm đồng nghĩa với việc không có tiền, mà em trai cô lại cần đóng học phí. “Thương binh” như cô biết kiếm đâu ra mấy ngàn tệ đây?

“Sở tiết kiệm của cậu sắp bị cậu nhìn tới rách rưới đó. Làm ơn bỏ xuống đi.” Thoại Tâm đem đĩa salad đến trước mặt Nguyệt Như rồi tiện tay giật lấy sở tiết kiệm vứt lên bàn.

Nguyệt Như trừng mắt nhìn bạn tốt “Cậu làm cái gì?”

“Mau ăn đi.” Thoại Tâm cũng không kém, trừng mắt nhìn lại.

“Ăn không vô.” Nguyệt Như lười phải so mắt với Thoại Tâm, ngã người nằm trên giường.

“Lo cái gì. Tiền thôi mà, mình có. Học phí của Kiến Thiên mình sẽ giúp cậu đóng. Ăn uống đầy đủ thì mới mau lành bệnh. Đừng có phụ công mình.” Võ ngực đảm bảo, Thoại Tâm dùng sức lực ba bò chín trâu kéo Nguyệt Như dậy.

Đừng nhìn cô mảnh mai, có vẻ gầy yếu như vậy thực chất Nguyệt Như rất khỏe. Sức lực của cô vô cùng lớn, nếu không cũng chẳng thể nào làm một lúc nhiều công việc như vậy. Nghĩ đến bạn tốt, Thoại Tâm không nén được đau lòng.

“Được rồi, salad này mình ăn. Còn tiền học của Kiến Thiên, mình tự lo. Cậu về đi, không phải nói có hẹn với bạn trai sao.” Miễn cưỡng ngẩng dậy, Nguyệt Như nhàn nhạt nói.

“Nói vậy là ý gì hả?” Thoại Tâm chống nạnh đứng dậy, trong giọng nói có chút giận dữ “Chân bị thương như vậy đi làm thế nào. Là bạn bè với nhau, để mình giúp cũng có sao.”

Thoại Tâm thật sự bức mình. Ngoài mặt Nguyệt Như luôn tỏ ra không để ý sự chênh lệch thân phận giữa hai người. Nhưng trong lòng lại chất chứa bao nhiêu cố chấp. Đôi khi thấy bạn tốt quá vất vả, cô muốn vươn tay giúp đỡ. Nhưng vị đại tiểu thư này luôn kiên quyết từ chối, tuyệt không nể mặt. Cô cũng chỉ đành kiềm cố nhờ vả rồi trả thù lao tương xứng.

“Quên rồi sao?” Nguyệt Như liếc mắt nhìn Thoại Tâm cười nhạt “Mối quan hệ nào cũng vậy, muốn bền vững thì không nên va chạm về tài chính.”

“Mình cũng không phải Thẩm Quán Trung...” Thoại Tâm tức giận dậm chân.

Cái tên Thẩm Quán Trung vừa vang lên, khuôn mặt Nguyệt Như tối sầm lại. Bả vai cô cứng ngắc khó chịu. Ý thức được bản thân nói sai, Thoại Tâm tự trừng phạt mình bằng cách cốc nhẹ vào đầu. Lưỡi cô rít lại, lắp bắp.

“Mình... mình không phải cố ý. Cậu nghỉ ngơi đi, mình về trước.” Túm lấy cái túi xách, Thoại Tâm cúi đầu chạy thẳng ra cửa.

Nguyệt Như lắc đầu cười khổ. Tự hỏi không biết thái độ vừa rồi của mình có phải đã dọa sợ bạn tốt rồi không. Thật ra chuyện cũng đã lâu, cô cứ chấp nhất làm gì chứ. Chỉ là làm khổ mình, khổ luôn người khác.

Day day huyết thái dương, Nguyệt Như quyết định quăng chuyện xưa như Trái Đất ra sau đầu. Cô bám lấy thành giường, chậm rãi bước xuống. Không thể ra ngoài kiếm tiền, cô đành lên mạng tìm mua một số quần áo, túi xách đẹp mắt mà giá rẻ sau đó bán lại kiếm lời. Hi vọng cách này khả thi.

Đột nhiên bên ngoài một trận ồn ào hấp dẫn sự chú ý của Nguyệt Như. Tầng lầu cô đang ở có tất cả ba căn hộ nhưng một hộ đã di dân chuyển đi.

Hộ còn lại không mấy khi thấy mặt. Vậy nên ở đây phi thường yên tĩnh vì bản thân cô đi làm cả ngày đến tối mới trở về. Sao hôm nay lại ồn ào như thế chứ. Không lẽ có người mới chuyển tới.

Trong khi đó, nhân viên của công ty vận chuyển đang ra vào tấp nập căn hộ đối diện nhà Nguyệt Như. Lý An đứng một bên, cẩn thận quan sát những nhân viên này làm việc. Thời gian quá gấp khiến anh không thể tìm một nơi ở tốt hơn cho phó tổng nhưng nơi này cũng không tồi. Theo đi đầu tra của anh, chung cư này tuy không phải thuộc hàng xa hoa, cao cấp nhưng cũng là nơi ở lý tưởng. Hơn nữa tầng lầu này chỉ có một hộ có người ở chắc chắn sẽ yên tĩnh rất phù hợp với yêu cầu của cấp trên.

“Là chỗ này sao?” Tiếng nói trầm thấp đột ngột vang lên sau lưng làm Lý An giật mình, anh vội vàng xoay lưng.

“Phó tổng...”

Vỹ Phàm ăn vận đơn giản, áo thun tối màu phối cùng quần jeans. Trên mặt đeo thêm một chiếc kính râm, từ từ tiến lại gần Lý An. Nghe nói đã tìm được nhà nên anh đích thân đến đây một chuyến.

“Quả nhiên không tồi.” Vỹ Phàm sau khi xem xét, đánh giá gật gù ưng ý.

Lý An nhếch mép “Nơi ở của sếp, sao tôi dám làm qua loa cho xong. Anh không chê là tốt rồi.”

“Đồ đạc của tôi cậu chuyển đến hết rồi hả?” Vỹ Phàm tháo kính xuống.

“Đã chuyển hết. Một lát nữa người giúp việc theo giờ sẽ đến giúp anh dọn dẹp. Ngày mai sẽ chuyển vào ở được.” Lý An gật đầu.

“Không cần phiền phức như vậy. Chỉ cần sắp xếp mọi thứ đúng như yêu cầu của tôi là được. Tự tôi dọn dẹp.” Anh đã chán ở khách sạn lắm rồi, giờ nhà đã có tội gì phải chờ đến mai. Huống chi hôm nay anh được nghỉ, sẽ có thời gian dọn dẹp.

“Như vậy không tốt đâu phó tổng.” Lý An nhíu mày. Đường đường là phó tổng của tập đoàn Hàn thị, vung tay lên đã kiếm được mấy triệu đô la. Làm sao có thể để anh cần chổi, cần khăn dọn dẹp nhà cửa được chứ.

“Có gì không tốt.” Vỹ Phàm vừa nói vừa rút ví trả tiền cho những nhân viên giúp mình chuyển đồ “Tôi thấy bên trong khá sạch sẽ, dọn dẹp sơ sơ là được rồi. Ở khách sạn rất tiện phức, hôm nay tôi sẽ chuyển đến ở luôn.”

Nghĩ tới mỗi ngày khi anh trở về khách sạn liền sẽ rất trùng hợp mà gặp đại tiểu thư của tập đoàn A, nữ cường nhân của ngân hàng B hay cô người mẫu C liền cảm thấy đau đầu. Vì không thể mặt dày đến công ty tìm anh nên họ đành tự tạo ra những cơ hội gặp mặt hết sức tình cờ trong khách sạn nơi anh ở. Những phụ nữ quá chủ động tiếp cận anh như vậy khiến anh rất khó chịu. Nhưng vì họ chỉ là thiết kế cơ hội gặp mặt cũng không làm gì quá đáng nên anh không thể quá trực tiếp xua đuổi họ. Dù sao khách sạn cũng là nơi ai có tiền thì đến, anh chỉ có thể cố gắng tìm cách tránh mặt họ thôi.

“Phó tổng...” Lý An có chút bất lực, vị cấp trên này cũng không dễ khuyên bảo. Tiền anh kiếm được đủ sống cả mấy đời vậy mà không bao giờ chịu thuê người làm giúp anh dọn dẹp nhà cửa. Bây giờ anh nghĩ nếu phó tổng cũng giống tổng tài tìm được chân mạng thiên nữ thì tốt biết mấy.

“Về đi. Tôi muốn nghỉ ngơi.” Rất không khách khí đuổi người, Vỹ Phàm đích thân bưng thùng giấy cuối cùng ngoài cửa vào trong nhà.

Lý An bất đắc dĩ thở dài, lớn tiếng chào rồi quay người đi. Anh cũng đã tận lực, chuyện còn lại tùy phó tổng vậy.

Lý An vừa đi không bao lâu thì Nguyệt Như mở cửa thò đầu ra ngoài. Một chập thì ồn ào đến mức phiền nhiễu người khác, chập khác lại yên tĩnh đến đáng sợ. Làm cô không thể không lết thân thể tội nghiệp này ra ngoài xem một chút. Nhìn vào hộ đối diện, Nguyệt Như không tìm được tính tò mò, đi cà nhắc đến trước cửa ngó nghiêng. Rốt cuộc thì ai mới đến nhỉ? Không biết hàng xóm mới của cô có hòa nhã không nữa.

Đang đứng mặc niệm trước cửa đột nhiên cánh cửa bật mở làm Nguyệt Như té bật ngửa ra sau.

“Ai da...” Cô ngã bệt dưới đất đau đớn rên rỉ.

Vết thương mới trên trán cộng thêm vết thương cũ dưới chân khiến cô đau đến chảy nước mắt. Ông trời ơi, cô chỉ là muốn tìm hiểu về hàng xóm mới một chút thôi. Có cần trừng phạt cô nặng vậy không?

“Cô không sao chứ? Thật xin lỗi, tôi không biết ngoài cửa có người.”
Vỹ Phàm áy náy ngẩng sụp xuống, muốn xem xét vết thương của cô.

“Không... không sao...” Nguyệt Như tự biết là lỗi của mình nên không làm dữ.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt hai người giao nhau lại cùng lúc thốt lên.

“Là anh...”

“Là cô...”

Vỹ Phàm có nằm mơ cũng không ngờ lại gặp lại ngôi sao chổi này. Cô và anh không phải có nghiệt duyên từ kiếp trước chứ. Hay do số mạng anh không tốt, nghĩ sẽ thoát khỏi những người phụ nữ rắc rối kia không ngờ lại đụng phải phiền toái lớn này. Haiz...

“Anh là người mới chuyển đến?” Nguyệt Như nheo mắt hỏi. Làm ơn, cô không muốn ngày ngày phải gặp tên ôn thần này đâu.

“Còn cô không phải cũng ở đây chứ?” Vỹ Phàm có chút bất lực. Câu hỏi này hình như hơi dư thừa. Nhìn cách ăn mặc của cô đã chắc chắn được tám phần rồi.

Không ai trả lời ai nhưng lại cùng lúc nhìn đối phương thờ dài. Có lẽ dùng sức hơi mạnh nên Nguyệt Như khẽ nhăn mày, trong miệng thoát ra tiếng rên rỉ.

Vỹ Phàm vội di chuyển lực chú ý đến trán cô “Sưng lên rồi. Cô đứng dậy được không? Tôi giúp cô bôi thuốc.”

“Nhà tôi không có thuốc.” Cô ảo não nói.

Bình thường cô rất khỏe mạnh cho nên trong nhà đâu có trữ thuốc làm gì. Ai biết được đụng phải tên ôn thần này lại xui như vậy... thương tích đầy mình.

“Tôi có.” Không nhiều lời, anh đỡ cô đứng dậy rồi đưa vào nhà anh.

Vì mới chuyển tới nên căn nhà có hơi lộn xộn nhưng bù lại không gian rộng rãi, thoáng mát cũng xem như không tệ đi. Nguyệt Như thần đánh giá.

“Quay qua đây.” Vỹ Phàm ngoảnh xuống cạnh cô ra lệnh.

Nguyệt Như bấu mỗi một cái rốn cũng ngoan ngoãn làm theo lời anh, để anh giúp cô thoa thuốc. Loại thuốc này có mùi thơm thật dễ chịu, thoa lên cảm giác mát lạnh khiến cả người cô sảng khoái. Đau đớn lúc nãy cũng không còn.

Vặn tuýp thuốc lại, Vỹ Phàm liếc nhìn chân trái của Nguyệt Như cau mày hỏi “Vết thương vẫn chưa lành.”

Nguyệt Như chán nản gật đầu, vết thương này gây cho cô quá nhiều phiền phức. Nhất thời quên mất ân oán của hai người, cô chống cằm than thở.

“Tôi sắp bị buồn chết rồi. À không, là đói chết. Bị thương ở đâu không bị, lại bị ở chân. Đáng giận.”

Vỹ Phàm nhìn cô cười khế “Bị thương một chút thôi. Làm gì đến nỗi đói chết. Cô cũng quá khoa trương đi.”

“Anh thì biết cái gì mà nói.” Nguyệt Như xù lông nhím, trừng mắt nhìn Vỹ Phàm “Tôi không tốt phúc như anh, chỉ ngồi yên ở nhà cũng có thể có

mấy triệu tệ bỏ túi. Dân nghèo như tôi phải bán mạng mới có thể kiếm được mấy vạn. Bây giờ bị thương như vậy, làm sao có thể ra ngoài kiếm tiền.”

Nói xong, cô khoanh tay trước ngực lằm bằm. Vẻ mặt vô cùng khó chịu xen lẫn một chút tức tối. Dáng vẻ này của cô làm Võ Phàm dở khóc dở cười, cô cũng đánh giá anh quá cao đi. Nhưng anh không rảnh cùng cô giải thích. Muốn nghĩ sao thì tùy cô.

“Cô về được rồi đó. Cửa đằng kia.” Không có thói quen để phụ nữ trong nhà mình, Võ Phàm liến hướng tay ra cửa làm động tác mời rời khỏi đối với Nguyệt Như.

“Anh có trải thảm đỏ mời tôi ở lại tôi cũng không thêm.” Hướng anh lẻ lười lại nguyền dài một cái, Nguyệt Như uốn ngực thẳng tiến ra cửa.

Nếu như chỉ nhìn từ phần bụng trở lên, quả thật cô rất ra dáng một đại tiểu thư cao ngạo. Nhưng nhìn xuống bên dưới một chút lại thấy cô thật đáng thương với bước đi khập khiễng.

“Khoan đã.” Đột nhiên Võ Phàm lớn tiếng gọi cô.

“Chuyện gì?” Nguyệt Như bày ra vẻ mặt hung dữ, giống như đang cảnh cáo anh nếu anh dám chọc giận cô thì cô sẽ không tha cho anh.

“Cho cô.” Anh không thêm để ý đến vẻ mặt hung thần của cô, nhẹ nhàng thả tuýp thuốc sang chỗ cô rồi không nhanh không chậm nói “Giữ lại mà dùng.”

Nguyệt Như cầm tuýp thuốc trong tay, bần thần trong chốc lát. Anh ta mới vừa rồi còn đuổi cô về sao giờ lại tốt bụng cho cô tuýp thuốc này vậy. Là hàng ngoại nhập đó nha. Đoán không ra suy nghĩ của anh, Nguyệt Như hắng giọng nói cho qua chuyện.

“Anh có lòng như vậy tôi đành miễn cưỡng mà nhận vậy. Nhưng đừng mong tôi cảm ơn anh. Tạm biệt.”

Nói rồi cô hất tóc mở cửa ra ngoài. Võ Phàm bị cô chọc cười, có chút không chịu nổi cô gái này. Cho cô tuýp thuốc đó cũng chỉ vì vết thương của cô quá khó coi. Vậy mà vẻ mặt đó của cô giống như anh có ý đồ gì vậy. Phụ nữ... quả là khó hiểu.

Chống tay đứng dậy, Võ Phàm ngao ngán nhìn đồng lộn xộn trong nhà. Có lẽ phải mất cả ngày mới sắp xếp ổn thỏa mọi thứ đây. Xắn lên ống tay áo, Võ Phàm bắt tay vào việc. Tác phong làm việc của anh xưa nay đều vậy, nhanh chóng dứt khoát, bất kể là công việc gì.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 6: Bị Bắt NạT

Mấy ngày nhốt mình trong nhà khiến Nguyệt Như buồn đến chết người. Cũng may phương án bán hàng qua mạng có thể sử dụng giúp cô kiếm tiền nên mới làm cô tạm thời quên đi nỗi buồn nhàm chán kia. Việc duy nhất khiến cô đau đầu là phải nhận hàng rồi giao hàng. Chân cô vốn bị thương đã sắp lành nhưng vì cứ phải đi đi lại lại trên mấy con đường làm vết thương trở nặng. Giống như lúc này, nhiệt độ lên tới ba mươi mấy độ mà cô còn phải ôm túi lớn túi nhỏ đi bộ suốt mấy con đường. Một đời mạng.

Nhìn quán cà phê trước mặt, rốt cuộc Nguyệt Như cũng nở được một nụ cười. Hai tiếng đi bộ cuối cùng cũng đến nơi. Lấy xấp khăn giấy từ trong túi xách lau vôi vàng gương mặt đầm mồ hôi, Nguyệt Như sửa sang quần áo rồi tiến vào trong. Vị khách lần này của cô là tiểu thư công ty điện ảnh Ánh Dương, tiêu tiền như nước. Nếu có thể thành công giao dịch với vị tiểu thư nhà giàu này chắc chắn tiền học của Kiến Thiên sẽ không có vấn đề.

“Tiểu thư Helen?” Nguyệt Như đứng trước mặt một cô gái xinh đẹp, cười lấy lòng hỏi.

Helen hạ mắt, cao ngạo nhìn người đứng trước mặt. Cô hất cằm ý bảo Nguyệt Như ngồi xuống rồi hỏi.

“Cô đến giao hàng?”

“Phải, tôi là Bái Nguyệt Như. Đây là những đồ cô đã chọn, cô kiểm tra qua đi.” Nguyệt Như lần lượt bày tất cả những thứ đem bên mình đến trước mặt Helen.

Helen vẽ mặt lãnh đạm, dùng hai đầu ngón tay kiểm tra những thứ trước mặt. Nhìn qua thì đúng là hàng hiệu nhưng có vẻ cũ kĩ. Không phải hàng secondhand đấy chứ.

“Đã qua sử dụng?” Helen không nói nhiều, dáng vẻ kênh kiêu nhìn Nguyệt Như.

Mất ba giây động não Nguyệt Như mới hiểu ngụ ý sâu xa của cô tiểu thư này. Cô tươi cười, cố gắng chứng tỏ bản thân chuyên nghiệp để đem lại niềm tin cho khách hàng.

“Tiểu thư Helen, tuy đã qua sử dụng nhưng đây là hàng chất lượng. Cô xem, túi xách có hạn của Chanel còn có chiếc váy của Christian Dior...”

“Đủ rồi.” Helen mất kiên nhẫn lớn tiếng ngắt lời Nguyệt Như “Cô xem tôi là hạng người gì? Tài sản của tôi có đến mấy trăm vạn đó, làm gì phải xài đồ cũ chứ. Đúng là đồ lừa đảo.”

Nguyệt Như cố gắng khắc chế tức giận trong lòng. Nếu không phải cần kiếm tiền gấp cô sẽ không cùng loại người này dây dưa, lãng phí thời gian.

“Helen, cô có phải đã quên không? Lúc tôi rao bán trên mạng cô cũng đã biết hàng của tôi là hàng đã qua sử dụng cho nên giá cả mới mềm như vậy. Cô không thể nói tôi lừa đảo.” Nguyệt Như nhẫn nại giải thích.

“Ý cô nói tôi biết rõ đồ cũ nát này là đồ bỏ nhưng vì ham rẻ nên vẫn mua. Ý cô là vậy phải không?” Helen bị nói trúng tim đen, then quá hóa giận nổi xung với Nguyệt Như.

Ban đầu cô thấy giá cả khá rẻ lại là hàng hiệu có nguồn gốc đáng hoàng nên định mua một ít về dùng. Nhưng xem tận mắt mới thấy đồ cũ vẫn là đồ cũ, với đẳng cấp của cô cần gì phải vì tiết kiệm mấy ngàn đồng mà dùng loại đồ này. Vẫn là không mua tốt hơn.

“Ngại quá. Là cô tự nói đấy nhé, không nghĩ ra cô cũng rất hiểu biết.” Nhịn nữa chắc cô bị nội thương đến chết mất, không mượn nước dầy

thuyền mải mai vài câu thì uống công cô đến đây quá. Dù sao mỗi lần ăn này xem như đã mất, tội gì ủy khuất bản thân.

“Cô...” Helen tức đến nóng mặt, tiện tay cầm ly nước trên bàn hất thẳng vào Nguyệt Như.

“Ah...” Bị tập kích bất ngờ làm Nguyệt Như không kịp tránh, khuôn mặt khả ái bị nguyên một ly nước đá hất vào.

Làm ơn đi, mặc dù thời tiết rất nóng nhưng cô không muốn làm mát bằng cách này đâu. Cô tiểu thư nhà giàu đáng chết, không ăn no đủ với cô ta một lần cô thề ba chữ Bái Nguyệt Như sẽ viết ngược.

“Loại nghèo mạt hạng như cô có thể ngồi cùng bàn với tôi là may mắn lắm rồi. Còn dám tỏ thái độ với tôi. Đồ quạ đen không biết đi đâu.” Helen đắc ý đứng dậy, buông mấy lời miệt thị rồi kiêu ngạo quay đi.

“Đứng lại đó cho tôi.” Nguyệt Như chống tay ngang hông vận sức hét lớn.

Helen bị tiếng hét của cô làm cho giật mình, vừa quay đầu lại nhìn thì bị Nguyệt Như ăn miếng trả miếng hất một ly nước vào mặt. Nhìn dáng vẻ thảm hại của cô ta, Nguyệt Như bật cười thành tiếng. Bái Nguyệt Như cô cũng đâu phải loại con gái dễ ăn hiếp, tưởng có tiền thì có thể làm nhục cô sao. Đừng có mơ.

“Cô dám tạt nước vào tôi.” Bị bẽ mặt nơi công cộng khiến Helen nổi điên, cô ta hoàn toàn quên mất cái gì là phẩm giá, cái gì là đẳng cấp xông vào cấu xé Nguyệt Như.

Hai cô gái xinh đẹp cứ như thế lao vào nắm tóc, cào cấu lẫn nhau tạo nên cảnh tượng hỗn loạn nơi quán xá cao cấp. Mấy phút sau liền xuất hiện mấy người bảo vệ tách hai người ra rồi hết sức lịch sự mời ra ngoài.

Helen mang theo một bụng uất ức đứng trước cửa quán cà phê chửi rủa mới cam tâm rời đi. Còn Nguyệt Như cũng chỉ có thể lê thân thể đầy những

vết thương cùng túi lớn túi nhỏ chần chịt trở về nhà. Nghĩ đến trận đánh lúc này, cô vẫn cảm thấy không phục.

Cô ta ý mang giày cao gót, có móng tay dài liền không lưu tình giẫm đạp cào cào cô. Nếu biết trước, cô cũng đi giày cao gót, để móng tay dài rồi mới cùng cô ta đánh một trận. Haiz... tiền không kiếm được lại còn mất một khoản mua thuốc, cô chưa từng làm ăn lỗ vốn như vậy.

Vỹ Phàm ngồi trên xe chuyên chú xem lại bản hợp đồng vừa kí được, cả khuôn mặt đều rạng rỡ ý cười. Vì hợp đồng này anh đã mấy đêm không được ngủ ngon. Nhưng bây giờ có thể thư giãn một chút rồi. Ngả người ra ghế, Vỹ Phàm thả lỏng cơ thể đau nhức một chút. Anh hướng mắt nhìn ra ngoài cửa xe muốn ngắm cảnh bên ngoài cho thư giãn. Không ngờ lại bắt gặp một cảnh tượng khiến hai mắt anh chút nữa rớt ra ngoài.

Cô gái mặt mũi lem luốc, tóc tai rối bù, cả người ướt nhẹp kia chẳng phải là hàng xóm đáng ghét của anh sao. Làm gì mà thảm hại thế kia.

“Lão Lục, dừng xe lại.” Anh nói chuyện với tài xế nhưng mắt vẫn không rời cô gái ngoài kia.

“Dạ, phó tổng.” Chiếc xe sang trọng dừng lại bên đường, Vỹ Phàm thông thả bước xuống.

Cũng lạ, hai người mỗi lần gặp nhau nếu không khích bác thì sẽ hoạnh học lẫn nhau. Nhưng không hiểu vì sao nhìn thấy cô khổ sở thế kia lại không kìm lòng được muốn giúp cô một chút.

“Cô mới bị rơi xuống cống à? Sao thế thảm thế này?” Giọng nói quen thuộc vang lên phía sau làm Nguyệt Như giật mình.

Không phải xui vậy chứ, mỗi lần cô bị người ta làm cho không ra con người đều bị tên ôn thần này bắt gặp. Xấu hổ chết được. Nhưng anh ta vừa nói cái gì? Rơi xuống cống? Xem cô là chuột chắc.

“Liên quan gì đến anh hả? Mau tránh đường cho bốn tiểu thư.” Dù sao cũng không thể để anh ta coi thường, Nguyệt Như trợn mắt quát nạt muốn

giữ uy phong. Nhưng vì quá lớn tiếng mà động đến vết thương trên mặt, đau chết đi được.

“Cô bị thương?” Nhìn những vết trầy xước lớn nhỏ trên mặt Nguyệt Như, Vỹ Phàm không khỏi giật mình. Cô gái ngu ngốc này làm gì vậy? Phụ nữ không phải luôn xem khuôn mặt của mình còn quý hơn tính mạng sao. Sao lại để gương mặt tàn tạ thế này.

Đột nhiên bị hỏi đến vết thương, uất ức trong lòng mà cô cố đè nén liệ̀n bùng phát ra ngoài. Giận dữ vút mấy túi đồ xuống đường, Nguyệt Như chu môi tố khổ.

“Còn chẳng phải do mấy người có tiền như các anh hại. Có một chút tiền liệ̀n không xem ai ra gì. Sỉ nhục người ta xong còn động thủ. Thế giới gì vậy không biết?”

“Cô bị người ta đánh?” Vỹ Phàm không nhiều lời nhanh chóng tìm ra vấn đề.

“Nhưng tôi cũng không có ngực a. Cô ta chắc chắn cũng không bị thương nhẹ hơn tôi đâu.” Cô nhìn anh khoe khoang chiến tích.

“Đúng là ấu trĩ.” Anh không nhịn nổi ca thán. Đánh nhau với người ta xong còn bày ra bộ dạng tự hào như vậy nữa. Cô gái này có óc không vậy.

“Lên xe đi. Tôi đưa cô về” Tiền Phạt tiến đến Tây phương, coi như nể tình hàng xóm, anh sẽ đưa cô về nhà.

Nghe anh nói, Nguyệt Như có chút bất khả tư nghị. Cô nheo mắt nhìn anh, rất nghiêm túc suy nghĩ tìm tòi xem ý đồ trong lòng anh là gì. Người này sao tự nhiên lại tốt bụng như vậy. Cô và anh có không ít oán thù, đáng lẽ anh phải châm chọc cô vài câu rồi phải bỏ đi mới đúng chứ.

“Còn đứng đó làm gì?” Vỹ Phàm đã đem hết đồ đạc mà cô vút trên đường bỏ vào xe mà cô gái này vẫn không chịu nhúc nhích khiến anh không kiên nhẫn găm nhẹ.

Nguyệt Như đang hắng một tiếng, lấy giọng mũi nói “Không sợ tôi làm dơ xe của anh sao?”

Nói thật, cô bây giờ hẳn chịu chết đi được. Cả người lại ướt nhẹp, nước và máu pha lẫn với nhau không biết tạo thành cái thứ gì. Ghê tởm như vậy mà anh vẫn muốn đưa cô về nhà sao.

“Đây cũng không phải lần đầu tiên.” Vỹ Phàm liếc mắt khinh thường.

Nguyệt Như à một tiếng rồi chậm rãi ngồi vào xe của anh. Đúng là không phải lần đầu, cô bày đặt khách sáo làm gì cho mất thời gian. Về nhà rồi tính.

“Chú gì ơi, làm ơn chở cháu về chung cư An Giai. Cảm ơn.”

Vừa ngồi vào xe, Vỹ Phàm đã nghe Nguyệt Như hướng lão Lục yêu cầu làm anh phì cười. Cô gái này xem xe của anh là taxi chắc. Không hiểu nổi.

Lão Lục ngồi phía trước chờ dẫn dắt mấy giây mới kịp tiêu hóa lời của Nguyệt Như. Nhìn qua kính chiếu hậu thấy ông chủ không có ý kiến, ông vội đi đầu khiến xe chạy ra đường lớn. Quái lạ, ở công ty không phải đến Trác phó tổng rất ghét tiếp xúc với phụ nữ sao. Vậy tình huống hiện tại là gì. Phó tổng lạnh lùng của họ không những để phụ nữ lên xe mà còn có vẻ rất chăm sóc. Cô gái nhìn như ăn mày chính hiệu này rốt cuộc là thần thánh phương nào.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 7: Hoàn Ng Tử Và Nà Ng Lộ Lem

Đến nơi, lão Lục phụ trách khuôn đồ đặc của Nguyệt Như còn Vỹ Phàm không ngại bẩn đích thân dìu cô lên nhà. Hành động này có lẽ anh không để ý nhưng cô phi thường lưu tâm nha.

Trên đời có người đàn ông nào lại tình nguyện đến gần một cô gái bẩn thỉu như vậy chứ, lại còn rất dịu dàng đỡ cô lên từng bậc thang. Khiến cô liên tưởng đến những chàng hoàng tử trong chuyện cổ tích. Mà cô giống như nàng công chúa được bảo vệ, che chở từng chút một. Trong lòng khẽ xao động.

“Mau mở cửa.” Thấy cô thất thần, Vỹ Phàm nhíu mày lên tiếng.

“Ah...” Nguyệt Như thu lại ba hồn bảy vía, vội lục lọi trong túi xách tìm chìa khóa.

Cửa vừa mở, Vỹ Phàm liền quay đầu nói với lão Lục “Chú về trước đi. Có gì tôi sẽ gọi.”

“Dạ, phó tổng.” Mang theo một bụng nghi hoặc nhưng lão Lục cũng đành rời khỏi trong nỗi tiếc. Tò mò chuyện riêng tư của Trác phó tổng là tội chết đấy. Ông cũng không dại mà phạm vào. Tò mò ới, nhin xuống.

Đỡ Nguyệt Như ngã vào ghế rồi Vỹ Phàm ra ngoài đem đồ đạc vào nhà cho cô. Nguyệt Như nhìn anh cứ ra ra vào vào như vậy đột nhiên trong lòng có chút ấm áp. Nghiệt duyên của hai người cũng thật lạ, rõ ràng không ưa đối phương nhưng mỗi lần cô gặp rắc rối anh đều có mặt giúp đỡ. Gọi anh là ôn thần hình như không đúng cho lắm.

“Cô đi tắm đi. Đừng ngâm nước quá lâu, không tốt cho vết thương đâu. Tôi về nhà lấy thuốc cho cô.” Vỹ Phàm làm xong việc liền hướng cô nói

chuyện sau đó trở về nhà lấy thuốc.

Từ đầu đến cuối anh tự biên tự diễn cũng không hỏi xem cô có đồng ý không. Tên này thật bá đạo. Nguyệt Như bĩu môi nghĩ thầm. Có đi đâu cô thích sự bá đạo của anh.

Tự cười một mình, Nguyệt Như giống như quên hết bực dọc cô gặp phải bên ngoài vui vẻ vào phòng tắm tẩy rửa thân thể dơ bẩn này.

Nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, Võ Phàm không hỏi cũng biết cô gái kia đang làm gì. Anh bày hòm thuốc cá nhân lên bàn rồi không tự chủ nhìn ngó một vòng nhà hàng xóm. Sạch sẽ, gọn gàng còn có chút mùi vị của phụ nữ. Cũng không tệ.

Ngồi xuống ghế sofa, Võ Phàm mệt mỏi ngã đầu ra sau. Anh cũng không hiểu bản thân mình đang làm cái gì nữa. Đáng lẽ giờ này anh phải yên vị trên chiếc giường thân yêu rồi đánh một giấc đến tối mới đúng. Sao lại chạy tới chạy lui ở chỗ của ngôi sao chổi này làm gì. Lạ thật.

“Anh về nhà đi. Tôi tự lo được rồi.” Vừa mới từ phòng tắm trở ra, Nguyệt Như bị bộ dáng của Võ Phàm làm cho mất tự nhiên, ho nhẹ một tiếng.

Anh nửa ngồi nửa nằm trên ghế sofa nhà cô, tư thế có chút phóng túng tuyệt không giống vẻ cứng nhắc thường ngày. Nhất là anh đã cởi ra áo vest ngoài, chỉ mặc một chiếc sơ mi trắng, lại chỉ cài đến nút thứ ba vô tình để lộ bờ ngực cường tráng. Không những vậy tay áo còn xắn lên tới khuỷu tay tạo cảm giác khỏe khoắn, rất “man” nha. Người đàn ông này không đi làm model thật là tổn thất to lớn của nghệ thuật nước nhà.

Tuy cô nói lí nhí như muỗi kêu nhưng cũng lọt vào tai Võ Phàm. Anh thu lại bộ dáng nhàn nhã khi nãy, nghiêm túc ngồi trên ghế.

“Lại ngồi xuống đi. Tôi giúp cô bôi thuốc.” Xem như anh đang tích đức đi.

“Không cần, tôi tự làm.” Nguyệt Như giãy nảy lên, rất không khách sáo từ chối ý tốt của anh.

Hai người vẫn là nên đấu khẩu như trước đây, chứ cứ chung sống trong hòa bình thế này cô không quen a.

Vỹ Phàm nheo mắt, giọng nói trở nên nguy hiểm “Tôi nhắc lại lần nữa, qua đây ngủ xuống.”

“Anh hung dữ cái gì. Đã nói không cần anh giúp rồi.” Nguyệt Như cũng không để lời đe dọa của anh vào tai, ngang bướng cãi lại.

“Tôi không có thời gian cùng cô cãi nhau đâu.” Chỉ hai bước chân, Vỹ Phàm đã thành công bắt cô gái ngang bướng trước mặt ngủ xuống ghế.

“Không cho phép cử động.” Thấy cô giãy dụa, anh liền khóa chặt cô trong tay đồng thời trợn mắt đe dọa.

Nguyệt Như chính thức rơi vào tay giặc. Đừng nói cô đang bị thương, dù cô có khỏe mạnh bình thường cũng không thể nào chống lại sức lực của người đàn ông này. Thức thối là tuấn kiệt, ngoan ngoãn nghe lời thôi Nguyệt Như.

Dù vẫn trừng mắt nhìn anh tỏ vẻ chống đối nhưng tay chân Nguyệt Như đã ngoan hơn rất nhiều. Vỹ Phàm liếc mắt nhìn cô một cái rồi xoay người lấy thuốc bôi cho cô.

“Thật không hiểu nổi cô. Đánh nhau xong rồi còn mang thân tàn ma dại đi lang thang ngoài đường. Cô bị ngốc hay sao mà không biết gọi taxi về nhà. Nếu không gặp tôi cô định cứ thế đi bộ về nhà sao.” Thật ra anh cũng không muốn nói nhưng vẫn nhịn không được càu nhàu mấy câu.

Nguyệt Như há hốc mồm nhìn người đàn ông đang chăm chú xử lý vết thương cho cô. Anh giống hệt ông chồng nhỏ nhắn khi vợ làm sai vậy. Làm ơn, đừng khiến cô ảo tưởng về mối quan hệ của hai người chứ.

Lấy lại tinh thần, Nguyệt Như gân cổ lên cãi “Tiền đâu mà đi taxi, từ đó về nhà phải mất mấy trăm tệ đó. Tôi tiết kiệm mấy ngày mới được nhiều đó, làm sao có thể tùy tiện phung phí.”

Về mặt Nguyệt Như đột nhiên trầm xuống, không nhắc tới tiền thì thôi mỗi lần nhắc tới là phát rồ. Tuần sau cô phải đưa tiền cho em trai rồi nhưng giờ thương tích chồng chất thương tích, làm sao đi làm đây.

Phát hiện cô thở dài, Võ Phàm nâng mắt nhìn. Tự nhiên bày ra bộ mặt oán phụ này làm gì khiến lòng anh căng tức khó chịu. Mà nghe cô nói chuyện giống như rất khó khăn. Rồi cuộc cô có chuyện gì?

“Thiếu tiền xài?” Anh không nhanh không chậm hỏi.

“Không liên quan tới anh.” Quan hệ của cô và anh cũng xem như đặc biệt, không nên dính tới tiền bạc.

“Không liên quan thì thôi vậy. Tôi tưởng cô thiếu tiền xài định giới thiệu cho cô công việc để làm. Xem như tôi nhiều chuyện. Bỏ đi.” Võ Phàm làm như không quan tâm tự thì thầm một mình.

Nghe đến có việc để làm, hai mắt Nguyệt Như sáng lên. Cô lay mạnh tay anh, hỏi liên tục “Anh nói thật chứ? Là công việc gì vậy? Kiếm được nhiều tiền không? Bao giờ có thể làm?”

Nhìn cô như muốn ăn tươi nuốt sống anh làm Võ Phàm bật cười. Trên đời sao lại có cô gái ham tiền như cô chứ.

“Giúp tôi dọn dẹp nhà. Một ngày 2 ngàn tệ. Thế nào?” Anh cười như không cười dè dặt yêu cầu.

“Một ngày hai ngàn?” Nguyệt Như mở to mắt nhìn anh. Anh ta đang đùa sao? Làm giúp việc nhà thôi cũng có thể kiếm được nhiều tiền như thế à?

Đưa tay sờ trán Võ Phàm, Nguyệt Như khẽ lầm bầm “Đâu có bị sốt.”

Vỹ Phàm cười cười hất tay cô ra “Tôi đương nhiên bình thường. Sao hả? Làm hay không làm?”

“Anh nghiêm túc chứ? Tuy tôi từng khiến anh mất mặt nhưng anh là đàn ông không thể thừa nước đục thả câu, lừa gạt tôi để trả thù đâu đấy.” Nguyệt Như rất không tin tưởng hỏi lại anh.

“Cô không những ham tiền mà còn mắc chứng ảo tưởng rất nghiêm trọng đấy. Tôi đây tốt bụng khuyên cô một câu, kiếm được tiền rồi nhanh chóng đi chữa bệnh đi.” Anh khoanh tay trước ngực, nhìn cô trào phúng.

“Có anh bị chứng ảo tưởng thì có.” Cô liếc anh một cái bèn ngót cảnh cáo “Anh làm hợp đồng đi, tôi kí. Miễn cho sau này anh trở mặt.”

“Có giấy bút không? Tôi viết cho cô.” Bó tay với cô gái này, anh từ khi nào lại trở thành người vì mấy trăm đồng mà trở mặt chứ. Quá coi thường anh rồi đó.

Chỉ mất một ít thời gian, bản hợp đồng phục vụ cho giao dịch giữa hai người liền hoàn tất. Theo đó thì mỗi ngày Nguyệt Như sẽ đến nhà của Vỹ Phàm làm các công việc sau: dọn dẹp nhà cửa, giặt quần áo, nấu bữa tối. Mỗi ngày làm việc sẽ được tính là hai ngàn. Công việc này sẽ duy trì đến khi chân cô hoàn toàn lành lại. Nhìn chung các điều khoản trong hợp đồng đều rất có lợi cho Nguyệt Như, không có gì phải bàn cãi. Chỉ duy có một điều là không có sự cho phép của anh, cô tuyệt đối không được đi vào phòng làm việc của anh. Điều này cũng đơn giản thôi.

“Bái Nguyệt Như... không nghĩ ra tên của cô rất giống danh môn thực nữ.” Quen biết đã lâu nhưng bây giờ anh mới biết tên của cô.

“Tôi cũng không nghĩ ra sao một người mặt mày hung ác như anh lại có thể trở thành lãnh đạo cao cấp của một tập đoàn lớn như vậy.” Nguyệt Như ngay lập tức phản pháo.

“Rất tiếc nhưng tôi lại chính là lãnh đạo cao cấp của một tập đoàn lớn còn cô một chút cũng không giống danh môn thực nữ.” Anh không khách khí nhấn mạnh.

Nguyệt Như bị anh chọc tức đến đỏ mặt tía tai, trừng mắt nhìn anh một cái rồi hạ lệnh đuổi khách “Không còn chuyện gì nữa thì làm ơn ra khỏi nhà tôi. Tôi không có thói quen nói chuyện với người không đâu.”

Vỹ Phàm tao nhã đứng dậy, vui vẻ đón nhận công kích của cô. Trước khi ra cửa anh cũng không quên trả đũa.

“Tôi cũng không có thói quen thở chung một bầu không khí với cô gái hám tiền như cô. Rất ô nhiễm.”

“Anh... đi chết đi.” Nguyệt Như chụp ngay chiếc đệm ngửi hương anh quăng tới nhưng tên đáng ghét đó lại nhanh chân chuồn mất. Kết quả chiếc đệm rất tình cảm mà ôm hôn thắm thiết cánh cửa. Ngay cả lông chân của anh cũng không có cơ hội chạm đến.

Nguyệt Như tức giận đến khoa tay múa chân. Cô xin trịnh trọng tuyên bố những lời khen khi nãy cô dành cho tên chết tiệt đó, cô rút lại toàn bộ. Cô còn ảo tưởng đem anh so sánh với hoàng tử trong truyện cổ tích, đâu cô chắc bị hư rồi.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 8: Quan Hệ Thay Đổi

Tập đoàn Hàn thị

Toàn bộ chủ quản cao cấp của Hàn thị như bị đóng băng, không ai dám nhúc nhích hay nói tiếng to tiếng nhỏ gì trước mặt Võ Phàm. Họ là đang cúi đầu chờ chết đó.

Về mặt lãnh đạo, Võ Phàm tây trang chỉnh tề ngồi ngay ngắn trên ghế da sang trọng liếc mắt nhìn từng người một đang đứng trước mặt mình. Anh vẫn đang chờ đợi lời giải thích thỏa đáng từ đám người này. Họ lại cúi đầu im lặng là thế nào.

“Tôi không đủ kiên nhẫn chơi trò im lặng với mấy người. Các người có hai sự lựa chọn, một là giải thích rõ ràng vì sao chỉ trong một đêm lại có đến hàng trăm lá thư tố cáo chủ quản các bộ phận ăn chặn tiền thưởng của nhân viên, hai là 2h chiều nay các người để đơn từ chức trên bàn của tôi. Thế nào?”

Vừa mới tới văn phòng anh đã nghe Lý An báo lại trong hộp thư của anh có hàng trăm lá thư tố cáo cùng một nội dung, nói rằng các chủ quản cao cấp ăn chặn tiền thưởng của nhân viên khiến họ một xu cũng không nhận được. Đối với chuyện này Võ Phàm rất tức giận, dù là thư nặc danh nhưng anh nhất định phải đi điều tra rõ ràng. Cho nên anh mới gọi tất cả chủ quản lên hỏi chuyện, vừa nghe anh nói họ đều giật mình. Thái độ chột dạ như vậy, anh còn không hiểu sao.

Cuối cùng dưới sự thúc ép của Võ Phàm cũng có một người đứng ra nói chuyện “Phó tổng, chuyện ăn chặn tiền thưởng của nhân viên đầu là bịa đặt. Chúng tôi đảm bảo không có chuyện này xảy ra.”

Có người ra mặt đứng mũi chịu sào, những người còn lại lập tức trầm miêng như một kêu oan. Lý An đứng bên cạnh không chịu nổi họ làm ồn liề ra dấu bảo họ im lặng. Sau đó anh quay sang cùng Võ Phàm nói chuyện.

“Phó tổng, tôi nghĩ việc này cần đi điều tra lại. Hàn thị là tập đoàn lớn, người chúng ta tuyển dụng đều là phần tử tinh anh. Hơn nữa vấn đề phúc lợi của nhân viên được giám thị rất kỹ lưỡng làm sao lại xảy ra chuyện như thư tố cáo đó nói.”

Anh đương nhiên không hoàn toàn tin vào thư tố cáo nhưng thái độ chột dạ của đám người này mới chính là vấn đề. Nếu không làm, họ việc gì phải tỏ ra sợ sệt như thế.

“Được, coi như tôi tin các người. Nhưng thái độ sợ sệt của mấy người lúc này giải thích sao đây?”

“Bởi vì...” Giám đốc bộ phận thị trường ấp úng mãi cũng không thành lời.

“Nói.” Võ Phàm trầm giọng quát một tiếng.

“Là vì chúng tôi cũng nhận được thư nặc danh nói rằng trong tay phó tổng có chứng cứ chúng tôi ăn chặn tiền thưởng của nhân viên. Cho nên khi bị anh gọi lên mới căng thẳng như vậy.” Bị quát nên vị giám đốc đó nhắm mắt nói một lèo.

“Lại là thư nặc danh?” Võ Phàm nhíu mày khó hiểu.

Cái quái gì đang xảy ra vậy. Tự nhiên toàn bộ lãnh đạo cao cấp đều nhận được thư nặc danh là thế nào? Chuyện này có vẻ không bình thường.

“Được rồi. Mọi người để lại thư nặc danh mình nhận được rồi trở về làm việc đi. Tôi sẽ tìm hiểu việc này.” Anh ra quyết định.

“Phó tổng, chúng tôi nói là thật. Anh nhất định phải tin tưởng chúng tôi.” Các chủ quản nhao nhao lên.

Vỹ Phàm nhắm hờ mắt sau đó gật đầu rồi phẩy tay bảo họ ra ngoài. Muốn biết chuyện gì đang xảy ra anh cần có thời gian đi điều tra.

Lý An sau khi tiễn các chủ quản ra ngoài liền trở lại cùng Vỹ Phàm thảo luận “Phó tổng, anh định làm thế nào?”

“Giao mấy lá thư này cho một văn phòng thám tử uy tín, bảo họ giúp chúng ta đi điều tra nguồn gốc. Có tin báo cho tôi.” Hiện tại anh phải biết mấy lá thư này là từ đâu ra mới có thể nghĩ ra đối sách.

“Tôi biết rồi.” Lý An gật đầu rồi nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Vỹ Phàm day day huyết thái dương. Một mình gánh vác trọng trách quản lý công ty thật không dễ. Trăm công ngàn việc đầu đổ lên đầu anh. Hiện tại mà có Hàn Phong ở đây thì tốt, ít ra có người cùng anh bàn tính đối sách. Tên kia đúng là không có nghĩa khí, bỏ công ty lại cho anh còn bản thân lại thanh nhàn hưởng thụ bên người đẹp. Bất công, quá bất công.

Bận rộn cả một ngày cuối cùng Vỹ Phàm cũng có thể trở về nhà nghỉ ngơi. Vứt cặp táp lên bàn, anh mệt mỏi ngã người xuống ghế. Ngủ, giờ phút này anh chỉ muốn ngủ.

“Về rồi sao?” Nguyệt Như từ trong bếp chạy ra, vui vẻ chào hỏi.

Làm việc cho anh đã mấy ngày, căn nhà này đối với cô cũng đã trở nên quen thuộc. Nói thật cô rất cảm kích anh, cho cô công việc nhàn hạ như vậy lại kiếm được nhiều tiền. Rất tốt.

“Trễ rồi mà. Sao cô chưa trở về” Anh nhào người dậy, mệt mỏi nói chuyện.

“Giúp anh hâm nóng thức ăn đó. Tôi đã nhận tiền của anh thì phải làm cho tốt chứ. Chờ anh ăn xong, tôi mới có thể trở về” Cô với lấy trái táo trên bàn, ngon lành gặm cắn.

“Lần sau không cần phiền phức như vậy. Cô nấu ăn xong cứ để đó. Thời gian làm việc của tôi thất thường, cô làm sao mà đợi.” Anh xoa xoa cái cổ đau nhức, nhạt giọng nói.

“Anh khỏi giới thiệu, mấy ngày qua làm việc cho anh tôi cũng biết anh làm việc có bao nhiêu thất thường.” Nguyệt Như tựa như đã quá quen với việc anh đi sớm về trễ. Bất quá cái đó không quan trọng, nguyên tắc làm người của cô rất rõ ràng. Nhận tiền rồi nhất định phải làm việc đầu vào đấy.

“Không nói nữa. Anh đi tắm đi còn ăn tối nữa. Làm ơn đi đại ca, tôi còn muốn về nhà ngủ.” Mỗi lần muốn thúc bách anh ăn tối chỉ cần xuất ra chiêu này lập tức hữu dụng.

“Biết rồi, biết rồi.” Tự dưng rước tiểu quản gia này về làm gì để bị cô quản lý 24/24. Nói 24/24 cũng hơi quá nhưng chỉ cần anh ở nhà là cô không để anh được yên. Nói cái gì đó là chức trách của cô, anh tuy là ông chủ cũng không thể cản trở cô làm việc. Tranh cãi hoài cũng mệt, cuối cùng anh đành giờ chờ trắng đầu hàng, mặc cô làm gì thì làm.

“Đậu hũ xào cay, thịt heo xào rau, tôm sốt tương, canh cá. Sao hả? Hấp dẫn không?” Nguyệt Như một bộ tự đắc nhìn Vỹ Phàm.

“Sao toàn món ăn Tứ Xuyên vậy?” Anh ăn cay cũng rất ok nhưng cả bàn đều là những món cay xè thế này, bảo anh ăn thế nào.

“Hôm nay trời đột nhiên trở lạnh, ăn món Tứ Xuyên rất hợp lý mà. Cũng không cay lắm đâu vì tay nghề của tôi chưa đạt đến trình độ có thể nấu món ăn Tứ Xuyên chính cống. Ăn thử đi, giúp anh cải thiện khẩu vị đó.” Gắp một miếng đậu hũ non vào chén của anh, Nguyệt Như nhiệt tình giới thiệu.

“Cảm ơn.” Vỹ Phàm nhận lấy chén cơm từ tay cô, chân thành cảm ơn.

Tuy bị cô quản lý từ chuyện ăn đến chuyện ngủ nhưng không thể phủ nhận từ ngày cô giúp anh chăm sóc nhà cửa anh đã bớt đi một mối lo. Ít ra khi về nhà sẽ không cần nghĩ xem có gì ăn không, quần áo hôm qua đã giặt

chưa... Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao đàn ông cần phải lấy vợ, cho dù độc thân cũng cần có người giúp việc.

“Nè, ở công ty có chuyện gì đúng không? Nhìn anh không được vui?” Thấy anh lúc ăn cũng nhíu mày ra vẻ suy nghĩ, Nguyệt Như không nhịn được hỏi một chút.

“Ra ngoài làm việc không gặp chuyện này thì sẽ gặp chuyện kia. Tôi quen rồi.” Võ Phàm cười nhẹ.

“Cũng đúng.” Nguyệt Như gật gù rồi cô chống tay đứng dậy “Anh ăn xong cứ đi chén đĩa đó. Sáng mai tôi qua dọn dẹp. Chúc ngủ ngon, ông chủ.”

Nói rồi cô xoay người bỏ đi nhưng cũng loáng thoáng nghe được anh chúc cô ngủ ngon.

Nguyệt Như rời khỏi, Võ Phàm cũng buông đĩa. Anh không có tâm trạng ăn uống, hiện tại nên tìm chủ nhân chân chính của Hàn thị bàn bạc công sự. Mặc kệ anh ta có vui hay không.

Vào phòng làm việc, Võ Phàm bật máy tính cùng Hàn Phong nói chuyện qua webcam.

“Giờ này còn tìm tôi, chắc có chuyện quan trọng hả?” Trong màn hình, Hàn Phong giống như đoán trước Võ Phàm sẽ tìm anh nên không lấy làm ngạc nhiên.

“Anh nhận được bao nhiêu email khiếu nại rồi?” Võ Phàm thông dong không kém, bình thản nói chuyện.

Hàn Phong phát ra tiếng cười trầm thấp, rộng rãi cung cấp cho đồng sự một con số chính xác “24.”

Võ Phàm lắc đầu cười khổ, Hàn thị có tất cả 24 bộ phận mà Hàn Phong lại nhận được 24 mail khiếu nại. Hiểu rồi nhỉ.

“Vậy xin hỏi tổng tài định xử lí tôi thế nào?”

“Xử lí anh để tôi một mình vất vả à. Hàn Phong tôi không ghét như vậy.” Hàn Phong nửa đùa nửa thật “Vỹ Phàm, chuyện thư nặc danh tôi nghĩ có kẻ muốn chia rẽ nội bộ chúng ta. Anh thấy sao?”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Vỹ Phàm gạt đầu “Chỉ là muốn tìm kẻ chủ mưu cũng không đơn giản.”

“Trước hết phải trấn an tinh thần các chủ quản đã. Nội bộ rối ren sẽ khó mà làm việc.” Hàn Phong chân tình khuyên nhủ.

Vỹ Phàm làm việc nói lý nhiều hơn nói tình nên không được lòng mọi người thành ra cũng khó khăn trong việc quản lí. Mà anh là tổng tài tuyệt không muốn cấp dưới của mình tranh chấp, đối chọi với nhau. Khiến ngày nào anh cũng nhận hàng đống mail khiếu nại phó tổng thế này, phó tổng thế kia... bảo sao anh có thể vui vẻ hưởng tuần trăng mật bên vợ yêu được.

“Lo lắng thì về mà quản lí.” Vỹ Phàm liếc mắt coi thường.

“Anh thật không có nghĩa khí, chúng ta cộng tác bao nhiêu năm lại tính toán như vậy với tôi.” Hàn Phong oán trách.

“Đừng nói tào lao nữa, có đoán được ai đứng sau vụ này không?” Vỹ Phàm trở về chuyện chính tránh đề ai kia tiếp tục mắng anh không nghĩa khí.

“Nhân lúc tôi không ở Hàn thị liền bày trò chia rẽ anh và cấp dưới khiến nội bộ chúng ta rối ren. Rảnh rồi làm ba trò quỷ đó chắc chỉ có Ấu Trấn Ban của Niên Thắng.” Hàn Phong cười như không cười.

Vỹ Phàm lộ ra nụ cười hiểm thấy “Tổng tài, có nên nói tôi và anh tâm ý tương thông không nhỉ?”

Hàn Phong ha ha cười lớn “Cần gì phải nói. Chúng ta làm việc bao lâu nay vẫn luôn hiểu ý nhau như thế mà. Vỹ Phàm, tôi chờ tin vui của anh.”

“Tổng tài đã giao phó, tôi sẽ tận sức. Không quấy rầy anh cùng chị dâu ân ái nữa.” Nói rồi anh tắt máy tính, bắt đầu tính toán làm sao lời tên khốn Ấu Trấn Ban kia ra ánh sáng. Lần này nhất định khiến tên khốn đó chết thật khó coi mới được.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 9: Joana Đến Nhà

Nhìn bàn ăn còn nguyên những món cô mất cả buổi để làm, Nguyệt Như có chút phật ý. Tối qua đáng lẽ cô phải ép anh ăn hết rồi mới về. Lãng phí thức ăn sẽ mang tội đó. Vừa dọn dẹp vừa lườm bầu trong miệng cũng không khiến Nguyệt Như hết giận. Tối nay cô sẽ cho anh ta ăn mì gói để anh ta biết hậu quả của việc lãng phí thức ăn.

Tiếng chuông cửa cắt ngang suy nghĩ của Nguyệt Như. Thường ngày có thấy ai tới tìm Võ Phàm đâu hay anh ta quên cái gì đó.

“Anh quên gì hả?” Vừa mở cửa cô vừa lên tiếng hỏi luôn.

Nhưng bên ngoài không phải Võ Phàm, là một cô gái vô cùng xinh đẹp. Trên người đầu là hàng hiệu chứng tỏ cô gái này xuất thân không tồi.

Cô gái xinh đẹp nhìn thấy Nguyệt Như liếc tròn mắt ngạc nhiên, cô dè dặt hỏi “Xin hỏi đây có phải là nhà của anh Trác Võ Phàm không?”

“Ah... đúng rồi. Cô tìm anh ấy sao?” Nguyệt Như ngoài mặt lịch sự đáp lời nhưng trong lòng lại âm thầm đoán thân phận của cô gái trước mặt.

“Tôi là Joana, bạn của Võ Phàm. Cô đây là...” Joana trong lòng lo lắng. Không phải nói Trác Võ Phàm không có bạn gái sao. Vậy cô gái đáng yêu này là ai? Sao lại xuất hiện trong nhà anh.

Joana tự nhận là bạn của Võ Phàm khiến Nguyệt Như lầm tưởng là loại bạn kia. Cô tự cho là đúng liếc nhận định cô gái trước mặt là bạn gái của anh. Thái độ cũng trở nên niêm nở hơn. Bà chủ tương lai đó, lấy lòng một chút sẽ có lợi cho cô.

“Ngại quá. Mời cô vào trong. Ông chủ đi làm rồi, cô có muốn tôi gọi điện cho anh ấy không?” Nguyệt Như thân thiết lôi kéo Joana vào nhà.

“Ông chủ... cô là người giúp việc sao?” Trong giọng nói của Joana lộ vẻ vui mừng.

“Phải đó.” Nguyệt Như hồn nhiên gật đầu.

Khả định của cô làm Joana mỉm cười vui sướng. Trời biết vì đến nơi này tìm Võ Phạm cô đã dùng hết can đảm của một đời con gái. Vậy mà chào đón cô lại là người con gái khác làm cô suýt đau lòng đến chết. May mà chỉ là hiểu lầm. Bà cô nói không sai, muốn làm tan chảy trái tim băng giá của người đàn ông kia cách tốt nhất là liên tục tấn công khiến anh ta không có đường lui.

“Tiểu thư Joana, cô muốn uống trà không?” Nguyệt Như vẫn rất nhiệt tình với người cô cho là bà chủ tương lai.

“Cảm ơn. Mời cô cho tôi một li hồng trà.” Joana lịch sự đáp lời.

“Được.”

Không quá năm phút, hai li hồng trà nóng hổi đã được đặt trên bàn. Vì xem Joana là bạn gái Võ Phạm nên Nguyệt Như không ngại ngần cùng cô trao đổi về cuộc sống hàng ngày của anh. Còn Joana rất hứng thú lắng nghe.

“Nói vậy tối nào anh ấy cũng về nhà ăn cơm.” Joana dò hỏi.

“Đúng vậy. Không phải vì anh ấy là ông chủ của tôi mà tôi nói tốt cho anh ấy đâu. Bạn trai của cô rất tử tế, đi làm về liền ở yên trong nhà. Không giống những tên đàn ông ngoài kia tụ tập ở pub tìm phụ nữ.” Nguyệt Như vì lương tâm nghề nghiệp, không ngại tâng bốc Võ Phạm trước mặt bạn gái anh.

“Anh ấy quả thật rất tốt.” Joana ngại ngùng gật đầu.

Tuy rằng trong bữa tiệc sinh nhật lần trước của cô anh rất không khách sáo mà từ chối nhưng cô vẫn là không quên được dáng vẻ phi phàm đó. Cũng không ngại bị người bên ngoài đánh giá liền chủ động chạy đến tìm anh, tự tạo cơ hội cho bản thân.

“Tiểu thư Joana, không phải tôi nói cô đâu. Mặc dù ông chủ tốt thật nhưng đàn ông lắm tài nhiều tật. Cô là bạn gái cũng nên để ý anh ấy nhiều hơn. Cứ để anh ấy tự do bên ngoài như vậy coi chừng bị người ta cướp mất khi nào không hay đó.” Nguyệt Như hảo tâm nhắc nhở.

Trong ấn tượng của cô, tất cả mấy cô gái nhà giàu đều kên kiệu, khó hầu hạ. Nhưng Joana không như vậy, cô giàu có lại xinh đẹp nhưng tính tình rất bình dị, dễ gần khiến Nguyệt Như rất có cảm tình.

“Cảm ơn cô Nguyệt Như. Tôi nhất định chú ý.” Cho dù chưa phải là bạn gái của Võ Phàm nhưng cô cũng biết xung quanh có bao nhiêu bóng hồng xinh đẹp. Đề phòng là chuyện nên làm tránh để bị nâng tay trên.

“Hay thế này đi. Tối nay cô đích thân vào bếp nấu một bữa ngon cho ông chủ. Chắc chắn anh ấy sẽ rất cảm động.” Nguyệt Như chủ động hiến kế. Xem như cô báo đáp sự giúp đỡ của anh đi. Để tình cảm hai người tốt hơn.

“Tôi muốn lắm nhưng tôi không biết nấu ăn.” Joana bối rối.

“Tôi dạy cô.” Nguyệt Như hào sảng cam đoan.

Nói gì chứ nấu ăn là chuyện nhỏ. 15 tuổi cô đã phải sống tự lập, nếu không biết nấu ăn chắc cô đói chết lâu rồi.

Không hề biết tình hình ở nhà, Võ Phàm vẫn chuyên tâm xử lý công vụ. Quả nhiên anh đoán không sai, Âu Trấn Ban của tập đoàn Niên Thắng là chủ mưu đứng sau việc chia rẽ nội bộ Hàn Thị. Anh ta định nhân lúc Hàn Phong vắng mặt tìm cách kích bác anh cùng các chủ quản gây hấn. Trong lúc nội bộ Hàn thị rối ren sẽ nhảy vào thu mua cổ phiếu muốn Hàn thị sụp đổ trên sàn chứng khoán.

Sau đó từng bước thu mua Hàn thị. Kế hoạch này nghe cũng rất ổn. Có đi đâu tên ngốc Ấu Trấn Ban kia đã quá coi thường anh rồi. Chỉ với mấy lá thư nặc danh mà muốn anh cùng các chủ quản trở mặt sao. Anh làm việc nghiêm khắc là không sai nhưng cũng phải bạo quân không nói tình người. Còn chưa nói đến chuyện, anh không phải tên ngốc dễ dàng bị người khác giật giây như vậy.

“Phó tổng, đã giải thích rõ ràng với các chủ quản. Họ rất vui mừng vì được giải oan, còn vô cùng cảm kích anh.” Lý An cao giọng thông báo.

“Cảm kích? Bọn họ không phải mới vừa gửi thư khiếu nại tôi với tổng tài sao?” Vỹ Phàm cười như không cười nâng mắt hỏi.

“Ây dà... anh đại nhân đại lượng cần gì chấp nhặt mấy chuyện con con đó. Bọn họ vô tri nên mới làm vậy. Có đi đâu qua chuyện lần này họ chắc chắn sẽ không chống đối anh nữa đâu.” Lý An giả lả.

“Quên đi. Tôi cũng không định so đo với họ.” Nếu thật sự so đo, đám người đó đã sớm chết thảm dưới tay anh.

“Tôi nói rồi. Phó tổng của chúng ta bên ngoài lạnh lùng vậy thôi thực chất rất quan tâm đến anh em.” Lý An đột nhiên đổi tính, nịnh nọt anh ra mặt.

“Bớt nói nhảm đi. Có chuyện gì mau nói.” Dùng đầu gối để nghĩ cũng biết tên giáo hoạt này có việc cần anh nên mới mặt dày bợ đỡ anh như vậy.

“Đúng là không thể qua mặt anh.” Lý An gãi gãi đầu rồi rút ra trong tập hồ sơ một cái thiệp mời “Tối nay thiếu gia tập đoàn Duyệt Lai tổ chức tiệc cưới ở khách sạn Mía, tổng tài nói...”

“Lại muốn tôi đi dự loại tiệc tùng vô nghĩa này.” Vỹ Phàm thay đổi sắc mặt, cao giọng hỏi.

Lý An toát mồ hôi hột, sự tình thế này anh đã đoán được từ trước. Nhưng là không thể không làm a. Tổng tài đã đích thân dặn dò bằng mọi giá phải thuyết phục phó tổng tham gia tiệc cưới đêm nay. Nếu không làm

được thì chủ động nộp đơn từ chức. Loại đe dọa đáng sợ này khiến anh sống không yên mà chết cũng không xong.

“Phó tổng, tôi biết anh không thích tiệc tùng xã giao. Nhưng tổng tài đã nói...”

“Kêu tên Hàn Phong đó đi chết đi.” Lý An chưa nói xong đã lãnh nguyên một hồi trống giận của sư tử bạo chúa khiến anh chỉ biết cúi đầu chịu trận.

Vỹ Phàm tức giận đến nổi thở phì phò. Hàn Phong chết tiệt, chỉ biết ra lệnh từ xa bắt anh thực hiện. Có ngày anh cũng bị mấy cái mệnh lệnh vớ vẩn này chọc tức chết.

“Phó tổng, anh không chịu đi thì tôi phải nộp đơn từ chức. Tôi theo anh lâu như vậy, anh không phải khoanh tay nhìn tôi chết chứ.” Lý An ra vẻ đáng thương. Tuy phó tổng đang rất mất hứng nhưng anh tự tin vị sếp này sẽ không bỏ mặc sống chết của anh. Còn tổng tài, anh chắc tội không nổi.

“Cậu là người dưới trướng của tôi. Ai dám sa thải cậu?” Vỹ Phàm liếc mắt nhìn Lý An.

“Đương nhiên là có. Người đó họ Hàn tên Phong, là lãnh đạo cao nhất của Hàn thị, nắm trong tay quyền sinh sát của tất cả nhân viên Hàn thị bao gồm cả tôi và... anh.” Lý An mặt không đổi sắc nhả ra từng chữ.

Vỹ Phàm hung hăng trừng mắt nhìn trợ lý của mình. Tên này cùng Hàn Phong luôn cấu kết với nhau đưa anh vào bẫy, giờ lại còn giả vờ đáng thương trước mặt anh. Đáng chết.

“Gọi điện cho tổng tài, tôi muốn nói chuyện với anh ta.” Vỹ Phàm không dư hơi tranh cãi với Lý An liền trực tiếp tìm tên chủ mưu tính sổ.

Lý An bày ra vẻ đáng tiếc “Tổng tài không mở điện thoại. Chỉ dặn dò tiệc cưới đêm nay anh nhất định phải đi.”

Nói xong, Lý An vắt chân lên cỗ tháo chạy ra ngoài. Mất của phó tổng cơ hồ phát ra lửa, nếu còn ở lại anh chắc chắn sẽ bị thiêu rụi.

Một mình ng ỡ trong văn phòng, Võ Phàm không có cách nào dập tắt lửa giận. Anh lúc này rất muốn đánh người, nhất là tên khốn kiếp Hàn Phong kia. Có gan làm lại không có gan chịu, dám tắt máy tránh mặt anh. Xem như anh giỏi, Hàn Phong. Giật mạnh chiếc áo vest treo trên móc, Võ Phàm h ăm h ăm rời khỏi văn phòng. Anh th ề đây là lần cuối cùng anh thực hiện mấy loại mệnh lệnh vớ vẩn này.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bãng
dtv-ebook.com

Chương 10: Tranh Cãi

Vừa mở cửa vào nhà, Vỹ Phàm liền cao giọng gọi “Nguyệt Như, giúp tôi chuẩn bị lễ phục. Tối nay tôi phải ra ngoài.”

Anh ngồi trong phòng khách, vẫn chưa hết giận vì phải tham gia tiệc cưới tối nay. Sắc mặt khó coi vô cùng. Joana đang loay hoay trong nhà bếp đột nhiên nghe tiếng Vỹ Phàm truyền đến, cô vui mừng đến nỗi để nguyên tạp dề trên người chạy ra ngoài.

“Vỹ Phàm, anh về rồi à.”

Sự xuất hiện đột ngột của cô làm anh bất ngờ, nhất thời không biết nên nói gì. Sau vài giây ngẩn ngơ, anh khẳng định chắc nịch cô tuyệt đối không phải Bái Nguyệt Như.

“Cô là ai?” Anh không vui hỏi.

“Anh không nhớ em sao?” Giọng nói của Joana có chút mất mát nhưng cô vẫn tươi cười trả lời anh “Em là Joana. Lần trước anh đã đến dự sinh nhật của em đó. Anh nhớ không?”

Sinh nhật? Joana? Cô ta là tiểu thư của tập đoàn xây dựng Hòa Khiêm. Rất nhanh anh liền nhớ ra cô là ai. Nhưng đây không phải vấn đề. Vấn đề là làm sao cô có thể ở trong nhà của anh.

“Sao cô lại ở trong này?” Anh vẫn không thu lại vẻ khó chịu.

“Em tới tìm anh nhưng không gặp. Là Nguyệt Như cho em vào. Anh đói bụng chưa? Em vừa nấu xong bữa tối, anh ăn thử một chút nhé.” Joana cố tỏ ra thân thiết. Hi vọng anh tiếp nhận thành ý của cô.

“Nấu cơm?” Trong giọng nói của anh đã có chút không kiên nhẫn. Nhà anh là cái chợ sao? Ai muốn tới thì tới, muốn đi thì đi. Chết tiệt.

“Bái Nguyệt Như đâu? Gọi cô ta ra đây cho tôi.” Võ Phàm giận dữ quát lớn. Cô gái ngu ngốc kia dám tùy tiện cho người lạ vào nhà anh. Không bóp chết cô, anh sẽ khó mà hả giận.

Joana bị cơn giận của Võ Phàm dọa sợ, mặt mày tái mét. Cô nói mà như sắp khóc.

“Nguyệt Như... có người tìm cô ấy... cô ấy về nhà...”

Không đủ nhẫn nại nghe Joana nói hết, Võ Phàm đã như cơn lốc lao ra khỏi nhà.

Nguyệt Như bần thần ngồi trong phòng khách, mắt không rời khỏi tấm thiệp mời trên tay một giây nào. Lúc chiều có người đến tìm cô còn đưa cho cô tấm thiệp mời này. Tưởng là gì, hóa ra là thiệp cưới của Thẩm Quán Trung và Dư Ái Nhi. Bọn họ rốt cuộc cũng kết hôn nhưng tại sao lại gửi thiệp mời cho cô. Lại muốn biến cô thành trò cười nữa sao? Hay là muốn cho cô biết, cô là kẻ bại trận. Đúng là nhục cười.

Rõ ràng trong lòng rất muốn cười nhưng nước mắt cứ từng giọt từng giọt rơi xuống. Cô đáng lẽ đã quên được cái quá khứ đáng khinh đó nhưng là bọn họ không tha cho cô.

“Bái Nguyệt Như, cô đang làm trò gì vậy hả? Ai cho phép cô để người lạ vào nhà tôi.” Võ Phàm từ ngoài xông vào, vừa thấy Nguyệt Như liếc nhìn quát tháo ầm ỹ.

Nguyệt Như bị anh làm giật mình, lau vội đi nước mắt trên mặt. Cô đứng dậy đến trước mặt anh hỏi.

“Anh nổi điên cái gì? Người lạ nào?” Tên ôn thần này, cứ chọn đúng lúc cô khổ sở nhất để xuất hiện.

“Cô còn dám hỏi.” Nhìn thấy vẻ mặt vô tội như không biết chuyện gì của cô, cơn giận của Võ Phàm càng tăng cao “Cô cho cô là cái gì? Lấy quyền gì tùy tiện cho người lạ vào nhà của tôi. Cô ở trong nhà của tôi làm việc nhà không có nghĩa việc gì cô cũng có thể can thiệp. Cô có hiểu hay không?”

Đột nhiên bị mắng như tát nước, Nguyệt Như vừa tức vừa thẹn lén lén mắng trả “Tôi biết tôi không có quyền gì cả. Tôi cũng không phải cố ý để Joana vào nhà. Tôi tưởng đâu cô ấy là bạn gái của anh mới để cô ấy...”

“Cô có não không vậy. Tôi từng nói tôi có bạn gái sao? Cô làm việc cho tôi mà lại chảnh mắng như vậy, bảo tôi thế nào tin tưởng cô.” Cả ngày có một đồng chuyện bực mình vậy lấy anh làm anh không thể kiên chế tâm trạng.

“Không tin thì không tin. Tôi cũng không cần anh tin.” Nguyệt Như vốn đã không vui lại bị Võ Phàm mắng mỗ, nhất thời mất kiểm soát cùng anh lớn tiếng “Trác Võ Phàm, tôi không làm nữa. Tôi cũng không muốn gặp anh nữa. Ra ngoài cho tôi.”

Nguyệt Như giận dữ đẩy Võ Phàm ra khỏi nhà rồi đóng sập cửa lại. Tên ôn thần đáng chết, cô là không biết... cô thật sự hiểu lầm, tưởng đâu Joana là bạn gái anh nên mới nói với cô ấy nhiều chuyện như vậy. Không phải vì muốn giúp anh ghi điểm sao. Anh một câu cũng không hỏi, cũng không thèm nghe cô giải thích đã mắng cô đến mất hết mặt mũi. Đúng là tên khốn kiếp. Cô đây còn chưa bị bắt nạt đủ hay sao chứ.

Nguyệt Như tấm tức ngẩng khóc ngay cửa ra vào. Từ năm 15 tuổi đến giờ có uất ức gì cô không chưa từng chịu qua. Nhưng bị Võ Phàm mắng mỗ như vậy khiến cô rất khó chịu, cảm giác như bị người mình tin tưởng nhất vứt bỏ. Uổng công cô nghĩ tốt cho anh...

“Ring... ring... ring” điện thoại reo lên từng hồi hấp dẫn sự chú ý của Nguyệt Như. Cô quật cường lau đi nước mắt, ấn phím nhận điện thoại.

“Thoại Tâm...”

“Nguyệt Như, giọng cậu sao vậy? Cậu khóc hả?” Nghe giọng bạn tốt là lạ, Thoại Tâm nóng ruột hỏi một lèo.

“Không có. Gọi cho mình có chuyện gì?” Khịt khịt cái mũi, Nguyệt Như cố gắng để giọng mình trở lại bình thường.

“Thẩm Quán Trung và Dư Ái Nhi kết hôn, cậu biết không?” Thoại Tâm nghiêng răng kèn kẹt thông báo.

Nguyệt Như nhếch môi cười “Mình nhận được thiệp mời rồi.”

“Cái gì?” Thoại Tâm hét lên chói tai “Có nhàn lẫn không vậy? Đôi câu nam nữ đó có biết xấu hổ không vậy? Lại dám mời cậu. Nguyệt Như, không cần phải đi.”

“Mình sẽ đi. Để xem họ muốn gì?” Ban đầu Nguyệt Như cũng không muốn đi nhưng gây gổ với Vỹ Phàm xong cô liền trở nên bướng bỉnh, muốn quậy một trận.

“Cần gì làm khó mình chứ Nguyệt Như. Cậu đến đó chỉ tổ bị bọn họ giễu cợt thôi.” Giọng điệu Thoại Tâm ngập tràn lo lắng.

“Đã nhận được thiệp mời lại không đến, bọn họ sẽ tưởng mình sợ đấy. Dù sao cũng không thể trốn tránh mãi, hôm nay mình sẽ tự tay kết thúc mối nghiệt duyên này.” Nguyệt Như nắm bàn tay thành quyền, đưa ra quyết định.

Bên kia điện thoại một hồi trăn mặc, một lát sau mới nghe được tiếng thở dài nặng nề của Thoại Tâm.

“Cậu nói cũng đúng, nên kết thúc rồi. Nhưng cậu không thể đến đó một mình được, mình bảo anh Diệu Dương đi cùng cậu nhé.” Vẫn là lo lắng bạn tốt bị ức hiếp, Thoại Tâm nghĩ đến để bạn trai hộ tống Nguyệt Như một chuyến. Cũng tại ba cô sợ cô gây hấn cùng đôi câu nam nữ kia liền giam cô trong nhà nếu không cô sẽ đi với Nguyệt Như.

“Không cần phiền phức như vậy.” Nguyệt Như trong lòng ghi nhận ý tốt của Thoại Tâm.

“Nguyệt Như...”

“Thoại Tâm, mình không phải dễ bắt nạt như trước đây nữa. Cậu không cần lo. Như vậy đi, lúc nào trở về mình gọi cho cậu.” Không chờ Thoại Tâm kịp phản ứng, Nguyệt Như nhanh tay tắt điện thoại đồng thời cũng tháo pin tránh để cô gọi lại léo nhéo.

Quăng điện thoại lên bàn, Nguyệt Như tiến vào phòng ngủ tìm lễ phục. Tối nay cô không thể mất mặt nên phải ăn mặc thật bắt mắt. Cũng may mấy lần đóng giả Thoại Tâm đi dự tiệc cô đâu để lại quần áo và trang sức. Nếu không gặp như vậy, cô cũng không biết tìm đâu ra.

Lấy xuống bộ váy dạ hội màu đỏ, Nguyệt Như ngắm nghía hồi lâu quyết định sẽ mặc bộ này tối nay. Khi Thoại Tâm mua “đạo cụ” cho cô, Nguyệt Như thường từ chối những bộ cánh quá rườm rà và chói mắt. Vậy nên trong tủ đạo cụ của cô đa phần là những mẫu trang phục đầm thắm, nhã nhặn với gam màu xanh lam, trắng là chủ yếu.

Chiếc váy dạ hội màu đỏ này lại là một ngoại lệ. Nhớ hôm đó khi Thoại Tâm vừa trông thấy nó trong một cửa hàng thời trang, hai mắt sáng còn hơn đèn pha xe hơi. Lúc đó Thoại Tâm nằng nặc đòi cô phải mặc thử. Khi Nguyệt Như khoác lên bộ váy đỏ rực đứng trước gương, Thoại Tâm giống như bị thôi miên ngơ ngơ ngẩn ngẩn. Cô còn cho rằng mình mặc rất khó coi nên dứt khoát trả lại nhưng Thoại Tâm lại không cho, cương quyết mua cho bằng được còn dúi vào tay cô khẳng định chắc nịch sẽ có ngày cô dùng đến bộ đồ này. Quả nhiên hôm nay chính là ngày đó. Hà Thoại Tâm kia rất có khả năng làm thầy bói đó.

Gu thẩm mỹ của Thoại Tâm đúng là rất chuẩn. Nguyệt Như rất hợp với những chiếc váy đuôi cá, chúng giúp cô tôn lên vóc dáng thanh mảnh nhưng không kém phần quyến rũ. Dáng váy ôm sát từ ngực đến eo, chân váy xẻ vừa đủ lại thêm một đường cắt khéo léo phía sau lưng. Cảm giác vừa kín vừa hở khiến người đối diện không thể dời ánh nhìn.

Có lẽ do màu sắc của chiếc váy đã quá nổi bật nên nhà thiết kế không lạm dụng quá nhiều họa tiết cầu kỳ. Chỉ có phần vai áo được đính đá làm điểm nhấn cũng giúp chiếc váy không trở nên đơn điệu mà cực kỳ lộng lẫy và bắt mắt.

Ngồi trước bàn trang điểm, Nguyệt Như tự tay làm tóc và trang điểm. Cô vốn không thích đắp một đồng mỹ phẩm lên mặt nên chỉ chọn tông trang điểm nhẹ nhàng, tự nhiên. Kiểu tóc cũng vậy, cô búi cao tóc ra phía sau đỉnh đầu chỉ để lại một chút đuôi tóc sau đó đánh rối. Nhìn qua vừa trẻ trung nữ tính mà cũng không kém phần sang trọng. Xong rồi, đi thôi...

Lại nói về Vy Phàm, sau khi gây một trận trời long đất lở với Nguyệt Như anh liền đuổi Joana ra khỏi nhà mặc kệ bộ dáng cô lúc đó có bao nhiêu đáng thương. Chọn đại một bộ lễ phục, anh tự mình lái xe đến khách sạn Mia. Anh vừa đi khỏi thì Nguyệt Như cũng ra khỏi nhà. Hôm nay vì giữ mặt mũi mà cô bấm bụng gọi taxi, hơn nữa dáng vẻ cô lúc này thật không thích hợp đi xe buýt.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bãng
dtv-ebook.com

Chương 11: Tiệc Cưới Số Ng Gió

Con trai duy nhất của tập đoàn Duyệt Lai kết hôn là một sự kiện quan trọng không thể bỏ qua của giới thượng lưu. Vì vậy mà Chủ tịch Thẩm Nhất Đường của Duyệt Lai không ngại bỏ ra một số tiền khổng lồ tổ chức hôn lễ cho con trai. Cũng nhân dịp này mời rất nhiều nhân vật có danh tiếng trong xã hội đến dự. Một công đôi việc, vừa có thể khoe khoang tài phú vừa tìm kiếm mối làm ăn.

“Trác phó tổng, hân hạnh được đón tiếp.” Nhân vật nói không với tiệc tùng xã giao như Trác Vỹ Phàm cũng tới dự khiến Thẩm Nhất Đường tự đắc ra mặt.

“Chủ tịch Thẩm, chúc mừng Thẩm gia có con dâu tốt.” Vỹ Phàm bắt lấy tay Thẩm Nhất Đường, trưng ra nụ cười kiểu mẫu.

“Cảm ơn.” Thẩm Nhất Đường cười khà khà. Nói thật nàng dâu này ông cũng không mấy vừa ý vì cô không phải xuất thân danh môn. Nhưng lại là một nhân tài kinh doanh có thể giúp con trai ông thăng tiến trong sự nghiệp. Nếu không phải vì vậy đừng hòng ông nhận cô làm dâu.

“Quán Trung, mau chào hỏi. Vị này chính là Trác phó tổng danh tiếng tiếng lẫy lừng trên thương trường, Trác Vỹ Phàm.” Thẩm Nhất Đường hướng chàng trai trẻ tuổi bên cạnh giới thiệu.

“Chủ tịch Thẩm quá lời rồi. Xin chào, tôi là Trác Vỹ Phàm.” Anh lịch sự vươn tay chào hỏi với Thẩm Quán Trung cũng chính là nhân vật nam chính tối nay.

“Xin chào. Nghe danh Trác phó tổng đã lâu, giờ mới có cơ hội gặp mặt thật hân hạnh.” Thẩm Quán Trung bắt lấy bàn tay Vỹ Phàm.

Vỹ Phàm không nói gì chỉ cười nhẹ. Mấy lời sáo rỗng này anh sớm đã miễn dịch, cũng không lấy gì làm thích thú khi nghe.

“Không làm phiền các vị tiếp khách, tôi vào trong trước.” Vỹ Phàm nói lời khách sáo rồi rời đi.

“Được, được... lát nữa tôi sẽ tìm cậu trò chuyện.” Thẩm Nhất Đường cười nói.

Vỹ Phàm lễ độ gật đầu một cái rồi tiến vào trong sảnh chính. Vừa vào tới nơi anh đã bị một đám người vây lấy hỏi han đủ chuyện. Nếu không phải vì giữ mặt mũi công ty, anh đã không khách khí mà đá văng họ sang một bên. Thật phiền toái.

Trong khi đó, Nguyệt Như cũng đang ở trong sảnh chính. Tối nay cô rất xinh đẹp và quyến rũ làm không ít người để mắt đến. Nhưng cô không quan tâm. Mục đích cô đến đây đâu phải để làm quen với đám người danh gia vọng tộc này. Giả tạo đến buồn nôn.

Cần lấy một li champagne đưa lên môi, Nguyệt Như từ từ thưởng thức vị đắng chát xen lẫn ngọt ngào của loại rượu cao quý này. Không hổ danh là hào môn, cái gì cũng đều là thượng đẳng.

“Bái Nguyệt Như...”

Đột nhiên bị gọi làm Nguyệt Như cảm thấy khó hiểu. Ở đây đâu có ai quen biết với cô. Không lẽ là cô ta.

“Là tôi. Các cô là...” Quay lưng nhìn lại mới biết không phải cô ta mà là mấy cô gái xa lạ. Trên người nồng đậm mùi nước hoa khiến cô ngứa mũi.

“Ái Nhi muốn gặp cô. Đi theo chúng tôi.” Cô gái đứng giữa hát hàm nói rồi cao ngạo quay đi.

Nguyệt Như bữu môi coi thường nhưng cũng cất bước đi theo. Cái gì đến cũng phải đến. Cô muốn xem Dư Ái Nhi kia lại định giờ trò gì đây.

Bên trong phòng cô dâu có khá đông người, đầu là thiên kim của những tập đoàn lớn khiến Nguyệt Như không được thoải mái. Nhất là Dư Ái Nhi vẻ mặt ngập tràn hạnh phúc luôn miệng tươi cười làm người ta chán ghét.

“Ái Nhi, tới rồi kìa.” Cô gái lúc này hướng Dư Ái Nhi nói chuyện.

Dư Ái Nhi quay đầu nhìn, trong mắt không giấu nổi sự ngạc nhiên. Cô gái xinh đẹp trước mặt lại là Bái Nguyệt Như sao? Thật không ngờ mới qua có mấy năm mà cô thay đổi nhiều như vậy. Từ một con bé tằm thường không hơn không kém lại có thể biến thành người phụ nữ đầy sức hút như vậy, cũng không tệ.

“Nguyệt Như, lâu rồi không gặp. Cậu vẫn khỏe chứ?” Không để lộ sự ngạc nhiên ra ngoài, Ái Nhi tỏ vẻ thân thiết.

Nguyệt Như nhếch môi cười, tùy ý gật xuống một chiếc ghế gần đó “Khỏe lắm. Chúc mừng cậu, cuối cùng cũng kết hôn.”

“Mình cũng không muốn kết hôn sớm vậy đâu. Nhưng Quán Trung cứ cương quyết đòi kết hôn, mình cũng không biết làm sao.” Ái Nhi che miệng cười, còn làm ra vẻ thẹn thùng.

Đang diễn tuồng chắc, cô khinh. Nguyệt Như trong lòng thầm rủa. Nhưng cô chưa có lên tiếng thì đã bị ai đó chen ngang.

“Anh Quán Trung yêu cậu như vậy làm bọn mình ganh tỵ muốn chết.”

Giọng nói này nghe quen quá, Nguyệt Như quay đầu nhìn chăm chú. Còn tưởng ai xa lạ, thì ra là người đánh nhau với cô lần trước – Helen.

“Helen, đừng nói vậy. Mình sẽ xấu hổ đó. Đây, để mình giới thiệu, đây là Nguyệt Như, bạn cũ của mình và Quán Trung.” Không biết Ái Nhi có ý gì mà lại giới thiệu cô với Helen đánh đá kia.

“Nguyệt Như... cô là Bái Nguyệt Như.” Helen lúc này mới để ý đến Nguyệt Như cũng nhớ lại một màn đánh nhau oanh liệt dạo trước.

“Xin chào, không nghĩ sẽ gặp lại cô nhanh như vậy.” Nguyệt Như cười giả dối. Hôm nay cô ra đường không coi ngày rằm, sao đâu đâu cũng là kẻ thù vậy nè.

Helen hừ lạnh một tiếng, khoanh hai tay trước ngực tỏ vẻ xem thường “Ái Nhi, sao cậu lại có loại bạn là đồ lừa đảo như thế này. Mọi người đừng thấy cô ta hôm nay ăn mặc sang trọng thật ra chỉ loại con gái nghèo mặt hạng chuyên đi lừa gạt người khác thôi.”

Dù Ái Nhi nghe Helen chọc ngoáy Nguyệt Như trong lòng khẽ cười thề. Hôm nay mời cô ta làm phù dâu quả không sai. Không những giúp cô nâng cao thể diện mà với miệng lưỡi của cô ta sẽ chinh Nguyệt Như tới tận cùng. Cô không cần mất công làm người xấu. Rất tốt.

“Cô ăn nói cho đàng hoàng. Ai lừa đảo?” Nguyệt Như giận dữ đứng dậy.

“Nói cô đó.” Helen nâng cằm nhìn Nguyệt Như đầy thách thức.

“Helen, đừng vậy mà. Hôm nay là ngày vui của mình, đừng khiến mọi người mất vui.” Ái Nhi làm bộ khó xử, đứng lên ngăn trở Helen và Nguyệt Như cãi nhau “Mình quen biết Nguyệt Như đã lâu, cô ấy làm sao có thể là đồ lừa đảo như lời cậu nói được. Không tin cậu cứ hỏi Quán Trung, anh ấy hiểu Nguyệt Như nhất đấy.”

“Sao lại hỏi anh Quán Trung?” Helen nhìn Ái Nhi hỏi lại như nhớ ra chuyện gì đó liền chỉ vào Nguyệt Như “À... mình hiểu rồi. Cô ta không phải là người nhiều năm trước mặt dày đeo bám anh Quán Trung còn lừa tiền của anh ấy nữa. Phải không Ái Nhi?”

“Ày da... cậu nói gì vậy?” Ái Nhi giả vờ khó xử muốn ngăn Helen lại.

“Sợ gì chứ. Ái Nhi, có mình ở đây cậu không cần sợ.” Helen ra vẻ trượng nghĩa đến trước mặt Nguyệt Như giễu cợt “Cứ tưởng cô chỉ biết lừa tiền thôi không ngờ còn mặt dày đeo bám đàn ông. Này, con gái nhà nghèo các cô đều không biết xấu hổ như vậy sao?”

Nguyệt Như tức đến nổ đom đóm mắt. Hay lắm, chiêu mượn dao giết người này của Dư Ái Nhi quả nhiên cao minh. Nhưng cô cũng không ngốc, xem cô trả chiêu đây.

“Là con mắt nào của cô thấy tôi đeo bám đàn ông? Còn nữa, tôi lừa tiền lúc nào? Lúc cô ham rẻ mua đồ secondhand sao?”

“Cô... tôi là ai mà phải mua hàng secondhand chứ. Đừng có ăn nói hàm hồ.” Helen chống hông quát lớn.

“Helen, thôi đi.” Miệng thì ngăn cản nhưng Dư Ái Nhi chẳng buồn nhắc chân đến ngăn cản, ngạo nghễ xem kịch hay.

“Hôm nay nếu không phải là ngày vui của bạn tôi, tôi sẽ khiến cho cô đẹp mặt. Đồ khố rách áo ôm.” Helen hằn học.

“Phải, tôi nghèo thật nhưng ít ra nhân cách tôi không xấu xa như các người. Cũng là thiên kim hào môn đấy nhưng lại lùng mua hàng đã qua sử dụng, bị người ta nói trúng tim đen thì nổi điên lên. Còn có kẻ cho rằng mình thanh cao, thật ra cũng là loại người vì đạt mục đích mà phản bạn cầu vinh.” Nguyệt Như mở miệng trào phúng.

Một câu của cô thành công khiến Helen cùng Dư Ái Nhi thay đổi sắc mặt. Đã đến đây rồi Bái Nguyệt Như cô cũng không sợ chuyện xưa được nhắc lại nữa. Dù sao sai cũng không phải cô, nên chột dạ là ai kia kìa.

“Nguyệt Như, cậu nói vậy là ý gì?” Dư Ái Nhi giọng điệu nhẹ nhàng nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén.

“Nói gì thì cậu tự hiểu. Tôi thì không ngại bị bêu xấu lần nữa nhưng cậu thì nên cẩn thận.” Nguyệt Như lạnh lùng nhìn bạn tốt một thời.

“Tôi thì có gì phải cẩn thận. Cậu tốt nhất nói cho rõ ràng.” Dư Ái Nhi ném vế phía Nguyệt Như ánh mắt thâm trầm, nguy hiểm.

“Rõ ràng?” Nguyệt Như cười lạnh “Những gì đang diễn ra không phải đã quá rõ ràng rồi sao. Còn nếu cậu muốn hỏi chuyện trước đây, tôi nghĩ

tôi có trả lời thế nào cũng không đầy đủ bằng người trong cuộc như cậu đâu. Đỡ phản bội.”

“Bái Nguyệt Như...” Bị ba chữ cuối cùng của Nguyệt Như chọc giận, Dư Ái Nhi cắn răng rít lên.

Nguyệt Như cũng không chịu thua kém, trừng mắt nhìn cô dâu yêu kiều trước mặt.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Thẩm Quán Trung từ bên ngoài bước vào thấy không khí bên trong phòng cô dâu căng thẳng liền lên tiếng hỏi.

“Quán Trung...” Thấy hôn phu, Dư Ái Nhi liền đổi sắc mặt, nước mắt giống như được chuẩn bị từ trước rơi mãnh liệt trên khuôn mặt xinh đẹp. Cô ta bám vào tay Thẩm Quán Trung nức nở “Nguyệt Như nhục nhã em. Em đã trở thành ý mời cô ấy đến dự lễ cưới của chúng ta vậy mà cô ấy...”

“Nguyệt Như?” Cái tên này làm Thẩm Quán Trung giật mình.

Anh quên mất vị hôn thê đang khóc sướt mướt trong lòng chỉ chăm chăm nhìn Nguyệt Như. Hai năm không gặp, cô thay đổi nhiều quá. Sẽ là không quá khi nói cô đẹp hơn trước rất nhiều, còn đẹp hơn Dư Ái Nhi. Đột nhiên trong lòng anh thoáng qua cảm giác hối tiếc.

“Quán Trung... anh sao vậy?” Thẩm Quán Trung nhìn Nguyệt Như mê đắm như vậy làm Dư Ái Nhi càng thêm căm ghét cô.

“Anh... anh không sao.” Phát hiện mình thất thố, anh xấu hổ đành hắng một tiếng “Nguyệt Như, đã lâu không gặp.”

“Đến chết tôi cũng không muốn gặp lại anh.” Nguyệt Như quăng ra một câu lạnh lùng.

“Em cần gì phải nói vậy. Dù sao chúng ta cũng từng...” Thẩm Quán Trung cười khổ.

“Quán Trung, anh đang nói gì vậy ? Cô ta nhục nhã em, anh không nói giúp em thì thôi còn cùng cô ta ôn chuyện cũ nữa. Anh coi em là cái gì ?” Không thể chịu đựng cảm giác bị lãng quên, Dư Ái Nhi to tiếng.

“Anh chỉ chào hỏi cô ấy thôi.” Thầm Quán Trung không vui nhìn hôn thê.

“Hai người có gì phải nói nhiều chứ. Anh đuổi cô ấy đi cho em.” Cô ngang ngược yêu cầu.

“Dư Ái Nhi, cô nực cười thật đấy. Cô đây là đang ghen tuông sao? Làm ơn đi, cô làm gì có cái tư cách đó.” Nguyệt Như chen ngang giữa mai Dư Ái Nhi.

“Cô câm miệng cho tôi.” Dư Ái Nhi mất bình tĩnh liề n hướng Nguyệt Như hạ xuống một cái tát.

Hình tượng thực nữ cao quý, con dâu hào môn gì gì đó cô không muốn quan tâm nữa. Cô chỉ biết từ khi trông thấy Bái Nguyệt Như, ánh mắt của chồng cô không còn đặt trên người cô nữa. Cô không thể thua dưới tay Bái Nguyệt Như. Hôm nay mời cô ta đến là để cô ta chứng kiến Dư Ái Nhi cô hạnh phúc đến thế nào chỉ không phải để bị nhục nhã như thế này.

“Ái Nhi, em làm gì vậy ? Sao lại đánh người ?” Thấy Nguyệt Như lão đảo sắp ngã, Thầm Quán Trung vội vàng đỡ lấy nhưng lại bị Nguyệt Như lạnh lùng đẩy ra.

“Anh vì cô ta mà mắng em. Thầm Quán Trung, em mới là vợ của anh đó.” Dư Ái Nhi thấy hôn phu muốn ôm lấy Nguyệt Như liề n như lên cơn điên xông vào anh vừa đánh vừa chửi.

“Em có thôi đi không hả ?” Thầm Quán Trung tức giận giữ hai tay cô lại, muốn cô dừng ngay trò cười này lại nhưng Dư Ái Nhi lại không nghe lời anh.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Nguyệt Như thật sự muốn cười lớn. Họ bất chấp đạo lý làm người, lừa bịp dối bẽ để đến với nhau. Còn nghĩ chẳng có

gì ngăn trở được cái gọi là “tình yêu” của họ. Không ngờ cô chỉ nói vài câu liền khiến hai người họ trở mặt như vậy. Tình yêu của đôi trai tài gái sắc này thật đáng ngưỡng mộ a.

Ngán ngẫm với hình ảnh không mấy đẹp trong phòng cô dâu, Nguyệt Như xoay bước rời đi. Nhưng chưa đi được hai bước thì cô đã bị ai đó nắm tóc kéo lại.

“Gây chuyện thị phi rồi muốn đi. Không đơn giản vậy đâu.” Dư Ái Nhi giật mạnh tóc của Nguyệt Như, lớn tiếng chửi bới.

“Đáng chết... cô mau buông ra.” Da đầu đau rất khiến Nguyệt Như tức giận.

“Ái Nhi, buông Nguyệt Như ra.” Thẩm Quán Trung muốn ngăn cản nhưng lại bị Dư Ái Nhi xô ngã. Không nghĩ đến sức lực của cô cũng rất lớn.

“Bái Nguyệt Như, cô thanh cao lắm sao. Phải, tôi là đồ phản bội, tôi không biết xấu hổ nhưng cuối cùng người anh ấy lấy làm vợ không phải vẫn là tôi sao?” Dư Ái Nhi cười tà chỉ Thẩm Quán Trung “Cô có thanh cao hơn nữa thì cũng chỉ là thứ đồ bị người ta vứt bỏ thôi. Người chiến thắng luôn là tôi.”

Vừa nói Dư Ái Nhi vừa đẩy Nguyệt Như về phía trước làm cô nằm sổng xoài dưới sàn. Dư Ái Nhi thành công khơi gợi nỗi đau sâu kín trong lòng cô khiến cả người cô run rẩy. Bao nhiêu lời độc ác sắp phát ra để trả đũa đột nhiên bị nghẹn lại chỉ có thể uất hận nhìn hai người đem lại đau khổ cho cô.

“Tôi nói đúng rồi nên cô không thể phản bác đúng không?” Dư Ái Nhi càn vấy ngỗ xồm xuống trước mặt Nguyệt Như, cười lạnh “Cô muốn giành đàn ông với tôi? Nghĩ cũng đừng nghĩ. Cho rằng ăn mặc thế này thì có thể câu dẫn anh ấy. Cô thật ngây thơ, sẽ chẳng có người đàn ông nào để mắt đến loại con gái ngu ngốc như cô đâu.”

“Cô chắc chứ?” Đang lúc Nguyệt Như sắp không chịu nổi, muốn rơi nước mắt yếu mềm thì tiếng nói của ai đó vang lên.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bãng
dtv-ebook.com

Chương 12: Ra Mặt Vì Cô ẤY

Vỹ Phàm vốn dĩ đi toilet mới tình cờ đi ngang qua phòng cô dâu không ngờ lại nghe được cái tên quen thuộc, Bái Nguyệt Như. Cho nên anh dừng bước muốn xác định có phải cô không ?

Lúc nhìn thấy Nguyệt Như, anh thật sự giật mình. Cô sao lại có thể đẹp hơn cả cô dâu vậy. Nhưng còn chưa ngắm cô đủ thì cặp vợ chồng kia đã gây gỗ, thật huyền não. Cô dâu xinh đẹp còn ra tay đánh Nguyệt Như, đánh rồi thì thôi đi còn nói những lời thật khó nghe khiến anh không thể không xen vào.

Đỡ Nguyệt Như dậy, anh nhẹ giọng hỏi “Em không sao chứ ?”

“Sao anh lại ở đây?” Dường như đã quên mất trận cãi nhau lúc chiều, Nguyệt Như chỉ cảm thấy ngạc nhiên khi Vỹ Phàm xuất hiện.

“Em hỏi gì lạ vậy? Anh chỉ nói sẽ đến muộn một chút cũng đâu có nói sẽ không đến.” Anh cố ý ôm lấy eo cô còn nói mấy lời ngọt ngào.

Nguyệt Như thông minh như vậy đương nhiên hiểu ra ý đồ của Vỹ Phàm. Anh muốn giúp cô. Một trận cảm động trào dâng trong lòng Nguyệt Như khiến cô muốn khóc. Biết lợi dụng anh là không tốt, nhưng cô muốn dựa dẫm anh một chút.

Khóe mắt rung rung, Nguyệt Như nhe răng nhìn Vỹ Phàm “Em còn tưởng anh sẽ không đến.”

Nét mặt đáng thương của cô nhìn anh làm Vỹ Phàm rung động. Cô gái ngọc này miệng lưỡi không phải ghê gớm lắm sao. Sao lại để người ta vừa đánh vừa chửi như vậy. Đáng giận.

“Anh làm sao có thể để em đi một mình.” Trấn an Nguyệt Như xong, Vỹ Phàm lạnh lùng nhìn Dư Ái Nhi “Thẩm phu nhân, không biết bạn gái tôi đã làm gì phật ý cô mà cô lại có những hành động thiếu lễ độ như vậy.”

“Anh... anh nói cô ta là bạn gái anh ?” Dư Ái Nhi tròn mắt ngạc nhiên.

Trác Vỹ Phàm là nhân vật thế nào cô hiểu rất rõ. Nếu so sánh anh ta và chồng cô, Thẩm Quán Trung chắc chắn bị lép vế ở mọi phương diện. Nhưng một người đàn ông xuất sắc như vậy làm sao có thể là bạn trai của Bái nguyệt Như.

Không chỉ Dư Ái Nhi giật mình mà ngay cả Nguyệt Như cũng sửng sốt. Giúp cô cũng có nhiều cách, cần gì nhận cô là bạn gái ủy khuất bản thân.

Cảm nhận được ánh mắt khó hiểu mà Nguyệt Như nhìn mình, Vỹ Phàm cũng không nói gì chỉ tăng thêm lực đạo ở phần tay khiến cả người cô dựa sát vào anh. Nhìn qua rất thân mật.

“Trác phó tổng, Nguyệt Như... cô ấy là bạn gái anh thật sao ?” Thẩm Quán Trung khó tin hỏi lại.

“Hai vị hỏi vậy là sao ? Cứ giống như cô ấy không thể là bạn gái của tôi.” Vỹ Phàm nhạt giọng trả lời.

“Tôi không phải có ý này.” Thẩm Quán Trung gượng cười.

“Thẩm phu nhân, cô vẫn chưa trả lời câu hỏi lúc nãy của tôi.” Không để mắt đến Thẩm Quán Trung, Vỹ Phàm trực tiếp nhìn thẳng vào mắt Dư Ái Nhi truy vấn.

“Tôi...” Ánh mắt sắc lạnh của anh làm cô không rét mà run, ậm ừ mãi cũng không biết nên nói gì.

“Nếu như không phải lỗi của bạn gái tôi thì tôi muốn một lời xin lỗi.” Anh lạnh lùng đưa ra yêu cầu. Mà giọng điệu của anh rất mạnh mẽ tựa như không cho phép đối phương cự tuyệt.

“Muốn tôi xin lỗi? Đừng có mơ.” Dư Ái Nhi cô là ai, làm sao có thể cúi đầu xin lỗi người khác. Lại còn là Bái Nguyệt Như...

“Không muốn?” Vỹ Phàm bình thản liếc mắt nhìn Dư Ái Nhi, ánh mắt anh bình lặng như nước mùa thu nhưng trong hơi thở lại tràn ngập sự nguy hiểm.

“Được rồi Vỹ Phàm. Em không cần lời xin lỗi đó. Anh đưa em về đi.” Nguyệt Như biết rõ Vỹ Phàm đang giúp cô lấy lại thể diện nhưng cô thật chán ghét nơi này. Cô không muốn ở đây nhìn thấy hai khuôn mặt giả dối kia thêm nữa.

“Nhấn nại một chút. Anh đã xuất đầu lộ diện thì ít nhất cũng phải thu được một ít kết quả chứ. Anh không có thói quen làm ăn lỗ vốn.” Vỹ Phàm cúi đầu thì thầm vào tai cô.

Cảm giác hơi thở của anh vương vấn quanh lỗ tai khiến Nguyệt Như hơi xấu hổ nhưng lại không hề bài xích. Cô cũng quên mất phải thuyết phục anh rời khỏi đây, cứ thế trầm luân trong sự dịu dàng của anh.

Nhìn thái độ Vỹ Phàm không mấy hòa hoãn, Thẩm Quán Trung liền lên tiếng xoa dịu “Trác phó tổng, vợ tôi có chút hiểu lầm với Nguyệt Như... tôi thay mặt cô ấy xin lỗi anh. Nguyệt Như, xin lỗi em.”

“Anh Thẩm, tôi không có nói muốn anh xin lỗi. Còn nữa, phiền anh gọi bạn gái tôi là Bái tiểu thư. Tên cô ấy chỉ để một mình tôi gọi.” Giọng điệu anh bá đạo đến mức khiến Nguyệt Như bật cười.

“A...” Thẩm Quán Trung như bị mèo tha mất lưỡi, chỉ trở mắt nhìn Vỹ Phàm.

“Sắp tới giờ rồi sao còn chưa ra ngoài?” Thẩm Nhất Đường tiến vào bên trong, không vui hỏi.

Vừa trông thấy ông, vợ chồng Thẩm Quán Trung tái mặt vội vã cúi đầu chào.

“Ba...”

“Ba...”

“Chủ tịch Thẩm, ông tới thật đúng lúc.” Võ Phàm xoay người nhìn Thẩm Nhất Đường “Con dâu ông có thái độ không đúng mực với bạn gái tôi. Tôi vẫn đang chờ lời xin lỗi từ cô ấy.”

Dư Ái Nhi trợn mắt nhìn Võ Phàm, không nghĩ tới anh sẽ tố tội cô với ba ch ồng. Mà sắc mặt ba ch ồng cô tựa hồ thật khó coi.

“Ái Nhi, cô làm trò gì vậy hả ? Còn chưa bước vào nhà tôi đã gây chuyện r ối. Trác phó tổng muốn cô nói xin lỗi, cô còn không mau xin lỗi.” Chưa gì đã làm ông mất mặt, lại còn đắc tội với nhân vật lớn như Trác Võ Phàm. Cô ta là đ ồngugu ngược sao.

“Ba, con...” Dư Ái Nhi không phục muốn cãi lại nhưng thấy ông hung hăng trừng mắt cảnh cáo, cô li ền ngậm chặt miệng không dám nói gì. Muốn c ầu cứu ch ồng nhưng Thẩm Quán Trung lại nhắm mắt làm ngơ, cố ý né tránh.

“Xin lỗi...” Thẩm Nhất Đường không nhẫn nại lớn tiếng.

Dư Ái Nhi giật bắn cả người, hai tay nắm chặt lấy váy cắn răng hướng Nguyệt Như gấp người xin lỗi “Bái tiểu thư, là lỗi của tôi. Xin lỗi cô.”

Võ Phàm nhìn Nguyệt Như giương lên nụ cười chiến thắng. Nguyệt Như cũng đáp lại anh bằng nụ cười rạng rỡ. Haiz... uất ức bao lâu nay của cô nhờ anh mà tiêu tan hết r ối. Trác Võ Phàm, cảm ơn anh.

“Trác phó tổng, con dâu tôi vô tri. Cậu cũng đừng chấp nhất.” Để giữ mối làm ăn, chủ tịch Thẩm không ngại hạ mình một chút.

“Phải xem bạn gái tôi có chấp nhất không đã.” Vừa nói anh vừa nhìn Nguyệt Như như đang hỏi ý kiến cô.

“Tôi không sao.” Nguyệt Như lễ độ nhìn chủ tịch Thẩm “Vỹ Phàm lúc này hơi nóng nảy, tôi thay mặt anh ấy xin lỗi mọi người. Bữa tiệc tối nay chúng tôi không thể ở lại. Mạn phép đi trước. Anh Thẩm, cô Thẩm, tôi chúc hai người trăm năm hạnh phúc.”

Thái độ của Nguyệt Như khách sáo như vậy cũng khiến Thẩm Nhất Đường vót vát được ít thể diện. Không nói nhiều lời, ông lập tức tiễn cô và Vỹ Phàm ra khỏi cửa. Còn hẹn khi nào có cơ hội sẽ mời hai người uống trà tạ lỗi. Kết cục này đối với Nguyệt Như mà nói là vô cùng hoàn mỹ. Còn đôi vợ chồng kia chắc hận chết đi được. Ha ha ha...

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 13: Quá Khứ Không Vui Vẻ

Vỹ Phàm không đưa Nguyệt Như về nhà mà lái xe đưa cô ra bờ sông hóng gió một chút. Lúc cô ở trên xe, không nói không rằng chỉ lặng lẽ khóc. Anh nghĩ cô cần một nơi thích hợp để bình tĩnh lại.

“Cho em.” Một chai nước khoáng rơi xuống tầm mắt của Nguyệt Như, ngay sau đó là bóng dáng cao lớn của anh bao trùm lấy cô.

“Cảm ơn anh.” Nguyệt Như cười yếu ớt khác hẳn lúc ở trong khách sạn Mia.

“Nguyệt Như, chuyện lúc chiều... xin lỗi em.” Vấn đề của Joana, Vỹ Phàm đã tự kiểm điểm rất nhiều lần mới phát hiện bản thân quá nóng nảy. Cho nên xin lỗi là cần thiết.

“Trác phó tổng cũng biết xin lỗi người khác sao.” Nguyệt Như làm ra vẻ kinh hãi nhưng sau đó lại cười khanh khách “Đùa anh thôi, chuyện đó em cũng có lỗi. Là em xin lỗi mới phải.”

“Vậy xem như chúng ta huề nhau.” Vỹ Phàm sáng khoái đề nghị.

“Được.” Nguyệt Như gật đầu.

Đột nhiên hai người không biết phải nói gì nữa nên đều im lặng nhìn dòng sông xanh mát buổi đêm. Cũng không biết qua bao lâu Nguyệt Như mới chậm rãi lên tiếng trước.

“Anh không tò mò chuyện lúc nãy sao?”

“Tò mò. Nếu em muốn nói, anh sẽ nghe.” Nói không tò mò là nói dối nhưng anh cũng sẽ không ép cô phải kể cho anh nghe. Nhưng anh vẫn hi

vọng cô không giấu diếm anh đi đâu gì. Trải qua chuyện lúc này, anh đột nhiên muốn hiểu thật nhiều về cô. Ngay cả anh cũng giật mình về ý nghĩ này. Không ngờ Trác Vỹ Phàm luôn né tránh phụ nữ như tà yêu lại có hứng thú tìm hiểu một cô gái.

Nguyệt Như nhìn anh cười ảm đạm, cô kéo chiếc áo vest mà anh mới khoác lên siết chặt vào người rồi chậm rãi kể chuyện.

“Em, Hà Thoại Tâm và Dư Ái Nhi vốn là bạn thân từ hồi trung học. Nhưng gia thế của Thoại Tâm cùng bọn em khác biệt nên tính ra em và Ái Nhi thân thiết hơn. Chúng em cùng trọ một nơi, cùng làm thêm một công việc, cùng học chung một trường... tình cảm rất tốt. Cho đến khi em gặp Thẩm Quán Trung. Anh ta đẹp trai, giàu có lại đối xử rất tốt với em. Vậy nên không mất quá nhiều công sức anh ta đã thắng được lòng của em.

Cũng từ lúc quen biết Quán Trung, anh ta không cho em đi làm thêm, nói rằng tiền học, tiền sinh hoạt, thậm chí tiền em gửi về nhà anh ta sẽ lo liệu. Lời anh ta nói thật sự rất dễ nghe, em cũng ngây thơ không mấy may nghi ngờ. Chỉ cho rằng tất cả những gì anh ta làm đều xuất phát từ tình yêu anh ta dành cho em. Lúc đó em cho rằng mình là người hạnh phúc nhất, có bạn tốt bên cạnh lại có người yêu cưng chiều... còn gì tốt hơn nữa. Nhưng mọi thứ đều là do em tưởng tượng ra thôi.”

Nói đến đây Nguyệt Như bắt đầu nghẹn ngào, nước mắt cũng lặng lẽ rơi. Vỹ Phàm không nói gì cả, chỉ lặng lặng nắm lấy tay cô tiếp thêm cho cô sức mạnh.

Cảm kích nhìn anh, Nguyệt Như tiếp tục “Em còn nhớ rõ hôm đó là ngày lễ tình nhân nhưng anh ta lại đi công tác, không thể ở bên em. Nghĩ anh ta vất vả, em muốn dành cho anh ta một sự bất ngờ khi trở về cho nên mua nguyên liệu đến nhà anh ta làm chocolate. Lúc em tới nơi trời cũng đã tối nhưng cửa lớn lại không khóa. Em còn tưởng anh ta đã trở về còn vui mừng đến mức chạy khắp nơi tìm anh ta. Cho đến khi em đứng trước phòng ngủ... anh biết em thấy gì không ?

Thẩm Quán Trung, tên đàn ông khốn kiếp đó đang cùng bạn thân nhất của em quần lấy nhau trên giường. Là Dư Ái Nhi... Lúc đó cả đất trời như

sụp đổ dưới chân em, kinh hãi và ghê sợ đối với hai người mà em tin tưởng nhất. Họ chọn cách đồn mạt đó làm tổn thương em. Quá phẫn nộ, em lao vào mắng chửi hai người họ. Em còn tưởng họ sẽ van xin em tha thứ, thậm chí cho em một lời giải thích. Nhưng không, Thẩm Quán Trung không dám nhìn thẳng vào mắt em còn Dư Ái Nhi lại tỏ ra bình thản đến đáng sợ.

Thì ra cô ta luôn ghen tị với em có thể cùng thiếu gia hào môn như Thẩm Quán Trung yêu đương. Cho nên trong những lúc em sợ ý, cô ta chính là nghĩ ra mọi cách để câu dẫn Quán Trung. Rồi bọn họ lén lút cùng nhau qua lại. Nếu không phải em vô tình phát hiện thì có lẽ em sẽ như con ngốc bị họ lừa gạt đến cuối đời. Mà không, loại người tham vọng như Dư Ái Nhi làm sao có thể để em cản đường cô ta, không sớm thì muộn cô ta cũng nghĩ cách đá em đi thôi.

Sau chuyện đó, em và bọn họ gần như không liên lạc. Nhưng anh biết không, chỉ hai ngày sau trên toàn bộ các tạp chí đều đăng tin em lừa tình của Thẩm Quán Trung, phản bội anh ta. Sau đó li hôn công bố hai người họ đính hôn. Vậy là trong mắt người đời, Bái Nguyệt Như trở thành một cô gái hám tình không hơn không kém.

Còn Thẩm Quán Trung và Dư Ái Nhi lại đường hoàng trở thành đôi tiên đồng ngọc nữ trong lòng mọi người. Em không ăn không ngủ suốt mấy ngày liền cũng không thể hiểu vì sao họ tổn thương em như vậy còn chưa đủ hay sao mà còn muốn hủy danh dự của em. Sau này em mới biết vì họ sợ em truyền chuyện xấu của họ ra ngoài nên dùng chiêu này phủ đầu em. Kẻ cáo trạng trước là kẻ khôn, lúc đó dù em biện hộ thế nào cũng không còn ai tin. Em... là bại trong tay bọn họ như vậy đấy.”

“Khốn kiếp... trên đời này sao lại có những kẻ như thế. Nếu biết trước chuyện này, lúc này anh đã không bỏ qua dễ dàng cho bọn họ như vậy.” Chỉ nghe thôi Vỹ Phàm cũng cảm thấy giận run người. Còn Nguyệt Như phải chịu đựng đi đầu tiếng suốt mấy năm, làm sao cô có thể vượt qua chứ. Trong mắt anh tràn ngập thương tiếc dành cho cô, cảm giác xót xa không tưởng được.

“Dù sao thì tất cả cũng đã qua. Qua đêm nay, em sẽ hoàn toàn xóa bỏ những chuyện không vui trong quá khứ ra khỏi đầu.” Nguyệt Như đưa tay gạt nước mắt, tâm trạng có vẻ thoải mái hơn.

“Em thật sự buông xuống được ?” Vỹ Phàm có chút nghi ngờ.

Trước đây anh thật sự chán ghét cô nhưng không biết từ khi nào hình bóng cô đã ăn sâu vào trong tâm trí anh. Có đôi lúc rảnh rỗi, anh sẽ bất chợt nghĩ về cô và mỉm cười. Thì ra anh đối với cô thật sự để tâm. Nhất là sau khi nghe câu chuyện buồn đó, anh có cảm giác bản thân rất hiểu cô. Cô sẽ quên được tên khốn kiếp kia sao?

“Anh nghi ngờ đi đâu gì chứ ?” Nguyệt Như khó hiểu nhìn anh.

“Anh chỉ nghĩ tổn thương em chịu sâu như vậy có thể nói quên là quên sao ?” Quan trọng nhất là anh không hi vọng cô nhớ về Thẩm Quán Trung, dù cho cảm giác cô dành cho anh ta là oán hận cũng vậy.

“Hai năm trước có lẽ là đúng nhưng bây giờ thì không. Tin em đi, Bái Nguyệt Như em sẽ không ngốc đến mức vì hai tên bại hoại đó mà làm khổ bản thân.” Nguyệt Như tỉnh nghịch bĩu môi.

Vỹ Phàm bị hành động trẻ con của cô chọc cười. Cho dù trong lòng còn lẫn lộn nhưng anh lựa chọn tin tưởng cô. Dù cô không làm được thì anh cũng sẽ có cách giúp cô quên đi quá khứ không vui đó.

“Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày chúng ta có thể hòa bình ngồi nói chuyện thế này?” Nghĩ tới một đoạn thời gian gây thù chuốc oán của hai người, Vỹ Phàm không khỏi cảm thấy thú vị.

“Em cũng vậy.” Nguyệt Như gạt đầu “Có đi đâu, em vẫn không hiểu vì sao anh luôn chọn lựa giúp đỡ em trong khi anh có thể bỏ mặc em mà.”

Nguyệt Như khó hiểu nhìn Vỹ Phàm. Nghĩ tới nghĩ lui cô cũng không thể hiểu. Anh và cô quen biết không vui vẻ chút nào, sau này cũng xảy ra nhiều tranh chấp nhưng những lúc cô khổ sở nhất đầu là có anh bên cạnh giúp đỡ. Là vì cái gì?

“Anh đâu nhỏ nhen như vậy. Thấy người hoạn nạn, giang tay giúp đỡ là chuyện thường mà. Huống chi đó lại là em.” Vỹ Phàm nhìn cô đầy ẩn ý.

“Có nên khen anh tốt bụng không. Bởi nếu là em, em sẽ không vĩ đại như anh đâu.” Nguyệt Như nửa thật nửa đùa.

“Vậy nếu anh gặp chuyện, em sẽ bỏ mặc không quan tâm sao?” Vỹ Phàm mười phần nghiêm túc hỏi. Không hiểu sao anh rất để ý câu trả lời của cô.

Nguyệt Như nhìn anh chăm chăm, cô cảm giác trong lời nói của anh có gì đó không đúng. Hơn nữa anh làm gì nhìn cô với ánh mắt sâu xa đó. Làm cô hoang mang...

“Không có em giúp, anh cũng có thể tự thoát thân được mà.” Cô nói đây là sự thật, bản lĩnh anh có thừa cần gì cô giúp “Nhưng nếu anh cần, em sẽ giúp. Mặc dù em không chắc có giúp được không?”

Vỹ Phàm hài lòng mỉm cười, trong mắt hiện lên một tia tình cảm nồng ấm nhẹ giọng “Em không mặc kệ anh là được rồi.”

Buổi tối hôm đó, Vỹ Phàm và Nguyệt Như cùng nhau ngẫm nói chuyện đến khi phát hiện đã quá muộn mới cùng nhau trở về. Cuộc trò chuyện của hai người hôm nay còn nhiều hơn cả mấy tháng quen biết cộng lại, cũng bởi vì vậy mà mỗi người đều có cái nhìn hiểu biết hơn về đối phương. Cũng từ tối hôm đó, quan hệ của hai người bước sang một trang mới. Không phải là oan gia cũng không phải chủ tớ mà là bạn bè.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 14: CẢM GIÁC LẠ

Sau khi hiểu lầm được tháo gỡ, Nguyệt Như lại tiếp tục giúp Võ Phàm làm bà quản gia. Mặc dù anh một mực từ chối ý tốt của cô nhưng cô cũng vô cùng kiên quyết. Lại còn đưa lí do vô cùng chính đáng là công việc này nhàn hạ lại kiếm được tiền, cô không muốn bị đá đổ bát cơm. Mà Võ Phàm thấy cô đáng vẻ đáng thương nài nỉ cũng chẳng còn cách nào khác đành phải đồng ý.

“Này Trác Võ Phàm, anh có phải đàn ông không vậy?” Đang ngời ăn cơm lại nghe Nguyệt Như đề cập đến vấn đề “nhạy cảm” này làm Võ Phàm suýt chút nữa bị sặc.

Anh nheo mắt nhìn cô “Em nói lung tung gì vậy hả?”

Dám nghi ngờ giới tính của anh, cô gái này chán sống rồi sao. Mà rốt cuộc anh đã làm gì để cô nghi ngờ bản lĩnh đàn ông của anh chứ.

Nguyệt Như khẽ nhún vai, ánh mắt tỏ ra vô tội “Anh đừng có hiểu lầm ý em. Em không nói đến chuyện kia đâu nha.”

“Chuyện kia cái đầu em.” Võ Phàm liếc mắt một cái rồi cốc nhẹ lên đầu cô cảnh cáo “Nói mau. Trong đầu em đang nghĩ cái gì?”

Nguyệt Như một tay xoa đầu, cái miệng nhỏ chu lên “Tại anh không giống những người đàn ông khác mà. Đi làm xong liền trở về nhà, không đi pub, cũng không tụ tập. Học sinh tiểu học cũng không ngoan như anh. Còn nữa, trên tạp chí không phải hay nói đàn ông có tiền đầu thích ra ngoài tìm phụ nữ sao. Anh ngay cả bạn gái cũng không có. Cũng không thấy mấy cô chân dài bám theo. Thật sự rất đáng ngờ.” Nguyệt Như dùng lí lẽ sắc bén phân tích lại còn đưa ra một quyển tạp chí chuyên viết về giới thượng lưu làm bằng chứng.

Vỹ Phàm tựa lưng ra sau, hai tay vòng lại trước ngực, môi mắt tràn đầy ý cười “Em cho rằng cứ phải đi pub, tụ tập chơi bời, tìm phụ nữ mới là đàn ông?”

“Em không nói vậy. Nhưng 99 trên 100 người đàn ông đều giống như anh vừa mới nói.” Cô phe phẩy quyển tạp chí trước mặt anh. Trang bìa tạp chí này còn đăng tin tổng giám đốc của công ty X cùng phụ nữ vào khách sạn, bị vợ bắt gặp ngay tại trận gây nên sóng gió vô cùng lớn. Rất kịch tính nha.

“Vậy để anh nói cho em biết anh chính là người đàn ông cuối cùng còn sót lại trong số 100 người đàn ông mà em nói đến đấy.” Vỹ Phàm nâng mặt, kiêu ngạo nhìn Nguyệt Như.

Phốc xịch một tiếng, Nguyệt Như quăng bỏ hình tượng thực nữ lẫn ra bàn cười ngặt nghẽo. Trác Vỹ Phàm, anh cũng quá kiêu ngạo đi. Nói như vậy không khác nào tự nhận bản thân là người đàn ông hoàn hảo, vô khuyết. Mà có đánh chết cô cũng không tin anh lại không có tật xấu nào.

“Anh đâu có kể chuyện cười, em có cần cười đến khoa trương như vậy không.” Trong giọng nói Vỹ Phàm có chút bất đắc dĩ, anh tự nhận mình không có khiếu hài hước, câu nói vừa rồi cũng đúng với sự thật. Vì sao Nguyệt Như nghe xong lại phản ứng như vậy chứ?

“Câu nói của anh còn có uy lực mạnh hơn cả chuyện cười.” Nguyệt Như lấy tay lau nước mắt, ngược mắt nhìn anh.

Có lẽ vừa mới cười xong nên hai gò má Nguyệt Như ửng đỏ như trái táo chín. Hai mắt ướt át nhìn thẳng vào Vỹ Phàm khiến anh nhất thời bị thôi miên. Trời ạ, cô có biết vẻ mặt lúc này của cô có bao nhiêu đáng yêu không. Thật sự làm anh muốn phạm tội.

Lắc nhẹ đầu, Vỹ Phàm đằng hắng một tiếng cố gắng xua đi suy nghĩ không đúng đắn trong đầu “Em đừng có đề cập đến những chuyện vớ vẩn đó nữa. Nói chung anh 100% là đàn ông. Còn nữa, không phải đàn ông nào cũng thích làm mấy trò như em nói đâu. Ít nhất là anh.”

“Biết rồi. Làm chi tỏ ra nghiêm túc như vậy.” Cô liếc xéo anh một cái.

Nhưng bắt cô im lặng không nói là một cực hình nha. Nhất là từ khi quan hệ của hai người tốt hơn, cô luôn muốn trêu đùa anh. Nếu không cũng muốn nói này nói nọ với anh.

“Vỹ Phàm...” Cười nịnh nọt, Nguyệt Như lấy ngón tay khều tay Vỹ Phàm.

“Lại sao nữa?” Vỹ Phàm bắt đầu mất kiên nhẫn. Cô đừng có dí sát mặt cô vào anh được không? Làm cả người anh không được tự nhiên.

“Em hỏi chuyện nghiêm túc mà.” Nguyệt Như bĩu môi.

“Cho em 2 phút.” Vỹ Phàm vùi đầu vào chén canh trước mặt, nhất quyết không nhìn Nguyệt Như.

“Anh có thật là người đàn ông độc thân hoàng kim mà tạp chí nói không vậy?” Đây là thắc mắc lớn thứ hai sau vấn giới tính của anh mà cô muốn tìm hiểu nha.

“Bái Nguyệt Như, hôm nay em uống lộn thuốc hả? Sao cứ hỏi anh mấy chuyện vớ vẩn vậy.” Vỹ Phàm dờ khóc dờ cười nhìn cô. Cô hỏi như vậy bảo anh trả lời thế nào. Thừa nhận? Cũng chỉ người ta nói anh như vậy, anh hoàn toàn không quan tâm mấy cái danh xưng nhảm chán này. Nhưng nếu phủ nhận, cô sẽ tin sao?

“Gì mà vớ vẩn.” Nguyệt Như tỏ vẻ không hài lòng “Rất quan trọng đó. Nếu anh là người đàn ông độc thân hoàng kim gì gì đó chắc chắn sẽ có rất nhiều tiền, tại sao phải đến chỗ này ở. Rất không xứng với thân phận của anh. Còn nếu tạp chí nói nhăng nói cuội thì cũng đâu phải. Anh rõ ràng là phó tổng một tập đoàn lớn mà.”

Nguyệt Như xoa cằm phân tích mà không biết Vỹ Phàm đã rời khỏi bàn ăn từ lúc nào. Đạo gầy đây công việc có rất nhiều mà anh lại không muốn tăng ca ở công ty nên đành đem việc về nhà làm. Thật sự không có thời gian theo cô nói nhảm.

“Này... anh đi đâu vậy? Trác Vy Phàm !” Quay đầu lại nhìn mới biết anh đã vào tới phòng làm việc, Nguyệt Như liền chạy vội theo nhưng nhớ tới đi đâu gì đó cô liền đứng ở trước cửa, không bước thêm bước nào nữa.

Vy Phàm yên vị trên ghế da, một tay mở máy tính vừa liếc mắt ra ngoài. Quái lạ, vừa rồi còn nghe cô la hét bên ngoài sao bây giờ lại im bất rồi. Nhoài người ra một chút anh mới biết cô đang đứng trước cửa phòng.

“Nguyệt Như, em đứng đó làm gì? Muốn vào thì vào đi.”

“Trong hợp đồng có một điều khoản... anh quên rồi à.” Nguyệt Như đan hai bàn tay vào nhau, vẻ mặt khó xử.

Bạn bè thì bạn bè, cô vẫn cảm thấy giữa anh và cô vẫn còn khoảng cách cho nên có nhiều việc cô phải biết không chế. Nơi này đã là cấm địa của anh, cô thật sự không nên tự tiện đi vào.

“Hợp đồng...” Vy Phàm nhăn trán suy nghĩ “À... đó là chuyện ngày trước, bây giờ không tính. Em muốn vào thì vào đi.”

Ngày trước anh không cho phép cô vào vì đây là nơi cất giữ rất nhiều bí mật của công ty. Nếu để lộ ra ngoài thì sẽ gây tổn thất nghiêm trọng cho Hàn thị. Nhưng giờ đã khác, anh tin tưởng cô sẽ không làm chuyện gì tổn hại đến anh. Cho dù đây chỉ là suy nghĩ một phía.

“Em có thể vào thật à?” Nguyệt Như nhướn mày hỏi lại.

Vy Phàm thở dài một tiếng, chống tay lên bàn đứng dậy “Có cần anh ra đó thỉnh em vào không?”

“Không, không cần phiền phức như vậy.” Chưa nói dứt lời cô đã xông thẳng vào phòng.

Đây là lần đầu tiên cô bước chân vào phòng làm việc của anh, cảm giác đúng là rất hưng phấn. Căn phòng này quả thật rất hợp với tính cách của Vy Phàm. Đơn giản, rõ ràng, ngay thẳng. Không gian rộng như vậy cũng chỉ sử dụng hai tông màu trắng đen làm chủ đạo. Đồ đạc dùng để trang trí

không nhiều, chỉ toàn sách là sách. Những thứ được đặt trên cái bàn gỗ lớn cũng được sắp đặt ngăn nắp, vô cùng gọn gàng.

“Em nhìn đã chưa?” Vỹ Phàm khoanh tay trước ngực, nhẹ giọng hỏi.

Phòng làm việc của anh không có kim cương, cũng không có quần áo đẹp, cô làm gì nhìn không chớp mắt như vậy, còn tỏ vẻ rất say mê nữa.

“Phòng này anh tự dọn dẹp sao. Rất sạch sẽ nha.” Nguyệt Như chấp tay sau lưng nghiêng đầu nói chuyện với anh.

“Không anh thì còn ai nữa. Bất quá từ ngày mai sẽ để em làm.” Vỹ Phàm kéo ghế cho cô ngồi.

“Sao tự nhiên đổi ý vậy?” Chống tay lên đầu gối, cô hỏi nhỏ.

“Cần anh phải nói sao? Anh nghĩ có những chuyện trong lòng chúng ta đầu đã hiểu chứ.” Vỹ Phàm một câu hai ý khiến Nguyệt Như khó hiểu.

“Anh không cần quá đề cao em. Em không thông minh vậy đâu. Có vấn đề gì anh vẫn là nên nói rõ ràng thì hơn.” Suy nghĩ không ra thâm ý trong câu nói của Vỹ Phàm, Nguyệt Như đành lui một bước.

Vỹ Phàm khẽ cười, anh lẩm bầm “Nếu anh nói rõ ràng chỉ sợ sẽ dọa em chạy mất.”

“Anh nói cái gì?” Nguyệt Như động tai lên nghe cũng không thể nghe được lời anh nói.

“Không có gì.” Vỹ Phàm sửa lại dáng ngồi “Lúc này em hỏi anh tại sao lại chọn nơi này để ở đúng không? Là vì anh chưa chọn được ngôi nhà ưng ý nên mới ở tạm đây thôi.”

Không muốn cô quá chú ý đến sự khác thường của anh, Vỹ Phàm liến lái câu chuyện trở về chủ đề ban đầu.

“Ở tạm? Có nghĩa là rất nhanh anh sẽ dọn đi.” Không hiểu sao cứ nghĩ đến chuyện Vỹ Phàm rời khỏi nơi này, rồi cô không thể gặp anh nữa liến

khiến Nguyệt Như có cảm giác mất mát. Tâm trạng vui vẻ khi nãy cũng đột nhiên biến mất.

“Sao vậy? Không muốn anh đi?” Hỏi như vậy cốt là muốn trêu ghẹo cô một chút ai ngờ phản ứng ngây ngốc pha chút buồn bã của cô làm anh suy nghĩ.

Cô không muốn anh đi thật sao? Có phải anh ở trong lòng cô đã có chiếm một địa vị nào đó nên cô mới có phản ứng như vậy.

“Làm gì có. Em chỉ nghĩ nếu anh đi rồi thì sẽ mất công việc này. Hơi tiếc một chút.” Cố làm ra vẻ tự nhiên, Nguyệt Như gượng gạo cười.

“Là tiếc công việc sao?” Trong giọng nói của Vỹ Phàm có chút thất vọng.

“Không làm phiền anh nữa, em về đây. Tạm biệt.” Vừa nói Nguyệt Như vừa đứng dậy nhanh chóng rời khỏi tầm mắt Vỹ Phàm.

Ảo não thở dài một hơi, Vỹ Phàm hoàn toàn không còn tâm trạng làm việc. Nếu không phải anh kiêu chể giời thì lúc nãy anh đã kéo Nguyệt Như lại rồi. Anh muốn biết ánh mắt cô buồn như vậy là vì sắp mất công việc này hay là vì... anh. Nhưng anh không đủ can đảm làm điều đó, anh sợ câu trả lời của cô sẽ khiến anh day dứt. Vì anh chưa nắm chắc được điều gì cả.

Cô không thể hiểu tâm trạng lúc này của mình là gì nữa. Thất vọng, buồn phiền... nhưng vì sao chứ? Chẳng lẽ chỉ vì anh nói anh sẽ đi. Tỉnh táo lại đi Bái Nguyệt Như. Người ta là ai, thân phận gì làm sao có thể ở mãi khu chung cư bình dân này được. Sao mà có thể nghĩ nơi này có thể níu giữ anh ấy. Mà vì sao lại muốn níu giữ người đàn ông này? Câu hỏi này đã xuất hiện trong đầu Nguyệt Như suốt cả buổi tối khiến cô không tài nào ngủ được. Chỉ cố gắng tìm ra câu trả lời hợp lý cho tâm trạng thất thường của mình. Đáng tiếc lẫn lộn cả đêm cũng vẫn nghĩ không ra.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bã
dtv-ebook.com

Chương 15: Không Thể Yêu

“Tối qua cậu không ngủ sao? Hai mắt thâm quầng rồi nè.” Thoại Tâm chăm chăm nhìn vào mắt Nguyệt Như, tò mò hỏi.

Sáng hôm nay cô hẹn bạn tốt ra ngoài gặp mặt tám chuyện một chút. Không ngờ lại để cô nhìn thấy bộ dạng bơ phờ xơ xác, giống như mất ngủ cả đêm.

“Mình mất ngủ.” Nguyệt Như nằm dài lên bàn, mệt mỏi khuấy tách cà phê.

Đinh... chính xác rồi. Chỉ mất ngủ mới có thể thành ra thế này thôi. Nhưng cái cô quan tâm là nguyên nhân. Vì sao? Vì sao vậy?

“Nói mình nghe thử đi. Chuyện gì khiến cậu phiền não đến nỗi mất ngủ như vậy.” Câu chuyện ở tiệc cưới của Dư Ái Nhi cô đã nghe qua. Phải nói là vô cùng kịch tính. Tiếc là cô không thể tận mắt chứng kiến đôi câu nam nữ kia bị bẽ mặt. Nhưng chuyện đó đã giải quyết xong rồi mà. Đâu còn gì khiến Nguyệt Như phải lo nghĩ nữa.

“Mình cũng không biết nữa.” Nguyệt Như uể oải ngẩng dậy “Tự nhiên cảm thấy trong lòng không vui.”

“Nói nhảm. Chắc chắn phải có chuyện mới khiến cậu không vui. Là chuyện gì. Mau nói ra đi. Đừng nghĩ giấu mình.” Không cho Nguyệt Như có cơ hội trốn tránh, Thoại Tâm bày ra tư thế đe dọa.

“Cậu cũng không phải phần tử khủng bố, dẹp ánh mắt hình viên đạn đó đi.” Vỗ lên trán Thoại Tâm một cái, Nguyệt Như liếc mắt.

“Vậy cậu mau nói a.” Làm người ta sốt ruột chết đi được.

“Vì có chuyện mình nghĩ mãi không ra thôi.” Nguyệt Như đảo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ nói nhỏ “Mình tự nhiên lại cảm thấy sợ hãi. Sợ mất đi...”

“Mất? Mất cái gì?” Thoại Tâm vẫn vô cùng kiên nhẫn truy hỏi.

“Mất sự quan tâm từ một người.” Trả lời Thoại Tâm xong cô khẽ cười. Đột nhiên khi nói ra câu này, Nguyệt Như vừa cảm thấy ngọt ngào lại không khỏi buồn bã. Tên đàn ông đáng ghét kia từ khi nào lại gieo vào lòng cô nhiều nỗi lo lắng vậy chứ.

Dáng vẻ thất thần, ánh mắt mơ hồ lại thêm bộ dáng u mê... Thoại Tâm có thể khẳng định trăm phần trăm bạn tốt của mình đã rơi vào lưới tình. Nhưng là ai mới được. Đột nhiên trong đầu nghĩ tới một người, Thoại Tâm hỏi dồn.

“Là người giúp cậu trong tiệc cưới của đôi cầu nam nữ kia sao? Anh chàng hàng xóm của cậu đó. Phải không? Cậu thích người ta à?”

Trời ạ, cô có phải đã kết bạn thân với một bà tám nhiều chuyện không? Chuyện riêng tư như vậy mà Thoại Tâm cứ oang oang lên, lại còn bày ra biểu cảm vô cùng sinh động nữa. Đang xem phim chắc.

“Xin cậu đó, Thoại Tâm. Nhỏ miệng một chút. Còn nữa, làm ơn đừng có suy đoán lung tung. Ai nói mình thích anh ta.” Nguyệt Như chối bay chối biến với suy đoán của Thoại Tâm.

“Mình mới phải xin cậu đó.” Thoại Tâm chấp tay vái Nguyệt Như rồi bĩu môi “Chữ thích hiện to tướng trên mặt cậu kìa. Đừng có chối.”

“Đã nói không có mà.” Nguyệt Như cúi đầu gắt.

Cô và Vỹ Phàm là oan gia đó. Cho dù tình cảm hai người đang dần tốt lên nhưng làm sao có chuyện cô thích anh được. Có thích cũng chỉ là thích sự bá đạo của anh khi thấy cô bị thương, thích dáng vẻ chăm chú của anh khi làm việc, thích anh cười với cô và vòng tay ấm áp hôm đó. Nhưng khoan... Nguyệt Như giật mình. Cái gì của anh cô cũng thích, còn không

phải thích anh sao? Cái này... làm sao có thể. Đối với phát hiện mới này thật sự khiến Nguyệt Như bối rối.

“Này, cậu thả hồn đi đâu vậy.” Thoại Tâm béo nhẹ hai má Nguyệt Như.

“Không... không có gì.” Nguyệt Như dè dặt trả lời “Mình quên mất còn có việc, về trước đây.”

Trong lòng cô hiện rất bối rối, cô muốn yên tĩnh suy nghĩ một chút. Rốt cuộc cô đối với Vỹ Phàm là tình cảm gì? Có thật là loại tình cảm kia không.

“Khoan đã Nguyệt Như...” Cô còn chưa hỏi hết đó. Chạy đi vội như vậy làm gì chứ. Thoại Tâm không vui càu nhàu.

Ra khỏi quán cà phê, Nguyệt Như bần thần tản bộ trên đường lớn. Cô từng yêu, yêu rất thật lòng nhưng lại nhận lấy kết quả không lấy gì làm vui vẻ. Nhưng không phải vì vậy mà cô đánh mất niềm tin vào tình yêu. Cô vẫn luôn tin rằng sẽ có ngày người đàn ông dành cho cô xuất hiện. Nhưng tại sao lần rung động này lại là với một người đàn ông vượt quá tầm tay của cô.

Anh là hoàng tử nhưng cô không phải công chúa. Anh hoàn mỹ như vậy, làm sao có thể là dành cho cô. Nhưng cô lại để chính mình động tâm với anh. Tự đẩy bản thân xuống vực sâu vạn trượng. Không được Bái Nguyệt Như... Trác Vỹ Phàm, người đàn ông này không thể yêu.

“Nguyệt Như...” Tiếng gọi của ai đó làm Nguyệt Như thoát li khỏi dòng suy nghĩ rối loạn trong đầu. Nhưng cô thì, đó là tiếng gọi của ác quỷ.

Thẩm Quán Trung không nghĩ tới sẽ gặp lại Nguyệt Như sớm như vậy. Lần trước sau khi chia tay trong tiệc cưới, anh vẫn luôn nhớ về cô. Vì vậy mà cãi nhau với vợ không ít lần. Hiện tại tình cờ gặp nhau có phải hai người có duyên không?

“Nguyệt Như, chúng ta lại gặp nhau rồi.” Thẩm Quán Trung vui vẻ cười nói.

“Tôi và anh không quen biết. Không cần hồ hởi như vậy.” Ngay cả liếc mắt nhìn Nguyệt Như cũng lười, lạnh lùng quay đi.

“Em đừng đi...” Giữ lấy cánh tay Nguyệt Như, Thẩm Quán Trung khẩn trương “Anh biết em hận anh. Nhưng chuyện qua lâu rồi, em tội gì giữ mãi trong lòng. Tốt xấu gì cũng từng quen biết, ng ẩ xuống nói chuyện mấy câu được không?”

Nguyệt Như không lưu tình gạt tay anh ta rồi lạnh giọng “Thẩm Quán Trung, anh thôi dặt văng lên mặt mình đi. Tôi giữ mãi trong lòng chuyện gì? Đối với loại đàn ông như anh, đứng chung dưới một bầu trời cũng khiến tôi khó chịu rồi. Ng ẩ xuống nói chuyện? Xin lỗi, tôi không rảnh.”

Nói rồi Nguyệt Như quay lưng đi thẳng. Không ngờ cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng. Tên khốn kiếp này một hai làm cô nổi điên.

“Em kiêu ngạo như vậy là bởi vì Trác Vỹ Phàm sao? Không nghĩ tới em cũng là loại phụ nữ hám danh hám lợi. Còn bày trò câu rùa vàng. Muốn đổi đời?” Cứ nghĩ tới cô yêu kiều nép vào lòng Trác Vỹ Phàm tối hôm đó, trong lòng Thẩm Quán Trung lại tức giận. Trước đây cô yêu anh đến chết đi sống lại. Chỉ hai năm không gặp, cô lại dám yêu người đàn ông khác.

“Phải, tôi muốn đổi đời. Sao hả? Không vui? Anh cũng tự nhìn lại bản thân đi. So với anh ấy, anh có đáng là gì. Muốn đổi đời đương nhiên chọn anh ấy, không lẽ chọn anh.” Muốn vũ nhục cô, anh ta cũng đừng mong được yên.

“Anh có gì không bằng anh ta. Em nói đi, biệt thự, xe hơi, tiền... em muốn cái gì anh li ền cho em. Chỉ cần em đồng ý quay về bên anh, cái gì anh cũng không tiếc.” Thẩm Quán Trung bị lời nói của Nguyệt Như làm cho kích động li ền lớn tiếng hứa hẹn.

Từ sau khi tiệc cưới chấm dứt, anh suốt ngày bị vợ ca cẩm, bị cha mắng vô dụng. Tất cả chỉ vì tên Trác Vỹ Phàm kia. Bây giờ ngay cả Nguyệt Như cũng cho rằng anh ta hơn anh. Anh thật sự không phục.

“Trước đây sao tôi lại yêu anh chứ?” Nguyệt Như tự giễu cợt bản thân. Một người đàn ông t ồi tệ như vậy lại khiến cô đánh mất ba năm thanh xuân. Thật không đáng.

“Thẩm Quán Trung, anh không cần hạ thấp tôi như vậy. Quay về bên anh? Anh đừng mơ tưởng. Từ nay về sau làm ơn đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa. Cho dù tình cờ gặp nhau cũng xem như chưa từng quen biết. Bởi tôi vô cùng... vô cùng chán ghét anh.” Cô phát hiện đối với người đàn ông mà cô yêu trước đây một chút cảm giác cũng không còn. Phải đứng bên cạnh anh ta thế này chỉ khiến cô cảm thấy ghê tởm.

“Bái Nguyệt Như, em sẽ phải hối hận.” Thẩm Quán Trung cảm tức hết to.

Anh không cam lòng. Sinh ra trong một gia đình giàu có, anh là ngậm thìa vàng mà lớn lên. Người khác đối với anh có bao nhiêu ngưỡng mộ, bao nhiêu ghen tỵ. Nhưng hiện tại anh phải lấy một người vợ anh không yêu, suốt ngày tìm cách quản anh như quản cấp dưới. Lại còn bị tình cũ xem thường. Thẩm Quán Trung anh nhất định phải lấy lại thể diện bằng mọi cách.

Mặc kệ chó sủa sau lưng, Nguyệt Như uốn ngực chậm rãi đi từng bước. Cô rốt cuộc làm được rồi, không còn bị con người xấu xa đó ảnh hưởng tâm trạng nữa. Đột nhiên cô muốn khoe chuyện này với Vy Phạm. Nhưng giờ này chắc anh đang làm việc. Lại nói không thể yêu người đàn ông này sao cô cứ nghĩ tới anh chứ. Nguyệt Như lắc đầu cười khổ, quyết định về nhà.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 16: BƯỚC ĐI CỦA TRÁI TIM

Lại nói Võ Phàm, anh vẫn bị guồng công việc quẩn lấy đến không thở nổi. Những lúc như thế anh thật sự muốn bay qua Châu Âu bóp chết tên Hàn Phong kia. Du lịch trắng mặt thôi, có cần đến mấy tháng không? Đã vậy lâu lâu còn ra mấy cái mệnh lệnh vớ vẩn ép anh phải thực hiện. Đờm hút máu người.

“Phó tổng, cẩn thận hàm răng của anh.” Lý An đang xem văn kiện đột nhiên nghe thấy tiếng nghiến răng liền ngẩng đầu lên nhìn mới biết sếp của anh đang hành hạ hàm răng của mình.

Tâm trạng của phó tổng không tốt cũng dễ hiểu thôi. Tổng tài bất ngờ thông báo sẽ đưa tổng tài phụ nhân đến Nam Phi chơi một chuyến nên du lịch trắng mặt của họ sẽ kéo dài thêm một tháng nữa. Đi đâu đó đồng nghĩa với việc Trác phó tổng tiếp tục làm thân trâu ngựa thêm một tháng. Thương thay...

“Răng của tôi thế nào không cần cậu lo.” Võ Phàm liếc Lý An một cái bén ngót.

“Vâng, thưa sếp.” Lý An khẽ cười.

Sếp không vui, nhân viên chớ nói nhieu. Đây là tuyệt chiêu sống sót của dân văn phòng đó. Có đi đâu nếu có chuyện quan trọng thì dù biết phải đâm đầu vào nguy hiểm thì cũng phải nói thôi.

“Phó tổng, tối mai tổ chức hội nghị doanh nghiệp, anh nhớ chứ.”

Hội nghị doanh nghiệp được tổ chức thường niên vào tháng 10 hàng năm. Đây được xem như ngày hội của giới doanh nhân. Những người nhận được thiệp mời tham gia chủ yếu là những nhân vật tiếng tăm lẫy lừng trên

thương trường hoặc là CEO của các tập đoàn, công ty lớn. Vào ngày này sẽ có nhiều mối quan hệ mới được thiết lập cũng như nhiều hợp đồng được kí kết với những con số khổng lồ. Bởi vậy mà bất cứ doanh nghiệp nào cũng muốn có một vé đến tham dự.

“Liên quan gì đến tôi.” Vỹ Phàm vẫn đang chăm chú nghiên cứu bản báo cáo tài chính, thờ ơ trả lời.

Lý An méo mặt cười khở. Vị thiếu gia này, không liên quan đến anh không lẽ liên quan đến một trợ lí nhỏ nhoi như tôi sao.

“Mọi năm có lẽ là không liên quan đến anh thật. Nhưng năm nay...”

Lý An chưa kịp nói hết thì Vỹ Phàm đã phóng ánh mắt giết người đến chỗ anh khiến anh toát mồ hôi hột, nuốt nước miếng ừng ực.

“Phó tổng, anh biết tôi là bất đắc dĩ mà. Tham gia hội nghị doanh nghiệp xưa nay đều do tổng tài đảm trách. Nhưng giờ tổng tài không có ở đây, Nhiệm chính vương như anh đương nhiên phải gánh vác. Lại nói Hàn thị là tập đoàn lớn, không thể vắng mặt. Nếu không sẽ dấy lên rất nhiều thông tin bất lợi cho chúng ta. Phó tổng, tôi nói hết rồi.” Nói một hơi hết những gì cần nói, Lý An nhắm tịt mắt, nín thở chờ nghe bạo quân rống.

Ngược lại với dự đoán của Lý An, Vỹ Phàm có vẻ vô cùng bình tĩnh, không rống giận cũng không ném vỡ đồ đạc trong phòng. Nhưng không phải vì Vỹ Phàm không tức giận mà vì anh bận nghe điện thoại, chưa có cơ hội bộc phát hỏa khí.

“Nguyệt Như !” Chưa nghe anh gọi ai thân mật như vậy, Lý An tò mò mở mắt, tiện thể đồng tai lên nghe lén.

“Hơn 8 giờ rồi. Anh không về ăn cơm sao?” Bên kia điện thoại, Nguyệt Như đang rất không vui.

“Xin lỗi. Anh quên báo với em, hôm nay anh phải tăng ca sẽ không về ăn cơm.” Vỹ Phàm tỏ vẻ áy náy.

“Lại tăng ca? Anh tăng ca cả tuần rồi đó.” Giọng Nguyệt Như the thé trong điện thoại.

Vỹ Phàm nhăn mày, đưa điện thoại ra xa, xoa xoa lỗ tai một chút mới tiếp tục nói chuyện “Đột nhiên phát sinh công vụ nên mới vậy. Anh cũng đâu muốn.”

Anh nói hợp lí như vậy cô còn nói được gì nữa. Nguyệt Như khẽ thở dài. Là quản gia của anh, đáng lẽ cô chỉ cần làm tốt việc anh giao phó là được rồi. Nhưng cô vẫn không nhịn được muốn quan tâm anh nhiều một chút.

“Anh ăn gì chưa? Đừng để bụng đói làm việc đó.” Cô nhỏ giọng nhắc nhở, cố gắng không để lộ ra bất cứ chút tình cảm riêng tư nào trong câu nói vừa rồi.

Nguyệt Như cho dù rất nỗ lực che giấu tình cảm của mình dành cho Vỹ Phàm nhưng cô vẫn thành công đánh sập vỏ bọc lạnh lùng của người nào đó. Nở nụ cười mãn nguyện, Vỹ Phàm vui vẻ tận hưởng sự quan tâm ngọt ngào mà Nguyệt Như dành cho anh. Mặc kệ cô dùng thân phận gì để quan tâm anh, chỉ cần cô giống như bây giờ để ý đến anh là được rồi.

“Anh gọi cơm rồi. Em đừng lo. Anh sẽ về trễ đó. Em dọn dẹp xong liền trở về ngủ đi. Không cần đợi anh.” Anh dịu dàng nhắc.

“Ai thèm đợi anh.” Nguyệt Như bĩu môi “Mặc kệ anh, em tắt máy đây.”

“Được. Ngủ ngon.”

Vỹ Phàm đặt điện thoại xuống bàn, trên môi vẫn giữ nguyên nụ cười. Đột nhiên cảm thấy cả người tràn trề sức lực, tăng ca cả đêm cũng không thành vấn đề

Lý An này giờ ở một bên nghe lén được không ít. Xâu chuỗi những gì mới nghe, anh bàng hoàng đưa ra kết luận. Phó tổng vậy mà lại đang sống chung cùng một cô gái. Lại còn nói chuyện nôm na gà như vậy, chắc chắn

đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt. Không nghĩ tới, phó tổng của bọn họ lại có một mặt dịu dàng như vậy. Thật khiến người ta khó tiếp nhận.

“Làm gì tròn mắt nhìn tôi.” Phát hiện Lý An có biểu hiện khác thường, Vỹ Phàm hắng giọng hỏi. Tên này không phải nghe được chuyện gì rồi chứ. Anh và Nguyệt Như còn chưa có tiến triển gì đặc biệt, nếu để người ngoài biết sẽ cản trở kế hoạch của anh không chừng.

“Không... không có.” Lý An thu lại bộ dạng thất thố khi nãy, cố gắng ép chính mình quên những gì vừa nghe được, tiếp tục công vụ “Phó tổng, hội nghị...”

“Tôi đi.” Ngắn gọn, xúc tích và vô cùng dễ hiểu.

Anh có nổi điên lên rồi mắng chửi tên Hàn Phong kia cũng không thay đổi được gì. Đã thế cứ nhận lời cho xong.

Đối với sự dễ dãi ngàn năm có một này của Vỹ Phàm, Lý An vô cùng hoài nghi. Sếp của anh có biết bản thân vừa nói gì không vậy. Tránh để những hiểu lầm không cần thiết xảy ra, anh hảo tâm nhắc nhở Vỹ Phàm những nội dung chi tiết của hội nghị ngày mai.

“Sếp, không phải tôi muốn nói nhiều. Chỉ là quy định của hội nghị doanh nghiệp bắt buộc ai tham dự cũng phải có bạn nhảy đi cùng. Anh... không ngại sao?” Một mũi tên trúng hai đích. Nếu Vỹ Phàm ngại thì cuộc điện thoại khi nãy chỉ là hiểu lầm. Nhưng nếu anh thật sự không ngại thì Trác phó tổng lạnh lùng, khó gần đã yêu thật rồi.

“Bạn nhảy...” Hai chữ này vừa phát ra, Vỹ Phàm đột nhiên nhớ đến một người. Nếu anh đồng ý Nguyệt Như làm bạn nhảy của anh, cùng anh tham gia bữa tiệc này. Liệu cô có đồng ý không?

Trần ngâm thế này là đang suy nghĩ sao? Hôm nay rốt cuộc là ngày gì mà lại để anh phát hiện phó tổng có nhiều điểm bất thường. Trong ánh mắt đầy sự do dự... kì lạ.

“Nếu sếp không có bạn nhảy tôi sẽ giới thiệu...” Định xuất tuyệt chiêu ai ngờ Võ Phàm lại cướp lời.

“Không cần. Chuyện bạn nhảy tôi tự sắp xếp. Không nói chuyện ngoài lề nữa. Làm việc.” Anh quyết tâm rồi. Cơ hội này không phải dễ mà có, lần trước anh cũng hào sảng nhận là bạn trai của cô. Làm bấy thêm lần nữa chắc cũng không sao. Biết đâu giả lại thành thật. Vừa đúng ý anh. Trên môi sâu đậm ý cười, Võ Phàm đột nhiên có chút mong ngóng với buổi tiệc ngày mai.

Vất vả suốt một đêm, mờ sáng Võ Phàm mới trở về nhà tắm rửa thay đồ một chút. Tiện thể chớp mắt một chút cho đỡ mệt.

“Võ Phàm...” Nghe tiếng lách cách bên ngoài, Nguyệt Như liền thò đầu ra.

Cả đêm anh không về khiến cô cũng ngủ không yên. Đêm hôm trước đã mất ngủ, đêm qua cũng vậy tất cả đều tại tên đáng ghét này.

“Nguyệt Như, dậy sớm vậy.” Võ Phàm mỉm cười, nhẹ giọng hỏi.

Không thể cho anh biết cô vì anh mà mất ngủ, đành kiếm cớ nói lảng đi “Mặt mày anh sao vậy? Mới có một đêm không ngủ mà hốc hác vậy sao?”

“Nhìn tệ lắm sao?” Võ Phàm vuốt vuốt cái cằm, phát hiện râu đã mọc lún phún, ngại ngừng hỏi.

“Mau đi tắm đi. Em nấu bữa sáng cho anh.” Nguyệt Như xót xa đẩy Võ Phàm vào nhà. Nói cô liều mạng làm việc, anh còn kinh khủng hơn.

Mở tủ lạnh chọn vài thực phẩm đơn giản, Nguyệt Như nhanh chóng bắt tay vào nấu nướng. Hiện tại không có nhiều thời gian, cô chỉ có thể nấu một ít cháo ăn kèm với trứng muối, dưa cải. Tiện thể khuấy cho anh một li ca cao nóng. Bữa sáng ăn thanh đạm một chút sẽ tốt cho dạ dày.

Vừa dọn món ra bàn thì Võ Phàm cũng bước ra từ phòng tắm. Anh dùng khăn lông vò loạn trên đầu rồi ngã xuống ghế.

“Em ng ồi xuống ăn cùng anh đi.” Quăng khăn lông sang ghế bên cạnh, Vỹ Phàm ra hiệu cho Nguyệt Như ng ồi xuống.

“Lát nữa em ăn sau. Tóc ướt như vậy anh có thấy khó chịu không? Hay là đi sấy khô trước đi.”

“Không cần phiền phức như vậy. Một lát nó tự khô thôi.” Với lấy chén cháo trước mặt, Vỹ Phàm thỏa mãn đưa vào trong miệng. Tay nghề của cô càng ngày càng khá, chỉ là chén cháo trắng đậm bạc nhưng có cảm giác còn ngon hơn mỹ vị nhân gian.

“Xem ra làm lãnh đạo cũng không đơn giản nhỉ.” Nguyệt Như chống cằm nhìn Vỹ Phàm thở dài.

“Cũng không t ồi.” Anh ậm ừ trả lời.

“Ăn xong anh ngủ một lát đi. Trể một chút đi làm cũng được, cẩn thận mệt chết đó.”

Vỹ Phàm ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt lộ ra một tia ấm áp. Nếu anh không nh ần thì cô đang quan tâm đến anh. Lúc này không hành động thì còn lúc nào nữa.

“Anh sẽ ngủ. Nguyệt Như, có chuyện này anh muốn nhờ em.”

“Anh nói đi.” Nguyệt Như gật đầu.

“Tối nay anh phải tham gia một bữa tiệc mà phải có bạn nhảy đi cùng. Em... đi cùng anh được không?” Vỹ Phàm có chút căng thẳng. Nếu cô từ chối sẽ đả kích nghiêm trọng đến lòng tự tin của anh.

“Bạn nhảy... nhưng em không biết khiêu vũ.” Nguyệt Như xấu hổ vuốt tóc.

Mấy bữa tiệc anh tham gia chắc hẳn là dành cho giới thượng lưu. Dẫn cô đi cùng anh không cảm thấy xấu hổ sao. Mà cô cái gì cũng không biết thật chẳng dám mặt dày đi cùng anh.

“Nói là bạn nhảy vậy thôi, không nhất định phải khiêu vũ đâu. Chủ yếu là anh cần một người bạn đi cùng. Em không muốn sao?” Võ Phàm đưa ánh mắt đáng thương nhìn cô. “Nếu chỉ cần một người bạn thì thiếu gì người. Thư kí của anh chẳng hạn. Còn em... sợ làm anh mất mặt.” Đi cùng anh không khác nào tự chuốc phiền não. Chắc chắn sẽ có rất nhiều người tò mò mối quan hệ của hai người. Đến lúc đó cả anh và cô sẽ khó xử.

“Đâu có giống.” Võ Phàm nhỏ giọng lầm bầm, chợt nhớ đến một chuyện quan trọng hai mắt anh liền sáng lên “Vớ lại lần trước anh đã nói với mọi người ở tiệc cưới con trai chủ tịch Thẩm em là bạn gái anh. Bây giờ lại đi với người khác chẳng làm làm khó anh sao.”

“Đám người họ Thẩm đó cũng đi?” Nguyệt Như nhăn mặt. Cô thật không muốn gặp lại Thẩm Quán Trung tí nào. Nhưng lần trước vì giúp cô nên anh mới tự dưng có bạn gái. Nói sao cũng không nên khiến anh phải chịu đi đầu tiếng.

Dẫn đầu hồi lâu cuối cùng Nguyệt Như đưa ra quyết định “Được rồi. Em đi cùng anh. Nhưng cái gì em cũng không biết. Nếu xảy ra chuyện gì không hay đừng có la em đó.”

Võ Phàm nở nụ cười cứng chần, giọng nói hòa nhã “Sẽ không có chuyện gì đâu vì còn có anh ở đó mà. Anh bảo vệ em.”

Anh bảo vệ em... anh bảo vệ em... một câu nói đơn giản thế thôi sao lại khiến cô xúc động vậy chứ. Từ nhỏ tới lớn, chưa có ai nói như vậy với cô cả. Anh rốt cuộc có biết sức ảnh hưởng của câu nói khi này lớn thế nào không? Sẽ khiến cô càng lún càng sâu đó.

“Ăn no rồi. Anh đi ngủ một lát. Gọi anh dậy trước 9 giờ nhé.” Xô ghê đứng dậy, Võ Phàm mang tâm trạng vui vẻ đi ngủ.

Để lại Nguyệt Như ngẩn bần thần trước bàn ăn. Người đàn ông này, anh cứ như vậy đối xử tốt với cô. Bảo cô nên làm thế nào đây? Phiền chết đi được. Nguyệt Như khổ sở vò đầu bứt tóc.

“Bái Nguyệt Như, không được yếu lòng. Dù phong ba bão táp cũng không thể dễ dàng gục ngã.”

Tự cố vũ bản thân, Nguyệt Như hai mắt phát sáng, vẻ mặt tràn đầy sự quyết tâm. Cô nhất định có thể giữ cho mối quan hệ của hai người trong sáng như gương. Nhất định làm được.

Tạm thời giải quyết gút mắc trong lòng, Nguyệt Như liền gọi điện thoại cho Thoại Tâm muốn rủ cô cùng đi mua sắm. Hội nghị gì đó chắc chắn không phải tầm thường, cô phải chuẩn bị kỹ lưỡng một chút. Ví tiền của cô...

Vừa mới nói với Thoại Tâm vài câu thì điện thoại của cô đã bị ai đó cướp mất. Vỹ Phàm nhấn phím tắt rồi quay sang nói với Nguyệt Như.

“Những thứ em cần dùng anh sẽ chuẩn bị. Chiều nay anh bảo Lý An đem về cho em thử.”

“Vậy là em không cần chuẩn bị thứ gì cả?” Đồng nghĩa với việc ví tiền của cô được bảo toàn rồi.

“Đương nhiên.” Vỹ Phàm khẽ mỉm cười. Nói đùa hay sao. Tối nay cô là bạn gái của anh, làm sao anh để cô tự chuẩn bị được.

“Hay quá. Em đỡ tốn tiền.” Nguyệt Như cười tí mắt, hai tay xoắn vào nhau lắc tới lắc lui.

Vỹ Phàm lắc đầu cười cười. Anh còn không hiểu cô sao. Cô yêu tiền như mạng, bảo cô tự móc tiền ra chi tiêu những việc không có trong kế hoạch không khác nào cần dao kề vào cổ cô.

“Buổi chiều anh sẽ cử vài chuyên gia trang điểm đến giúp em. Có gì không hài lòng nhớ gọi cho anh.”

“Em không thích người khác vẽ loạn lên mặt em.” Nguyệt Như nhăn mặt lè lưỡi “Anh đem đồ về cho em là được rồi. Những chuyện khác em tự làm.”

“Cũng được.” Vỹ Phàm gật đầu “Anh phải qua công ty. Tối gặp lại.”

“Không phải nói 9h mới đi sao.” Nguyệt Như nghiêng đầu nhìn đồng hồ, mới hơn 7 giờ thôi mà.

Lắc lắc chiếc điện thoại trong tay, Vỹ Phàm cười khở “Có công văn quan trọng cần anh kí.”

Nguyệt Như hai tay chống hông, khẽ thở dài. Làm việc điên cuồng kiểu này máy móc còn không chịu nổi huống chi con người. Đột nhiên cảm thấy anh rất đáng thương, trên vai bao nhiêu là mối lo, cô cũng nên làm gì đó giúp anh nhẹ gánh ưu phiền một chút.

“Anh cứ chuyên tâm làm việc. Hội nghị tối nay em sẽ không làm anh mất mặt.” Cô uốn ngực đảm bảo.

Vỹ Phàm cười cười không nói. Anh đương nhiên tin tưởng lời cô. Nhưng dù cô có làm anh mất mặt cũng chẳng sao. Bởi mục đích tối nay anh đưa cô đến buổi tiệc không chỉ đơn giản như cô nghĩ.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 17: Say Vì Em

Đúng như lời hẹn, 5 giờ chiều hôm đó Lý An đem cả nguyên một xe hàng hóa đến nhà Nguyệt Như. Nhìn nhân viên phục vụ của cửa hàng đi đi lại lại trong nhà, treo một loạt váy áo lên móc, còn bày cả chục bộ nữ trang lên bàn, giày dép, phụ kiện đi kèm không thiếu một món, kiểu dáng và màu sắc vô cùng phong phú. Chẳng mấy chốc mà nhà Nguyệt Như đã biến thành cửa hàng thời trang cao cấp.

Nhìn loạt đồ trước mặt, Nguyệt Như không khỏi cảm thấy hoa mắt chóng mặt. Tên Trác Vỹ Phàm này, có cần khoa trương vậy không? Ai mà không biết anh ta giàu có chứ.

“Bái tiểu thư, cô xem có hài lòng không?” Cửa hàng trưởng đến trước mặt Nguyệt Như nhẹ giọng hỏi.

“Rất tốt rồi. Nhưng tôi không cần nhiều như thế này.” Nguyệt Như cảm thấy không tự nhiên.

Vỹ Phàm vì cô mà vùng tiền hào phóng như vậy chắc chắn sẽ khiến những người này hiểu lầm. Có lẽ trong lòng họ đều đang suy đoán mối quan hệ thật sự của hai người.

“Trác tiên sinh đã căn dặn, để cô tự nhiên lựa chọn. Nếu thứ nào thật sự không cần đến, chúng tôi mới đem đi.” Cửa hàng trưởng vẫn rất lễ độ.

“Vậy tôi chỉ lấy những thứ này thôi.” Nguyệt Như vợ lấy chiếc khăn dạ hội màu đen cùng bộ trang sức ngọc trai, lại chọn thêm một số phụ kiện cần thiết để sang một bên “Còn lại phiền mọi người đem đi.”

“Bái tiểu thư, cô xác định không cần thêm thứ gì nữa?” Cửa hàng trưởng có chút ngạc nhiên. Ở đây toàn là hàng cao cấp, giá trị không phải

nhỏ, mà Trác tiên sinh đã nói chỉ cần cô gái này thích thì có lấy toàn bộ cũng không sao. Nhưng cô ấy lại lựa chọn rất khiêm tốn...

“Không cần. Cảm ơn các vị nhiều lắm.” Nguyệt Như lắc đầu liên tục.

Khẽ liếc mắt nhìn Lý An một cái nhận được sự tán đồng của anh, cửa hàng trưởng mới làm theo yêu cầu của Nguyệt Như.

“Cô Nguyệt Như, cô cứ thông thả chuẩn bị. Đúng 7 giờ chúng ta xuất phát. Hai tiếng đủ không?” Lý An lên tiếng.

“Anh đưa tôi đi à?” Nguyệt Như có hơi thất vọng, cô còn tưởng Võ Phàm sẽ về đón cô.

“Phó tổng còn chưa tan ca, trễ một chút mới đến nên bảo tôi đưa cô đi trước. Phó tổng sẽ đợi cô ở đó.” Lý An khẽ mỉm cười.

Nếu anh không nhầm thì cô gái hôm trước nói chuyện với sếp trong điện thoại và cô gái đang đứng trước mặt anh đây là cùng một người. Xem cái cách phó tổng quan tâm, để ý cô ấy như vậy chắc hẳn có đi đâu mờ ám. Tối nay có lẽ sẽ rất náo nhiệt mà ngày mai trên các trang bìa tạp chí có khi còn náo nhiệt hơn.

“Vậy phiền anh đợi tôi một chút. Tôi sẽ nhanh thôi.” Nguyệt Như đi thẳng vào phòng riêng để lại Lý An ngẩn ngơ ngoài phòng khách.

Nhìn lại chiếc váy đã chọn, Nguyệt Như trầm ngâm nghiên cứu cách trang điểm. Chiếc váy đen lệch vai này nhìn đơn giản nhưng lại rất sang trọng, tin rằng sẽ không làm Võ Phàm mất thể diện. Có lẽ kiểu tóc búi cao sẽ thích hợp, trang điểm tông màu sáng một chút sẽ khiến khuôn mặt tươi tắn và tự nhiên hơn. Đắn đo suy nghĩ hồi lâu, Nguyệt Như bắt tay vào việc. Tuy đã rất cố gắng nhưng cũng gần 2 tiếng cô mới hoàn thành xong việc chuẩn bị.

“Thật ngại quá, đã khiến anh chờ lâu.” Nguyệt Như vừa ra khỏi phòng đã hướng Lý An xin lỗi.

“Không sao.” Lý An mệt mỏi coa bóp cần cõ, ng ắ im một chỗ khiến cả người anh hơi mỏi.

Đưa mắt nhìn Nguyệt Như, Lý An quên cả việc phải bỏ tay ra khỏi cõ. Hồng nhan tri kỉ của sếp quả nhiên có điểm hơn người. Từ một cô gái thanh thu ần, đáng yêu chỉ chốc lát đã biến thành người phụ nữ quyến rũ, quý phái. Bây giờ thì anh đã hiểu vì sao sếp nhà anh bao lâu này không để mắt đến bất cứ cô gái nào. Bởi vì trong số những người phụ nữ tiếp cận sếp không ai có khí chất đặc biệt như cô gái này.

“Tôi... có vấn đề gì sao?” Nguyệt Như hắng giọng. Làm gì cứ trợn mắt nhìn cô như sinh vật lạ vậy.

“Xin lỗi, tôi thất lễ r ắ. Chúng ta đi thôi.” Lý An h ắ phục trạng thái ban đầu, nhanh chóng ra ngoài.

Nguyệt Như nhún vai một cái, nhẹ nhàng theo sau. Ng ắ vào xe r ắ cô mới phát hiện Vỹ Phàm đã chuẩn bị sẵn một chiếc khăn choàng lông ch ần để cô khoác. Thì ra thời tiết hôm nay đột nhiên trở lạnh nên anh mới chuẩn bị thứ này. Bao trùm trong sự ấm áp mà anh mang đến, trái tim Nguyệt Như thiếu chút nữa đã nhảy ra khỏi lồng ngực vì hạnh phúc.

Đến nơi, Lý An xuống xe trước đi tìm Vỹ Phàm nhưng hình như anh vẫn chưa đến. Nguyệt Như ng ắ trong xe có chút sốt ruột nên cũng theo Lý An đi xuống. Chỉ mới ở bên ngoài nhưng không khí đã vô cùng náo nhiệt, tiếng cười nói chào hỏi của những nhân vật phong vân trong thương trường ần ào cả một góc trời.

Đột nhiên Nguyệt Như cảm thấy lạc lõng giữa khung cảnh trước mắt. Cô một mình đứng giữa bọn họ không chút hòa hợp, chỉ càng cảm nhận rõ sự khác biệt giữa cô và họ. Cô và Vỹ Phàm cũng là như vậy đúng không?

Xoay lưng lại, Nguyệt Như nhắm mắt muốn chạy trốn khỏi nơi này. Nhưng cánh tay bị ai đó giữ chặt khiến cô không đi được.

“Nguyệt Như, em muốn đi đâu?” Vừa tới nơi, Vỹ Phàm đã nhìn thấy Nguyệt Như cô đơn đứng một mình, sắc mặt hình như không tốt. Cho nên

không màng đến những người vây quanh anh, đã chạy sang đây với cô.

“Vỹ Phàm...” Nghe thấy giọng nói quen thuộc, mắt môi Nguyệt Như hiện rõ ý cười. Anh vừa đến bên cạnh cô thì những suy nghĩ không vui kia liền tiêu tan hết.

“Sao vậy? Không phải nói đợi anh sao?” Nắm chặt lấy bàn tay cô, anh dịu dàng hỏi.

“Đột nhiên thấy sợ hãi nên em...” Nguyệt Như rũ mắt.

“Anh ở đây vẫn thấy sợ?” Vỹ Phàm cúi thấp đầu thì thầm vào tai cô.

“Đỡ hơn một chút.” Vừa ngẩng đầu lên cô đã chạm phải ánh mắt anh. Chúa ơi, khoảng cách của hai người lúc này thật sự không thể nào gần hơn được nữa.

“Đừng sợ. Anh nói anh sẽ bảo vệ em mà.” Khẽ chạm vào đầu mũi Nguyệt Như, Vỹ Phàm cười nói.

Lại nói lời ngon ngọt dụ dỗ cô rồi. Trong lòng Nguyệt Như khẽ lặn bần nhưng trên khóe môi vẫn là nở nụ cười hạnh phúc. Đêm nay thôi, qua đêm nay cô sẽ vạch rõ giới tuyến với anh, bảo vệ trái tim mình.

“Vào trong đi, ở ngoài này lạnh quá.” Cơn gió lạnh lẽo thổi tới khiến Nguyệt Như co rúm.

“Được, đi thôi.” Vỹ Phàm choàng tay qua vai cô, ôm trọn cô vào lòng, cẩn thận đưa cô tiến vào bên trong.

Sự thân mật của hai người không biết đã khiến bao nhiêu người ở đây mắt chữ A mồm chữ O. Người đàn ông che chở cô gái trong lòng như bảo vật quý giá lại là Trác phó tổng của Hàn thị sao? Không phải mọi người đều nói anh ta không gần nữ sắc, vô cùng lạnh lùng sao?

Mặc kệ những lời bàn tán, xì xào bay đầy trời, Vỹ Phàm vẫn chỉ để mắt đến Nguyệt Như. Giống như những người khác không hề tồn tại, chỉ có

anh và cô thôi.

Còn đối với cánh sản tin thì đêm nay quả nhiên thu thập được không ít tin tức sốt dẻo. Đảm bảo báo ngày mai ra sẽ bán đắt như tôm tươi.

“Không phải nói hội nghị doanh nghiệp sao? Anh không cần đi chào hỏi họ à?” Nguyệt Như ăn một miếng bánh Vỹ Phàm đưa đến, hỏi nhỏ.

“Lý An sẽ thay anh làm chuyện đó.” Vỹ Phàm nhàn nhã uống một li rượu chất, chẳng thèm để mắt đến ai.

“Đâu có được. Anh mau tới chào hỏi họ một tiếng đi. Như vậy mới phải phép.” Cô không phải doanh nhân nhưng cũng biết những dịp như thế này là có ý nghĩa gì. Anh lại cứ ở đây ăn uống vô tư, không màng gì cả.

“Em sẽ đi cùng anh?” Vỹ Phàm hỏi dò.

“Em đi làm gì.” Cô giãy nảy lên “Anh đi đi, còn em ngồi đây thưởng thức món ngon.”

“Một là chúng ta cùng đi, hai là ở lại đây. Em chọn đi.” Vỹ Phàm như cười như không nhìn cô.

“Này, Trác Vỹ Phàm... anh rất là trẻ con đấy.” Nguyệt Như có chút chịu không nổi tính khí thất thường của anh. Rõ ràng là công việc của anh, một hai kéo cô theo làm gì.

“Em đã hứa sẽ giúp anh còn gì. Hơn nữa, để em ở lại một mình anh không yên tâm. Cùng đi đi.” Thì ra đây mới là lí do thật sự khiến anh chần chừ không rời khỏi.

Anh đã nói như vậy, cô còn từ chối được sao. Dù sao cũng đã nói sẽ đóng giả bạn gái anh, phải đóng cho tròn vai chứ.

Cứ thế, Vỹ Phàm lôi cô đi hết chỗ này đến chỗ khác. Mà đúng như cô dự đoán, mọi người đều thắc mắc thân phận của cô. Vỹ Phàm lại làm như

thật, với ai cũng giới thiệu cô là bạn gái anh. Bị mọi người trêu chọc anh còn cười ha ha thích thú. Anh có phải diễn hơi quá r ồi không?

“Trác phó tổng, sao anh không mời bạn gái nhảy một điệu. Bái tiểu thư xinh đẹp thế này chắc chắn sẽ nổi bật nhất sàn nhảy cho xem.” Đột nhiên có một lời đề nghị bay tới chỗ hai người.

Nguyệt Như còn chưa kịp phản đối thì Võ Phàm đã gật gù “Ý kiến hay lắm. Nguyệt Như, chúng ta khiêu vũ nhé.”

Trời ạ, cô muốn té xỉu ngay tức thì. Đã nói cô không biết nhảy r ồi. Anh là đang mua dây buộc mình hả.

“Em... không... biết... nhảy...” Nguyệt Như cắn răng gằn từng chữ, cố gắng chỉ để Võ Phàm nghe thấy.

“Anh dạy em.” Ba chữ đơn giản vừa thoát ra khỏi cổ họng, Võ Phàm đã kéo Nguyệt Như ra giữa sàn khiêu vũ.

Anh c ần lấy tay cô để lên bả vai mình, bản thân cũng vòng tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô. Nhìn qua quả nhiên g ần gũi, thân mật vô cùng.

“Anh ôm em chặt quá.” Nguyệt Như khẽ vùng vẫy. Anh làm cô xấu hổ đó.

“Khiêu vũ là phải như vậy. Em đừng ý kiến nữa, chuyên tâm một chút.” Không hề thả lỏng lực cánh tay, Võ Phàm càng siết chặt hơn.

Nhìn cô bĩu môi kháng nghị, anh vui vẻ mỉm cười “Nguyệt Như, tối nay em rất đẹp.”

“Mới không phải. So với những cô gái ngoài kia, em cứ như cô bé lọ lem.” Nhớ tới ánh mắt ghen tị mà những vị thiên kim kia nhìn cô, Nguyệt Như lại muốn cười. Cũng không trách họ được, ai bảo người đàn ông xuất sắc này lại ở bên cạnh cô mà không phải họ.

“Trong mắt anh, em là đẹp nhất.” Vỹ Phàm say mê nhìn vào người con gái trước mặt. Anh vì cô mà say mất r ồi.

“Đừng tùy tiện dùng lời lẽ ngon ngọt nói với phụ nữ. Rất dễ gây hiểu lầm.” Anh khen cô, cô đương nhiên vui. Nhưng cứ nghĩ tới anh chỉ là khách sáo hay bốc ồng mà nói vậy cô lại khó chịu.

“Sau này em sẽ biết anh có phải tùy tiện hay không.” Khẽ cười, Vỹ Phàm bắt đầu chuyên tâm dẫn dắt Nguyệt Như hoàn thành bài nhảy.

Những bước đầu tiên, Nguyệt Như ầu không theo kịp Vỹ Phàm, cứ lao đảo muốn ngã còn giẫm cả vào chân anh. Nhưng Vỹ Phàm nhẫn nại hướng dẫn nên từ từ đã khá hơn. Quan trọng là cảm xúc tuyệt vời mà điệu nhảy mang lại khiến cả hai người đắm chìm vào nhau không dứt ra nổi. Cho đến khi tiếng vỗ tay vang lên không ngớt, Nguyệt Như mới giật mình ngại ngùng rời khỏi vòng ôm của Vỹ Phàm.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bãg
dtv-ebook.com

Chương 18: Tỏ Tình

“Trác phó tổng...” Giọng nói có phần quen thuộc đột nhiên vang lên.

Vỹ Phàm cùng Nguyệt Như đưa mắt nhìn nhau rồi cùng quay lưng. Quả nhiên là anh ta. Mà không phải một người, là một đôi.

“Anh Thẩm, cô Thẩm, xin chào.” Vỹ Phàm lười biếng cười một tiếng đồng thời đưa tay kéo sát Nguyệt Như vào người. Ánh mắt Thẩm Quán Trung nhìn Nguyệt Như khiến anh không thoải mái.

“Nghe nói Trác phó tổng vốn không thích những buổi tiệc tùng xã giao, không ngờ lại có thể gặp anh ở đây. Còn đưa cả bạn gái theo nữa.” Dư Ái Nhi nhàn nhạt mở miệng.

“Ái Nhi, em quên mất hôm nay là hội nghị doanh nghiệp sao. Có ai mà không muốn đến. Thông thường vẫn là Hàn tổng tham gia, hôm nay nhờ anh ta vắng mặt nên Trác phó tổng mới có cơ hội đi thay làm sao có thể không đến.” Thẩm Quán Trung cười khinh khỉnh nhìn Vỹ Phàm.

“Phải ha. Đúng là em đã quên.”

Hai vợ chồng kẻ hát, người hò thật nhàm chán, Nguyệt Như che miệng ngáp nhẹ nhìn Vỹ Phàm nói nhỏ “Em khát nước. Chúng ta kiếm thứ gì uống đi.”

“Được.” Vỹ Phàm muốn đưa Nguyệt Như rời khỏi chỗ nhàm chán này ai ngờ lại bị hai vợ chồng rảnh rỗi kia gọi lại.

“Sao lại đi vội như vậy? Đôi bên đều là quen biết, nói chuyện mấy câu đâu tốn bao nhiêu thời gian.” Mục đích còn chưa đạt, Thẩm Quán Trung không muốn buông tha dễ dàng như vậy.

“Nói những chuyện có ý nghĩa đương nhiên không cần tính toán thời gian. Nhưng nếu là những chuyện vô bổ cộng thêm người không đâu, thật sự một giây cũng thấy tiếc.” Nguyệt Như vẻ mặt tươi cười, lời nói nhẹ nhàng nhưng khi lọt vào tai đối phương mới biết lời nói đó toàn gai.

“Ông xã, Nguyệt Như đúng là thay đổi không ít. Qua lại với người có tiền nên cách nói chuyện cũng sâu cay hơn.” Dư Ái Nhi khoanh tay trước ngực mỉa mai.

“Em nói ai là người có tiền? Anh ta?” Thẩm Quán Trung chỉ vào Vỹ Phàm rồi đột nhiên cười ha hả “Bà xã, em chắc là chưa biết. Trác Vỹ Phàm, người nổi danh trên thương trường bao nhiêu năm nay thật ra cũng chỉ là tên mồi côi không hơn không kém. Nếu không phải anh ta ôm chân Hàn thị thì cũng làm gì có ngày hôm nay. Nói cho cùng cũng chỉ là tên làm công thôi.”

Thẩm Quán Trung giống như cố ý muốn làm Vỹ Phàm bẽ mặt nên đề cao âm lượng khiến mọi người xung quanh chú ý đến bốn người bọn họ. Hội trường bắt đầu phát ra tiếng bàn tán. Vợ chồng Thẩm Quán Trung đặc ý nhìn nhau. Khi họ phát hiện ra thân thế của Vỹ Phàm quả thật đã vui mừng đến khoa chân múa tay. Tuy mỗi người một mục đích nhưng đều thành công hạ bệ Vỹ Phàm.

“Làm công thì thế nào?” Đột nhiên giọng nói sắc lạnh của Nguyệt Như vang lên.

Vỹ Phàm ngạc nhiên nhìn cô. Anh đối với việc bị người khác soi mói vốn đã miễn dịch từ lâu. Hoàn toàn không để tâm. Nhưng anh lại vô cùng muốn biết Nguyệt Như sẽ nghĩ gì về thân phận của anh.

“Anh ấy không sinh ra từ gia đình giàu có nhưng vẫn có thể gây dựng được sự nghiệp của chính mình có gì là đáng xấu hổ. Tên làm công sao? Tôi nghĩ những ai có đầu óc sẽ đều cho rằng tên làm công như anh ấy còn tốt hơn hạng cậu ấm chỉ biết ăn chơi trác táng như anh gấp vạn lần.” Bởi vì tức giận Vỹ Phàm bị người ta chế giễu, Nguyệt Như không ngại công kích đối phương bằng những lời lẽ cay nghiệt nhất.

“Nguyệt Như, em là chưa hiểu ra sao? Trác Vỹ Phàm là tên m ô côi không hơn không kém, anh ta cho dù kiếm ti ền giỏi thế nào cũng chẳng thể giúp em bước chân vào giới hào môn được. Anh ta căn bản không thể so sánh với anh.” Bênh vực anh ta? Được, Thẩm Quán Trung này nhất định khiến Trác Vỹ Phàm thua đến không ngẩng đầu lên được.

“Tôi có nói muốn bước chân vào giới hào môn sao?” Nguyệt Như liếc mắt nhìn Thẩm Quán Trung “Anh Thẩm, anh đừng có nghĩ ai cũng xem trọng vật chất như anh chứ. Tôi cũng không quan tâm anh ấy có phải m ô côi hay không, có thể so sánh với người khác hay không. Chỉ cần anh ấy là Trác Vỹ Phàm, là người đàn ông chân chính đứng trên chính đôi chân của mình là được rồi.”

Nguyệt Như vừa dứt lời cả hội trường li ền vỗ tay vang dội, khen ngợi cô không hết lời khiến Thẩm Quán Trung tức đến đỏ mặt. Dư Ái Nhi vốn là muốn giúp ch ờng một tay nhưng cô lại nghe ra ý tứ của Thẩm Quán Trung. Thì ra anh ta không phải muốn giúp cô trả hận mà chỉ muốn so hơn kém với Trác Vỹ Phàm trước mặt Bái Nguyệt Như. Nếu không phải chỗ này đông người, cô đã không khách sáo làm ần ã một trận với anh ta rồi.

“Anh Thẩm, còn muốn nói gì nữa không. Nếu không, làm phi ền tránh đường. Chúng tôi phải đi.” Khoác lấy cánh tay Vỹ Phàm, Nguyệt Như hất cằm đề nghị.

Mặc dù không phục nhưng Thẩm Quán Trung cũng không còn cách nào khác là tức giận bỏ đi. Tưởng đâu có thể làm Trác Vỹ Phàm bẽ mặt để Nguyệt Như đổi ý không ngờ lại bị cô làm cho mất hết thể diện.

“Trác phó tổng, đi được chưa vậy?” Thấy Vỹ Phàm vẫn ngây người đứng yên một chỗ. Nguyệt Như giả giọng nghiêm trang hối thúc anh.

“Ah... đi thôi.” Vỹ Phàm lấy lại tinh th ần, mỉm cười ngọt ngào đưa Nguyệt Như rời khỏi hội trường.

Tên ôn th ần đáng ghét, lại phóng điện với cô rồi. Có cơ hội, cô nhất định phải nói cho anh biết nụ cười của anh có bao nhiêu lực sát thương. Không có chuyện gì tốt nhất đừng có trưng ra nụ cười đó.

“Cuối cùng cũng thoát khỏi chỗ đáng ghét đó.” Rời khỏi bữa tiệc, Nguyệt Như liền quăng hình tượng thực nữ sang một bên, thoải mái vươn vai.

Nhìn cô tràn trề sinh lực khác hẳn cô gái e dè, lo âu lúc nãy Vỹ Phàm đột nhiên hiểu ra một chuyện. Cô cũng như anh vốn không thích những thứ lễ nghi quý tộc trói buộc. Tự do tự tại, làm theo ý mình mới là điều hai người mong muốn. Cuối cùng anh cũng tìm được người thật sự tâm đầu ý hợp với mình.

“Nguyệt Như, những gì em nói khi nãy là thật sao?” Tuy nhiên còn có một điều anh băn khoăn. Thân thế của anh như vậy có khiến cô e ngại không... anh cần xác định chắc chắn.

Nguyệt Như thấy Vỹ Phàm vẻ mặt nghiêm túc liền thu hồi dáng vẻ không mấy đàng hoàng của mình lại.

“Anh sao vậy? Còn suy nghĩ chuyện lúc nãy sao? Ày dà... giải quyết xong rồi mà.” Cô thân tình vỗ vai anh an ủi “Em không phải đã nói nếu chuyện nằm trong khả năng của em nhất định sẽ giúp anh sao. Loại người như Thẩm Quán Trung đó để em đối phó là đúng rồi.”

“Anh ta nói đều là sự thật. Anh cũng không có ý định che giấu nên anh ta muốn nói gì cứ tự nhiên. Có điều em thật sự không để ý chuyện thân thế của anh sao? Trác Vỹ Phàm tuy là phó tổng của Hàn thị nhưng thực chất chỉ là tên mồi côi, thân cô thế cô...” Vỹ Phàm tuy làm ra vẻ không có gì nhưng ánh mắt anh lúc này lại phản phát một nỗi buồn.

Mà Nguyệt Như làm sao lại nhìn không ra. Thì ra người mạnh mẽ như anh cũng có lúc cảm thấy bất lực. Rốt cuộc anh đã phải chịu bao nhiêu tổn thương từ thân thế của mình.

“Trác Vỹ Phàm, anh bị ngốc sao?” Cốc một cái thật mạnh vào trán Vỹ Phàm rồi trong lúc anh đang ngẩn ngơ chưa kịp hiểu chuyện gì, Nguyệt Như đã lại đánh thêm cái nữa.

“Cha mẹ mất sớm cũng bị xem như một cái tội thì người trên thế gian này đâu có tội cả. Anh vì sao phải bắn khoăn chứ. Hỏi em có để ý hay không? Câu hỏi dư thừa nhất em từng nghe đó. Nói anh ngốc thật không sai, em mà để ý thì còn đứng đây với anh sao.” Cho anh một cái nhìn xem thường rồi Nguyệt Như tung tẩy đi trước.

Vỹ Phàm mỉm cười vui vẻ, nhanh chóng đuổi theo cô gái đằng trước. Rồi trong lúc Nguyệt Như không có phòng bị đã nắm tay kéo cô ôm vào lòng.

“Này, Trác Vỹ Phàm... anh làm gì vậy? Bây giờ đâu cần đóng kịch nữa. Bỏ em ra.” Bị ôm bất ngờ, Nguyệt Như luống cuống không biết làm thế nào.

“Ai nói đóng kịch. Anh là rất chân thật. Muốn ôm em là thật, muốn em làm bạn gái của anh cũng là thật. Nói anh ngốc, em còn ngốc hơn. Anh thể hiện rõ ràng vậy rồi mà còn không biết.” Mặc cô giãy giụa, Vỹ Phàm kiên quyết không buông thiên hạ trong lòng.

“Anh... anh nói gì vậy?” Tai cô có phải có vấn đề không? Sao lại nghe được anh đang tỏ tình với cô chứ. Hay cô mắc chứng ảo tưởng...

“Anh nói anh muốn em làm bạn gái của anh.” Khẽ buông cô ra, Vỹ Phàm mặt đối mặt với Nguyệt Như lặp lại đề nghị của mình lần nữa.

“Vỹ Phàm, anh đâu có sốt. Sao lại lảm nhảm như đang mê sảng vậy.” Nguyệt Như ngốc nghếch đặt tay lên trán anh đo nhiệt độ, còn mở to mắt nhìn anh hỏi như thật.

“Em thật là...” Vỹ Phàm đỏ khóc đỏ cười nhìn cô “Anh rất bình thường. Chỉ vì muốn em làm bạn gái anh mà em nghĩ anh bất thường sao.”

“Nếu anh không bị bệnh sao lại có ý nghĩ đó. Hay anh muốn cảm ơn em chuyện lúc nãy. Bạn bè giúp đỡ nhau là chuyện nên làm. Anh đừng đem chuyện... chuyện đó ra đùa giỡn.” Nguyệt Như khó chịu quay lưng.

“Trác Vỹ Phàm anh là người hay nói giỡn đến mức em không thể tin lời anh sao.” Nhẹ nhàng xoay người cô lại, Vỹ Phàm dịu dàng hỏi.

“Không phải.” Nguyệt Như ưu s ầu lắc đầu.

“Nguyệt Như, anh làm bao nhiêu chuyện cũng chỉ muốn em hiểu tấm lòng của anh. Chúng ta từ bạn tiến thêm một bước có được không?”

Ánh mắt của anh vì sao lại khiến lòng cô rung động mãnh liệt như vậy? Tiến thêm một bước... anh và cô sao? Anh nói anh không nói giỡn vậy thì là thật rồi. Nhưng cô vẫn tưởng là cô đơn phương tình nguyện bây giờ lại biến thành chàng có ý nàng có tình. Tin được không đây? Quan trọng hơn là nếu chuyện này chỉ do anh một lúc kích động không làm chủ bản thân mới ra thì tình bạn của hai người tan tành mây khói rồi.

“Vỹ Phàm, chúng ta làm bạn tốt lắm. Chuyện yêu đương không phải chỉ vài ba câu là xong đâu. Hơn nữa anh cũng đâu biết gì về em. Làm sao...”

“Bái Nguyệt Như, 26 tuổi. Tốt nghiệp đại học xong liền đi làm phụ giúp gia đình. Ở nhà còn có mẹ và em trai. Trong nhà em là trụ cột kinh tế, tỉ ền kiếm được đều gửi về cho họ. Ngay cả ngôi nhà em đang ở cũng là của chị họ Molley cho mượn. Quan hệ xã hội của em khá đơn giản, không có nhiều bạn bè. Còn có...”

“Dừng... đủ rồi...” Nguyệt Như bắt chéo hai tay buộc Vỹ Phàm im lặng “Anh đi điều tra em?”

“Nói như vậy có chút khó nghe đó.” Vỹ Phàm vì chính mình biện hộ “Yêu thích một người nào đó tự nhiên sẽ muốn biết nhiều hơn về người đó. Là quan tâm.”

“Anh biết cũng tốt. Tình trạng của em thật sự không thích hợp để nói chuyện yêu đương. Em còn có người nhà cần em chăm sóc. Nếu yêu em, gánh nặng gia đình của em sẽ chuyển hết sang vai anh. Anh đồng ý sao?” Nói cô nhất gan cũng được, chỉ vài lời ngon ngọt không thể khiến tảng đá trong lòng cô nhẹ bớt. Cho dù cô yêu anh nhiều hơn nữa cũng không thể

mù quáng nhắm mắt đưa chân. Cũng bởi vì yêu anh lại càng không muốn anh vì cô chịu liên lụy.

“Loại gánh nặng này anh gánh được. Nếu em đồng ý cho anh gánh, anh thật cảm ơn em không hết.” Vỹ Phàm nửa đùa nửa thật.

“Trác Vỹ Phàm, anh cố tình không hiểu lời em đúng không?” Nguyệt Như muốn nổi khùng “Em căn bản không xứng làm bạn gái anh. Bây giờ anh cố chấp quen em rồi sẽ có một ngày anh chán thôi.”

“Cuối cùng cũng chịu nói lời thật lòng.” Vỹ Phàm gật gù, anh nhìn cô mỉm cười “Em đưa ra nhiều ý kiến phản đối như vậy cũng chỉ vì một lý do... em không có lòng tin với tình yêu.”

“Không... không phải...” Đột nhiên bị nói trúng tim đen, Nguyệt Như lắp bắp mãi cũng không nói thành lời.

“Nguyệt Như, anh không giỏi ăn nói nên không biết phải nói thế nào để em hiểu. Tạm thời anh không ép buộc em phải chấp nhận ngay chuyện này. Em cứ bình tĩnh suy nghĩ. Nếu có đáp án mới nói với anh.” Tuy anh nóng muốn trao danh phận bạn gái Trác Vỹ Phàm cho cô. Nhưng anh biết dục tốc bất đạt. Lùi một bước, để cô từ từ suy nghĩ có lẽ sẽ có ích hơn là ép buộc cô.

Vỹ Phàm không truy cùng đuổi tận nữa khiến Nguyệt Như thở phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng cũng còn chút buồn phiền. Thôi thì cứ nghe anh, vấn đề từ bạn tiến thêm một bước của hai người để sau mới tính vậy.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 19: Tạm Thời Chia Xa

Kể từ ngày Vũ Phàm đột ngột tỏ tình, Nguyệt Như luôn mất tự nhiên khi đối mặt với anh. Nhưng anh lại xem như chưa có chuyện gì xảy ra, đối đãi với cô không khác trước kia là mấy. Hoàn toàn không dả động gì đến việc tỏ tình hôm r ồi. Việc này khiến Nguyệt Như không biết nên vui hay nên buồn nữa.

“Tóm lại, cậu là đang muốn cái gì. Anh ấy tỏ tình với cậu, cậu từ chối. Anh ấy không đề cập đến chuyện này nữa, cậu lại bày ra vẻ thất tình. Bái Nguyệt Như, phải làm sao mới khiến cậu hài lòng đây?” Thân là tỷ muội sống chết có nhau đương nhiên chuyện tình yêu tình báo của Nguyệt Như luôn nằm trong tầm ngắm của Thoại Tâm.

Và sau rất nhiều nỗ lực của bản thân cộng với sự tra hỏi dai dẳng không ngừng nghỉ, rốt cuộc Thoại Tâm cũng biết nguyên nhân gì mà dạo gần đây Nguyệt Như luôn để tâm hồn treo ngược cành cây. Hiện tại cô đóng vai chuyên gia tình yêu với hi vọng sẽ giúp bạn tốt cải thiện tình hình.

“Nếu mình biết bản thân muốn gì thì mình đâu có phiền thế này. Còn tạo cơ hội cho cậu lên mặt.” Nguyệt Như lấy tay chống cằm, bĩu môi nhìn Thoại Tâm.

“Này... này... đừng quên cậu đang nhờ vả mình đó nha. Cư xử phải phép một chút đi bà cô.” Thoại Tâm trừng mắt nhìn cô.

Nguyệt Như không hơi đâu tranh cãi với Thoại Tâm, cô thở dài thườn thượt, lẩm bẩm trong miệng “Anh ấy đang nghĩ gì vậy. Có phải đã hối hận với đề nghị của chính mình không?”

“Muốn biết thì hỏi anh đi.” Thoại Tâm quăng đại một ý kiến.

“Nói cũng như không. Bảo mình hỏi không lẽ chạy đến trước mặt anh ấy hỏi anh có thật sự thích em không hay chỉ là nhất thời muốn đùa chơi. Hay hỏi tại sao anh tỏ tình rồi mà cứ chậm rì rì không chịu tiến thêm một bước. Hỏi thế nào chứ?” Nguyệt Như chính thức bùng nổ.

10 ngày, là 10 ngày đó. Đã 10 ngày kể từ khi anh tỏ tình vậy mà không có chút tiến triển nào cả. Anh nói anh cho cô thời gian suy nghĩ hay là cho anh vậy. Nếu hối hận cũng nên nói cho cô biết chứ. Anh im lặng, đứng đưng hai tay cô cứ như bị treo lơ lửng giữa không trung, rất khó chịu.

Thoại Tâm nhìn Nguyệt Như tức giận đến đỏ mặt tía tai chỉ tủm tỉm cười “Nguyệt Như, mình thật hối hận đã không mua một cái gương thật lớn để cậu soi chính mình lúc này. Rõ ràng thích người ta chết đi được mà cứ chối đây đây là sao. Bây giờ cậu hét lên với mình thì có ích gì chứ.”

“Thoại Tâm, mình thích anh ấy và chuyện nhận lời làm bạn gái anh ấy là hai chuyện khác nhau.” Sao cả anh và Thoại Tâm đều không nhận ra trọng điểm của việc này vậy.

“Khác chỗ nào? Hai người đều yêu thích đối phương, ở bên nhau thì có vấn đề gì. Có chăng chỉ là cậu quá nhất gan.” Đây mới chính là trọng điểm.

“Mới không phải...” Lại bị nói trúng tim đen rồi.

“Nguyệt Như...” Thoại Tâm khẽ thở dài, đến gần bên cạnh Nguyệt Như “Thật ra yêu đương là một chuyện rất vui mà. Cậu cần gì làm cho nó rối tung lên. Cứ thuận theo cảm giác trong tim cậu đi. Cho dù ngày nào đó cậu phát hiện mối tình này không như ý cậu thì ít nhất cậu cũng đã có một khoảng thời gian tận hưởng nó rồi sao. Chỉ cần được yêu, đâu cần tính toán được mất trong đó.”

“Chỉ cần được yêu, không cần tính toán được mất trong đó.” Nguyệt Như thì thầm câu nói của Thoại Tâm.

Chỉ một câu đơn giản đã thành công đả thông tư tưởng của cô. Phải rồi, cô rốt cuộc đang tính toán cái gì. Đơn giản một chữ, sợ. Cô sợ anh sẽ không yêu cô như lời anh nói. Cô sợ chuyện tình đôi lứa lệch của hai

người không duy trì được lâu. Cô còn sợ tình yêu không giữ được còn đánh mất luôn tình bạn đáng quý. Nhưng Thoại Tâm nói đúng, cô không thể cứ ôm nỗi sợ đó cả đời. Dũng cảm nắm bắt lấy cơ hội lần này, để nỗi sợ đó thành động lực cho tình yêu của cô.

Nhìn vẻ mặt Nguyệt Như từ từ biến hóa, Thoại Tâm khẽ mỉm cười. Có vẻ như bạn tốt của cô đã hoàn toàn tiếp thu lời cô nói rồi. Lý thuyết đã nắm vững, chỉ xem Nguyệt Như thực hành thế nào thôi.

“Chị em tốt, nhắc nhở cậu một câu. Nếu anh ấy không chủ động thì cậu phải chủ động. Trác Vỹ Phàm tuy không thể sánh bằng Diệu Dương nhà mình nhưng cũng là cực phẩm hiếm có đó. Trói cho chặt vào.” Thoại Tâm vỗ nhẹ vai Nguyệt Như.

“Nói lại đi, Trác phó tổng nhà mình mà lại không bằng anh Diệu Dương nhà cậu à?” Nguyệt Như ném cho Thoại Tâm cái nhìn khinh bỉ.

“Đúng là trở mặt nhanh thật nha.” Thoại Tâm trợn to mắt “Trác phó tổng nhà mình cơ đấy.”

Vuốt nhẹ chóp mũi, Nguyệt Như cúi đầu cười khẽ. Trong lòng cô anh hoàn mỹ vô cùng, làm sao cô có thể để người khác hạ thấp anh. Cho dù là chị em tốt cũng không nể mặt.

Tiếng lách cách từ phía đối diện vang lên, Nguyệt Như hai mắt sáng rực vội vàng chạy ra cửa. Cũng không thèm để ý Thoại Tâm đang chế nhạo mình. Có lẽ là Vỹ Phàm đã về, tự nhiên cô rất muốn nhìn anh một lát.

Cửa nhà anh không khóa, Nguyệt Như không phải mất công gõ cửa liền xông vào tìm người.

“Vỹ Phàm, sao hôm nay anh về sớm vậy?”

“Bái tiểu thư...” Lý An từ trong phòng ngủ của Vỹ Phàm thò mặt ra, khách sáo chào hỏi với cô.

Sự kiện hôm trước tại hội nghị doanh nghiệp oanh tạc trên mặt báo suốt mấy ngày khiến anh càng thêm chắc chắn vị trí Trác phu nhân nằm trong tay cô gái này chắc rồi. Đối mặt với bà chủ tương lai, đương nhiên phải cực kì lễ độ.

“Là anh sao?” Nguyệt Như có chút thất vọng, giọng nói cũng kém vui.

“Phải, là tôi.” Dáng vẻ thất vọng của bà chủ tương lai thật quá lộ liễu khiến Lý An tổn thương.

“Vỹ Phàm... anh ấy quên gì sao?” Nguyệt Như hỏi nhỏ.

“À không... hôm nay sếp có chuyển công tác đột xuất nên tôi giúp sếp chuẩn bị hành lí.” Lý An giải thích.

“Công tác? Đi đâu vậy?” Sao kì vậy, anh đi công tác cũng không nói với cô. Cô rất không vui đó nha.

“Sếp không nói với cô sao?” Chợt thấy vẻ mặt Nguyệt Như tối sầm, Lý An biết mình lỡ lời vội sửa lời ngay “Chắc là gấp quá nên sếp không kịp nói. Cô xem, hành lí còn không kịp chuẩn bị nữa là... hắc hắc...”

“Anh ấy đã đi chưa?” Trục tiếp vào thẳng vấn đề

“Đã ra sân bay được 1 tiếng. Tôi sắp xếp hành lí cho sếp xong cũng sẽ lên máy bay. Chi nhánh ở Thái Lan xảy ra chút vấn đề nên sếp phải sang đó giải quyết. Nhanh thì vài ngày, chậm chắc phải mất một tuần đến 10 ngày.” Lý An rất hiểu chuyện, thành thực báo cáo hành tung của sếp với bà chủ tương lai.

“Vậy sao? Để tôi giúp anh chuẩn bị hành lí cho. Coi vậy chứ anh ấy cũng yêu cầu cao trong việc ăn mặc lắm.” Nguyệt Như nói giống như đề xuất ý kiến với Lý An nhưng cô lại chẳng để ý xem Lý An có đồng ý không, một mạch đi vào phòng Vỹ Phàm.

“Tốt quá. Tôi cũng đang không biết phải chuẩn bị những gì.” Lý An gãi đầu gãi tai.

Kéo chiếc vali anh để bên góc tủ ra, Nguyệt Như thuần thực xếp quần áo vào bên trong. Nhưng cô liên tục thở dài phiền muộn. Anh gấp đến độ nào mà lại chẳng nói lời nào với cô trước khi đi vậy. Trước đây khi cô còn là quản gia của anh, anh đâu có làm vậy. Huống chi giờ cô đã là một nửa bạn gái của anh rồi.

Cô thay đổi suy nghĩ, không phải anh cũng thay đổi luôn chứ. Nếu anh hối hận, cô biết làm sao đây. Tâm trạng nặng nề khiến Nguyệt Như không cách nào nhanh tay được cho nên mất cả hơn 20 phút cô mới kéo vali ra phòng khách giao cho Lý An.

“Phiền anh nhắn với Võ Phạm, đừng mải lo cho công việc mà lơ là bản thân. Phải chú ý sức khỏe. Còn nữa, nghe nói ở Thái Lan thường xảy ra bạo loạn... anh ấy phải cẩn thận một chút.” Nguyệt Như chân thành nhờ vả.

“Cô yên tâm. Tôi sẽ chăm sóc tốt cho sếp. Những gì cô dặn dò, tôi cũng sẽ truyền đạt đến sếp không thiếu một chữ.” Lý An cam đoan.

“Cảm ơn anh.” Gượng cười một tiếng, Nguyệt Như liến chào Lý An rồi trở về nhà mình.

Ngồi phịch xuống ghế sofa, Nguyệt Như y hệt quả bóng bị hết hơi khiến Thoại Tâm khó hiểu.

“Cậu làm sao vậy? Đã gặp Trác phó tổng nhà cậu chưa?”

“Anh ấy đi Thái Lan rồi.” Nguyệt Như ngả người ra ghế, buồn rầu trả lời.

“Công tác sao?”

“Ừ...” Câu trả lời không thể ngắn gọn hơn.

“Vậy dáng vẻ hiện tại của cậu là sao? Đừng nói với mình là mới đó đã nhớ người ta rồi nha. Bối Nguyệt Như, cậu thật không có tíền đồ” Thoại Tâm liếc Nguyệt Như một cái bén ngót.

“Cậu đừng nói lung tung. Mình chỉ cảm thấy có gì đó không ổn. Anh ấy đi mà không nói với mình tiếng nào. Thoại Tâm, có phải thái độ của mình hôm đó khiến anh ấy nản lòng nên quyết định từ bỏ không?” Đừng mà, khó khăn lắm cô mới có đủ dũng khí nhận lời anh. Chưa tận hưởng chút ngọt ngào nào của mối tình này đã tan vỡ rồi sao.

“Ai biết hôm đó thái độ của bạn thế nào. Nhưng không có chuyện anh ấy từ bỏ đâu. Mà nếu anh ta từ bỏ thật thì cậu đá anh ta là vừa rồi đó. Đàn ông gì mà kém cỏi.”

“Mình đặt giả thiết thôi, cậu có cần mạt sát ảnh vậy không.” Nguyệt Như ngẩng bật dậy ném cái gối ôm vào Thoại Tâm.

“Mình cũng đang đặt giả thiết đó.” Thoại Tâm lập tức ăn miếng trả miếng, ném lại chiếc gối ôm về phía Nguyệt Như.

“Vậy cậu nói mình phải làm sao.” Chiếc gối lại “bay”.

“Còn sao nữa... chờ anh ta về rồi nói rõ ràng. Lúc đó mới quyết định được.” Tiếp tục bay nào, gối yêu.

Cứ như thế cuộc nói chuyện giữa hai cô gái và chiếc gối diễn ra trong bầu không khí vô cùng sôi nổi. Cũng vì thế mà tâm trạng của Nguyệt Như khá lên nhiều. Thời gian anh không có ở nhà xem như cơ hội cuối cùng cô nhìn lại tình cảm của mình đi.

Tuy nhiên chỉ ngày đầu tiên sau khi Vỹ Phàm đi công tác, Nguyệt Như đã thấy không ổn. Vỹ Phàm vẫn chẳng có tin tức gì cả. Anh không gọi điện, không nhắn tin cho cô. Hoàn toàn bốc hơi. Mà tình trạng này diễn ra suốt một tuần khiến Nguyệt Như lo lắng không thôi. Không thể cứ ngồi yên mà chờ, Nguyệt Như quyết định đến Hàn thị tìm Molley để dò hỏi. Dù sao chị họ cô cũng là thư kí trưởng, chắc chắn biết được ít nhiều thông tin.

Tầng 35 vẫn yên tĩnh như vậy, hết với cái ngày đầu tiên cô bước chân đến. Chỉ có một đi đâu không ngờ được chính là cô và chủ nhân nơi này lại đây dựa không rõ.

“Nguyệt Như...” Molley từ phòng họp đi ra, hơi ngạc nhiên khi thấy Nguyệt Như.

“Chị họ...” So với hình ảnh nhếch nhác của mấy tháng trước khi Molley chuyển xuống tầng 35 thì bây giờ trông chị ấy đã tốt hơn rất nhiều.

“Vào trong mới nói.” Molley tươi cười kéo Nguyệt Như vào phòng của mình rồi nhờ Anna pha cho hai ly cà phê.

“Sao hả? Đến tìm chị hay tìm Trác phó tổng?” Molley nhìn Nguyệt Như cười ám muội.

“Đương nhiên là tìm chị. Tìm anh ta làm gì chứ?” Chị họ hỏi như vậy chắc đã biết quan hệ của cô và Võ Phàm, xấu hổ chết đi được.

“Còn muốn giấu. Chuyện tình oanh liệt của hai người báo chí làm rùm beng cả mấy ngày, em đừng có nói với chị nữ chính không phải em. Chị cũng không phải mất trí nhớ đâu mà không nhớ nổi mặt mũi em thế nào.” Molley đánh nhẹ vào cánh tay Nguyệt Như.

“Thật ra cũng không phải như báo chí nói, em và anh ấy còn chưa đến mức độ đó đâu.” Biết là không thể che giấu, Nguyệt Như đành nói thật.

“Tại em không biết đó thôi. Nếu không phải anh ấy thật sự thích em thì làm sao có thể mang em đến một nơi quan trọng như hội nghị doanh nghiệp, còn để yên cho báo chí đào xới chuyện của hai người nữa. Rõ ràng anh ấy muốn công khai mối quan hệ này. Nguyệt Như, có thể lấy được tâm của Trác phó tổng, em cũng lợi hại lắm.” Molley nháy mắt cười gian.

Khi đọc được mấy tin tức trên báo, Molley gờn như đứng hình, ngây ngất đại đại. Em họ của cô lại chính là bạn gái trong truyền thuyết của Trác phó tổng mặt lạnh. Cô rốt cuộc nên cảm thấy vui hay buồn cho em họ khi đã đụng trúng người đàn ông băng đá này đây. Nhưng khi nghe Lý An mặt báo, cô mới biết Trác phó tổng đối với Nguyệt Như có bao nhiêu tốt. Khi đó cô mới an tâm đôi chút. Thậm chí còn có chút ganh tỵ với hạnh phúc của em họ.

“Em nhớ lúc trước chị nói anh ấy rất đáng sợ, là vị lãnh đạo khó hầu hạ r ồi cái gì...”

“Con nhỏ này, muốn chị chết sao.” Nguyệt Như chưa nói hết đã bị Molley lấy tay bịt miệng, vẻ mặt cũng thay đổi “Chị cảnh cáo em, không được nói cho Trác phó tổng biết chị đã từng nói xấu anh ấy. Nếu không chị có làm ma cũng không tha cho em.”

Nguyệt Như hất tay Molley ra r ồi bật cười khanh khách. Cô còn tưởng sau mấy tháng làm việc dưới trướng của anh, gan của chị họ cô đã lớn hơn không ngờ vẫn là gan thỏ đẻ.

“Nói chơi với chị thôi. Nhưng em có chuyện muốn hỏi, Vy Phàm đi Thái Lan bao giờ mới về vậy?” Nên vào chuyện chính thôi.

“Nghe nói chuyện bên đó đã giải quyết ổn thỏa, chắc là nay mai sẽ về” Molley biết tổng dụng ý của Nguyệt Như nên cũng thành thật trả lời.

“Ồ...” Nguyệt Như gật gù một lúc lại quay sang hỏi “Rốt cuộc là chuyện lớn gì khiến anh ấy phải đích thân xử lý vậy?”

“Nhà máy bên đó bị đánh sập, em nói có lớn không?” Molley thản nhiên quăng vấn đề lại cho em họ.

“Đánh sập. Nghiêm trọng như vậy?” Nguyệt Như há hốc miệng, to đến nỗi nhét vừa một quả trứng gà.

“Còn không phải do tình hình chính trị ở bên đó quá rối loạn khiến chúng ta bị liên lụy. Đừng nói Trác phó tổng phải vội vã bay qua đó, ngay cả tổng tài đang nghỉ trắng mặt cũng không được yên.” Molley thở dài.

“Nói vậy anh ấy rất bận r ồi.” Nguyệt Như thì thào một mình. Coi như cô cũng lý giải được việc anh không liên lạc với cô. Chuyến đi này quả thật không uổng phí.

“Sao hả? Còn muốn hỏi gì nữa không?” Molley chống tay cười mỉm.

“Chị đừng có cười em.” Từ lúc cô bước chân vào Hàn thị đã bị biết bao nhiêu ánh mắt nhìn ngược ngó xuôi rồi, lên đây còn bị chị họ trêu chọc nữa.

“Chị làm sao dám cười em. Sau này còn phải nhờ em chiếu cố đến chị nhiều hơn đây.” Cái này là lời thật lòng của cô đấy, không phải muốn trêu chọc Nguyệt Như đâu. Mà cô cũng không dám đòi hỏi nhiều, chỉ cần trả cô về tầng 36 là ok. Mặc dù dạo gần đây Trác phó tổng đã hòa nhã hơn nhưng cô vẫn hi vọng ngày ngày không phải đối mặt với anh nữa.

Chiếu cố? Chị họ đánh giá cô quá cao rồi. Bản thân cô còn chưa lo xong làm gì dám nói chiếu cố đến người khác. Nguyệt Như tự nhủ trong lòng.

“Được rồi, không làm phiền chị nữa. Em trở về trước đã.” Nhóm người đứng dậy, Nguyệt Như nói lời tạm biệt.

“Khi nào rảnh ghé nhà chị chơi đó. Nhưng nhớ đi một mình thôi, đừng dắt theo Trác phó tổng.” Molley nửa đùa nửa thật.

“Chị tưởng dễ dắt anh ấy theo lắm hả.” Vẫn trêu chọc cô cho được, phải dọa chị ấy một chút mới được “Chị còn ghẹo em nữa, em sẽ mách anh ấy đó.”

“Đừng... đừng...” Lời dọa dẫm này vô cùng hiệu quả khiến Molley tự động kéo khóa miệng mình lại không nói gì nữa.

Nguyệt Như vô cùng hài lòng với thái độ hợp tác của chị họ. Trong lòng không khỏi kiêu ngạo, ưỡn ngực ngẩng cao đầu rời đi. Chuyện này cô phải kể lại với Vỹ Phàm mới được để anh kiểm điểm bản thân một chút. Rốt cuộc anh lãnh đạo người ta kiêu gì mà đến nhân viên kiêu mẫu như chị họ cô cũng sợ anh một phép.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 20: Em Trai

Vừa ra khỏi Hàn thị, Nguyệt Như đã nhận được điện thoại của em trai. Nghe nói cậu được nghỉ học một tuần nên muốn đến thăm chị gái là cô. Cũng lâu lắm rồi hai chị em Nguyệt Như mới gặp nhau nên đương nhiên cô rất vui.

Vì muốn em trai thoải mái khi ở đây, Nguyệt Như không ngại bỏ ra một số tiền mua sắm những thứ cần thiết cho Kiến Thiên. Tủ lạnh nhà cô cũng chất đầy những loại thực phẩm cao cấp, đắt tiền. Tuy Nguyệt Như là mẫu con gái cần kiệm điển hình nhưng đối với người nhà cô lại phóng khoáng vô cùng.

“Mình tới đón Kiến Thiên được rồi. Cậu lại dẫn theo anh Diệu Dương làm gì?” Đôi tình nhân này nghe Kiến Thiên đến thành phố X liền lái siêu xe đến đón cùng cô đi đón Kiến Thiên. Làm gì vậy không biết?

“Cậu là chị gái Kiến Thiên, mình cũng xem như một nửa chị gái của nó, tới đón nó có gì không được. Còn anh Diệu Dương nhất quyết đòi theo, mình cũng không còn cách nào.” Thoại Tâm cười ngọt ngào nhìn Lý Diệu Dương đang ở trong tạp hóa mua đồ uống cho cô.

“Không cần trình diễn tiết mục tình nhân hạnh phúc trước mặt mình.” Hà Thoại Tâm đáng ghét. Biết rõ cô đang có vướng mắc với Vỹ Phàm lại suốt ngày diễn trò thân mật với bạn trai trước mặt cô.

“Ghen tỵ? Nếu ghen tỵ thì nhanh chóng túm lấy Trác phó tổng nhà cậu đi. Lúc đó bốn người chúng ta có thể cùng trình diễn tiết mục tình nhân hạnh phúc rồi.” Huých nhẹ vào tay Nguyệt Như, Thoại Tâm cười đến khoa trương.

“Nhảm nhí.” Nguyệt Như không thèm để ý đến Thoại Tâm. Cô vẫn luôn dõi mắt về phía đường ray xe lửa, chờ Kiến Thiên xuất hiện.

Quả nhiên một lúc sau xe lửa đến từ thành phố C chậm rãi tiến tới. Nguyệt Như vui ra mặt liền chạy tới phía trước, chen chúc trong dòng người tìm kiếm bóng dáng em trai. Thoại Tâm sau khi dặn dò bạn trai vài câu liền chạy theo Nguyệt Như. Cũng lâu rồi cô mới gặp cậu nhóc lém lỉnh Kiến Thiên. Có chút nhớ nhớ...

“Chị hai...” Ở đằng xa, một chàng trai cao gầy, gương mặt sáng sủa với nụ cười tươi rói trên môi đang nhiệt tình vẫy tay với Nguyệt Như.

“Kiến Thiên !” Nguyệt Như vui mừng đáp lại.

“Mấy năm không gặp nhóc con đã trở thành một người đàn ông thực thụ rồi ha.” Thoại Tâm trông thấy Kiến Thiên không nén nổi ngạc nhiên thốt lên.

Cô còn nhớ Kiến Thiên trước đây vừa đen vừa gầy, chiều cao cũng chỉ tầm tầm. Không ngờ chỉ qua một thời gian đã cao lớn như vậy, nhìn qua rất có hương vị của người đàn ông thành thực.

“Chị Thoại Tâm, chị còn nhớ em không?” Kiến Thiên sau khi kết thúc màn gia đình đoàn tụ với chị gái liền chạy tới chào hỏi Thoại Tâm.

“Thằng nhóc này, suýt chút nữa chị nhận không ra em đó. Càng lớn càng ra dáng, rất đẹp trai nha.” Thoại Tâm vui vẻ đáp lời.

Đột nhiên được khen, Kiến Thiên có chút ngại ngùng, đưa tay gãi đầu rồi nhìn chị gái cười trừ.

“Lớn là đúng rồi. Nó cũng 22 tuổi rồi còn gì.” Nguyệt Như ở một bên không nén được niềm tự hào đối với em trai. Không uổng công cô vất vả bao nhiêu năm vì cậu nhóc này.

“Được rồi, không nói nữa. Ra xe thôi. Hôm nay để chị Thoại Tâm đưa em về nhà.” Cô giành lấy hành lý trên tay Kiến Thiên rồi đi trước dẫn

đường.

Lần đầu tiên được ngồi trong chiếc xe hơi sang trọng như vậy khiến Kiến Thiên rất thích thú, cứ ngó nghiêng khắp nơi. Còn liên tục hỏi han Diệu Dương về vấn đề xe cộ. Hai người đàn ông nói tới lĩnh vực yêu thích liên tục quên luôn cả bạn gái và chị gái, nói từ khi ở nhà ga đến lúc ăn cơm xong cũng chưa hết chuyện. Nếu không phải Thoại Tâm mệt mỏi, đòi về nghỉ chắc anh em hai người cũng chưa chịu kết thúc.

“Cà phê đây. Là loại em thích nhất đó.” Nguyệt Như bưng hai ly cà phê thơm nức mũi đến trước mặt Kiến Thiên đang đứng hóng gió ngoài ban công.

“Cảm ơn chị hai.” Kiến Thiên mỉm cười dịu dàng.

“Mẹ có khỏe không?” Cả buổi tối cô vẫn chưa có dịp nói chuyện với em trai. Đã lâu không về thành phố C thăm mẹ, không biết sức khỏe bà thế nào.

“Mẹ tốt lắm. Lần này mẹ định đi cùng em nhưng ngại không ai trông nom nhà cửa nên lại thôi.”

“Đáng lẽ chị phải thường xuyên về nhà thăm hai người mới đúng.” Nguyệt Như thấp giọng nói.

“Chị hai, chị ở đây vất vả làm việc để lo cho em và mẹ, làm sao có thời gian thường xuyên về nhà. Chị đừng nghĩ nhiều.” Kiến Thiên tỏ vẻ chứng chạc, lên tiếng động viên chị gái.

Nguyệt Như mỉm cười nhìn cậu em trai, nhìn không được xoa đầu cậu “Kiến Thiên của chị đã trưởng thành thật rồi.”

“Thì em đã nói em lớn rồi mà. Chị hai, một tháng nữa em tốt nghiệp ra trường, sẽ đi kiếm việc làm. Sau này em sẽ thay chị làm trụ cột gia đình. Chị hai có thể nghỉ ngơi được rồi.” Cứ nghĩ tới chị gái vì mình vất vả bao nhiêu năm, Kiến Thiên vô cùng tự trách. Nếu không phải vì cậu, chị gái

cũng có thể có được cuộc sống vui vẻ khoái hoạt như những cô gái khác chứ không phải lằm lũi trong guồng xoay cơm áo gạo tiền.

“Ngốc quá, chị là chị hai, chăm lo cho em là chuyện thường tình. Còn việc em có kiếm được việc làm hay không, đối với chị không quan trọng. Chị có thể nuôi em cả đời.” Nguyệt Như không muốn trong lòng Kiến Thiên có gánh nặng nên giành hết phần vất vả về mình.

“Chị lúc nào cũng như vậy.” Kiến Thiên không phục bấu môi “Em nhất định có thể nuôi chị và mẹ. Không để hai người vất vả nữa.”

Chà, đây là chủ nghĩa đàn ông mà mọi người vẫn hay nhắc tới đúng không. Nguyệt Như thầm cười trong lòng. Thật ra cô cũng không vất vả. Tuy phải xa gia đình, một mình đến thành phố X làm việc kiếm sống nhưng cô vẫn một ải vượt một ải. Trải qua quãng thời gian dài như vậy, cô đã quen với nhịp sống nơi đây rồi. Chỉ là mẹ và em trai lúc nào cũng áy náy về việc cô phải ra ngoài kiếm sống khi tuổi đời còn quá trẻ.

“Chị, có người bán bánh nếp kia.” Kiến Thiên đột nhiên la lên rồi chỉ xuống dưới đường.

“Chờ gì nữa. Đi thôi...” Hai chị em chạy vội xuống dưới đường.

Còn nhớ hồi nhỏ chị em cô thích nhất là ăn bánh nếp. Số tiền lẻ dành dụm được cũng chỉ chi cho món ăn dân dã này.

“Tuy không ngon bằng dì Hường làm nhưng mùi vị cũng khá lắm.” Dì Hường là hàng xóm của nhà Nguyệt Như, bánh nếp mà dì làm ai nếm thử qua cũng phải bật ngón tay cái khen ngợi.

“Dì Hường giờ không còn làm bánh nếp bán nữa. Con gái dì ấy lấy chồng ở thành phố A, cả nhà dì ấy đều chuyển lên đó sống.” Kiến Thiên vừa ăn vừa nói.

Nguyệt Như tỏ vẻ ngạc nhiên. Con gái dì Hường cũng xấp xỉ tuổi cô, vậy mà cũng đã lấy chồng rồi.

“Chị, chị vẫn chưa có bạn trai sao?” Đột nhiên Kiến Thiên lại đề cập đến vấn đề này khiến Nguyệt Như suýt bị nghẹn.

“Em hỏi làm gì chứ?” Kiến Thiên vô duyên vô cớ bị liếc một cái bẽn lẽn.

“Không phải em nói chị đâu. Những người bằng tuổi chị xung quanh nhà mình đều đã lấy chồng hết rồi, có người còn có cả con. Sao chị mãi vẫn không chịu quen bạn trai chứ. Mẹ lo lắng lắm đó.” Kiến Thiên như ông cụ non, luôn miệng lải nhải.

“Mẹ lo lắng?” Cái này có vẻ lạ nha. Mẹ cô có bao giờ đề cập đến vấn đề thành gia lập thất của cô đâu. Bây giờ lại lo lắng...

“Còn không phải mẹ sợ chị cô độc ở đây một mình sao. Chị hai, hôm trước thím Vương sang nhà mình chơi, còn dẫn theo cháu trai nữa. Hình như muốn làm mai cho chị đó.”

“Cái gì?” Nguyệt Như tròn tròn mắt. Làm mai? Cô có nghe nhầm không vậy.

“Thật mà.” Kiến Thiên giơ tay thề thốt “Nghe thím Vương nói anh ta chừng 30 tuổi, đang làm việc tại Viện phát triển nông nghiệp. Tính tình cũng khá dễ chịu nhưng rất ít nói. Em thấy mẹ có vẻ thích anh ấy lắm.”

Nguyệt Như gục mặt thở dài. Muốn làm mẹ cô thích đâu có gì khó, hiên ngang một chút, đi ăn dặm một chút là xong thôi. Làm ơn, đừng nói là mẹ cô cử Kiến Thiên lên đây làm thuyết khách nha.

“Kiến Thiên, thành thật trả lời chị. Có phải mẹ bảo em lên thuyết phục chị về nhà xem mặt không?”

Nhìn vẻ mặt chị gái căng thẳng lại còn rất khẩn trương khiến Kiến Thiên cười phá lên. Cậu thật sáng suốt khi chỉ mới kể phần đầu của câu chuyện.

“Thằng nhóc này, em cười cái gì chứ? Nói mau.” Cô sốt ruột chết đi được, nó còn ở đó cười đến thật vui vẻ.

“Chị à...” Kiến Thiên vẫn không nhịn được cười, cho đến khi bắt gặp ánh mắt sắc như dao của chị gái cậu mới nghiêm túc “Mẹ tuy rất thích cháu trai của thím Vương nhưng mẹ nói chuyện hôn nhân của chị, mẹ muốn để chị tự quyết định. Thế nên dù thím Vương tốn rất nhiều sức lực thuyết phục, mẹ cũng chỉ cười cho qua chuyện thôi.”

Nguyệt Như nghe xong chỉ cảm thấy hai mắt ươn ướt. Mẹ vẫn luôn như vậy, âm thầm dõi theo cô mà không áp đặt, đòi hỏi đi đâu gì cả. Đứa con gái như cô đáng lẽ không nên khiến mẹ phải lo lắng nhiều hơn mới phải.

“Chị hai, em và mẹ đều cầu mong chị sống hạnh phúc. Không có tiền cũng không sao, không có bạn trai cũng không sao, chị còn có mẹ và em. Nếu ngày nào đó chị cảm thấy mệt mỏi, không thích nơi này nữa thì trở về nhà nhé.” Lại ra vẻ ông cụ non rồi.

Nén lại xúc động, Nguyệt Như nhìn em trai mỉm cười “Chị rất tốt. Em chỉ cần chuyên tâm lo cho bản thân, không cần lo cho chị.”

“Lại nữa.” Chắc phải phong chị cậu làm nữ thần thôi, chỉ toàn lo nghĩ cho người khác.

“Bắt đầu trở lạnh rồi. Lên nhà thôi.” Nguyệt Như đứng dậy.

“Chị hai, em công chị lên nhà.” Kiến Thiên đột ngột đề nghị.

“Công chị?”

“Không được sao. Lúc nhỏ toàn là chị công em, bây giờ em có thể công chị được rồi. Thử đi.” Để gia tăng sự tin cậy cho lời vừa nói, Kiến Thiên còn làm bộ gồng hai tay lên.

Nguyệt Như bị hành động trẻ con pha chút người lớn này của em trai chọc cười. Thằng nhóc này càng lớn càng đáng yêu. Nếu em trai đã có thành ý như vậy, cô cũng không nên từ chối đúng không.

“Chị nặng lắm đó. Em cẩn thận một chút.” Nguyệt Như vẫn không yên tâm.

“Một cơn gió thổi qua chị đã bay cái vèo rồi, nặng chỗ nào chứ.” Xóc chị gái trên lưng, Kiến Thiên vui vẻ cõng Nguyệt Như lên nhà.

Hai chị em trò chuyện rôm rả, hoàn toàn không chú ý đến xung quanh nên đã vô tình bỏ qua ánh mắt của một người. Người đàn ông ngồi trong chiếc xe sang trọng vẫn dõi mắt theo đôi trai gái ở phía trước. Khuôn mặt anh nhuộm màu mệt mỏi nhưng đôi mắt đó vẫn vô cùng tinh anh. Trên môi khẽ nở nụ cười nhưng lại mang đến bảy phần chua xót.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 21: Tai Nạn Bất Ngờ

Vốn dĩ phải ngày một Vũ Phàm mới từ Thái Lan quay về nhưng vì trong lòng nhớ nhung nên anh ngày đêm làm việc, nhanh chóng giải quyết xong mọi thứ rồi vội vã trở về trong đêm.

Nhưng đón tiếp anh không phải là nụ cười rực rỡ của cô, cũng không có vòng tay ấm áp mà lại là cảnh tượng có nằm mơ anh cũng không thể ngờ. Anh quen biết cô lâu như vậy cũng chưa từng thấy cô cười vui vẻ như thế. Phải nói là mất môi cười. Đáng lẽ nhìn thấy cô vui vẻ, anh cũng phải vui lây. Nhưng trong lòng chỉ thêm phiền não. Vì người mang đến niềm vui cho cô không phải anh.

Sách lược anh đờ ra có phải đã nhầm lẫn chỗ nào không. Anh muốn cô có thời gian suy nghĩ thấu đáo về lời đề nghị của mình mà án binh bất động. Mặc dù ruột gan nóng như lửa đốt cũng trấn tĩnh chờ đợi. Nhưng cô lại chẳng mảy may để ý, anh im lặng cô cũng im lặng.

Đến khi bị sự nhớ nhung dày vò khiến anh quyết định bá đạo một phen. Mặc kệ cô thích hay không, anh cũng phải trói cô bên mình. Nhưng cô lại để anh chứng kiến cảnh tượng đau lòng này thành công đập đổ tia hi vọng cuối cùng của anh.

“Phó... phó tổng... bây giờ nên làm gì?” Lý An nuốt nước bọt, dè dặt nhìn Vũ Phàm qua gương chiếu hậu.

Chúa ơi, bà chủ tương lai lại dám ngoại tình khi sắp vắng nhà. Anh thật sự muốn chạy cho mau trước khi cơn giận của sếp bùng nổ, chắc chắn sẽ đáng sợ hơn cả bạo loạn ở Thái Lan.

“Cậu đón taxi về nhà đi. Để xe lại cho tôi.” Chỉ một câu đơn giản, Lý An bị đá ra khỏi xe vào lúc đêm hôm khuya khoắt.

Vỹ Phàm ng ồi lên ghế lái, nhấn ga lao đi trong đêm dưới sự lo lắng của Lý An. Tâm trạng của anh đang không tốt, chỉ e sẽ xảy ra chuyện không hay.

Không thèm để ý đến sự lo lắng của cấp dưới, Vỹ Phàm chạy bằng băng trên đường cao tốc. Nguyệt Như không thể lại đối xử như vậy với anh. Rõ ràng anh cảm nhận được cô cũng có tình cảm với anh. Làm sao chỉ mấy ngày không gặp cô đã vui vẻ bên người đàn ông khác. Càng nghĩ càng thấy giận. Ghen tuông, đố kị, bực tức... bao nhiêu cảm xúc tiêu cực quần lấy Vỹ Phàm khiến anh mất hết tỉnh táo.

Nhấn ga, tăng tốc độ r ồi lại nhấn ga, chiếc xe lao vun vút trong đêm. Mà Vỹ Phàm hoàn toàn đã mất hết tự chủ, không biết đi đâu mình đang làm có bao nhiêu nguy hiểm với bản thân. Cho đến khi “ ầm” một tiếng, chiếc xe sang trọng lao thẳng vào vách núi. Tai nạn xảy ra chỉ trong chớp mắt khiến người ta trở tay không kịp. Vỹ Phàm trong giây phút sinh tử đột nhiên trở nên tỉnh táo mới kịp thời bẻ tay lái, nếu không chiếc xe đã rơi thẳng xuống núi. Nhưng cú va đập quá mạnh khiến cả người anh chỗ nào cũng bị thương, lập tức rơi vào hôn mê.

Không hề biết Vỹ Phàm đã trở về, Nguyệt Như thành thói quen mình trong chăn chuẩn bị tiến vào giấc ngủ. Nhưng chưa đầy ba phút cô đã phải rời khỏi ổ chăn ấm áp vì tiếng đập cửa liên hồi. Ngay cả Kiến Thiên cũng giật mình, mặt mày cau có ra phòng khách.

“Chị, khuya rồi mà ai còn tới vậy?” Kiến Thiên vò đầu cầu nhàu.

“Đề chị mở cửa.” Khoác chiếc áo mỏng lên người, Nguyệt Như vội vàng chạy ra mở cửa.

Cánh cửa bật mở, Lý An đã xông thẳng vào nhà khiến Nguyệt Như giật mình. Gương mặt Lý An tái nhợt vừa thấy Nguyệt Như đã tức giận nắm lấy vai cô lắc mạnh.

“Cô có biết cô đã làm gì không? Uống công phó tổng quan tâm cô như vậy, lúc nào cũng nghĩ cho cô. Vậy mà cô phản bội anh ấy, còn hại anh ấy ra nông nổi này nữa. Sao cô có thể độc ác như thế.”

Nguyệt Như bị lắc đến hoa mày chóng mặt, xém chút nữa đã nôn hết bữa tối ra ngoài.

“Này, anh là ai vậy? Mau buông chị tôi ra.” Kiến Thiên bị một h ồi rỗng của Lý An làm cho tỉnh táo vội vàng kéo chị gái ra khỏi người đàn ông dữ tợn này.

Lý An bị tức giận che mờ lí trí, nhìn thấy Kiến Thiên che chở cho Nguyệt Như liền hung hăng nắm cổ áo cậu “Tên nhóc con, dám giành phụ nữ với sếp của tôi. Đ ồ không biết sống chết.”

“Lý An, anh làm gì vậy? Bỏ em trai tôi xuống.” Ấn tượng mà Lý An để lại trong lòng Nguyệt Như là một người đàn ông lịch sự, nho nhã. Không ngờ khi anh nổi giận lại đáng sợ như vậy.

“Cô còn dám bênh vực hắn ta, khoan đã...” Đột nhiên Lý An ngó người. Em trai? Ai là em trai của ai “Cô nói tên nhóc này là...”

“Nó là em trai tôi.” Nguyệt Như khó khăn lắm mới tách Kiến Thiên ra khỏi Lý An.

“Em trai...” Lý An vẫn không nói thành lời.

“Chị, tên điên này là ai vậy?” Kiến Thiên vô cùng chú ý mắt với Lý An. Cũng phải thôi, tự nhiên bị mắng chửi còn bị nắm cổ áo, không giận mới lạ.

“Kiến Thiên, không được vô lễ.” Nguyệt Như nhắc nhở em trai rồi quay sang nói chuyện với Lý An “Có chuyện gì vậy? Sao tự nhiên anh lại đến nhà tôi la lối om sòm như vậy.”

“Tôi... chết tiệt...” Lý An vò đầu bứt tóc “Bái tiểu thư, chuyện lúc nãy tôi sẽ tạ lỗi với cô sau. Bây giờ cô theo tôi đến bệnh viện nhanh đi.”

“Bệnh viện? Nhưng vì sao...”

“Sếp xảy ra tai nạn...” Không có thời gian giải thích, Lý An khẩn trương kéo Nguyệt Như chạy như bay đến bệnh viện.

Trên đường tới bệnh viện, Lý An kể lại mọi chuyện xảy ra trong tối hôm nay cho Nguyệt Như nghe. Đương nhiên bao gồm cả chuyện vì sao Vỹ Phàm xảy ra tai nạn. Cũng thật may mắn cho Vỹ Phàm, vì Lý An không yên tâm nên đã thuê taxi chạy theo anh nhờ vậy mới kịp thời đưa anh vào bệnh viện khi tai nạn xảy ra. Nếu không đêm khuya thanh vắng, Vỹ Phàm có chết trên xe cũng không ai hay.

Nguyệt Như dường như chết lặng khi nghe Lý An kể hết mọi chuyện. Và việc đầu tiên cô muốn làm khi bình tĩnh lại là bóp chết tên Trác Vỹ Phàm ngu ngốc đó. Thấy cô ở bên cạnh người đàn ông khác, anh có thể xông tới làm dữ thậm chí chát vắn cô mà. Tại sao lại hành hạ bản thân như vậy. Cô xác định anh là đang gây khó dễ cho cô. Bởi nếu anh xảy ra chuyện không may thì cả đời này cô cũng sống trong ân hận dù cô không có lỗi gì cả.

“Trác Vỹ Phàm, anh thật đang chết. Nhưng em chưa cho phép, anh tuyệt đối không được chết. Không thể mang theo hiểu lầm lớn như vậy mà rời khỏi em.” Oán giận anh một thì cô đau xót đến mười. Anh sẽ không xảy ra chuyện gì đúng không? Đáp án anh muốn nghe, cô còn chưa nói. Cho nên anh phải bình an vượt qua ải này.

Nhìn Nguyệt Như khổ sở kìm nén nước mắt, Lý An cũng đau lòng không kém. Nhưng anh còn cảm thấy tự trách nhiều hơn. Nếu lúc đó anh cương quyết không giao xe cho Vỹ Phàm thì đã không có chuyện gì xảy ra.

Trong bệnh viện nồng nặc mùi thuốc sát trùng thêm cả tiếng bước chân hối hả khiến đầu óc Nguyệt Như rối như tơ vò, không cách nào bình tĩnh được. Cô đi đi lại lại trước phòng phẫu thuật suốt một giờ đồng hồ mà lo lắng trong lòng chỉ tăng chứ không giảm. Bao nhiêu là y tá, bác sĩ ra ra vào vào này giờ mà sao một chút tin tức cũng không có vậy.

“Ai là người nhà của bệnh nhân Trác Vỹ Phàm?” Khi Nguyệt Như sắp mất hết kiên nhẫn thì cánh cửa phòng phẫu thuật hé mở, vị bác sĩ đứng tuổi chịu trách nhiệm mổ chính cho Vỹ Phàm cũng bước ra.

“Bác sĩ, là tôi. Anh ấy sao rồi?” Nguyệt Như túm lấy tay bác sĩ nôn nóng hỏi. Ngay cả Lý An cũng hết sức căng thẳng chờ nghe kết quả.

“Cậu ấy bị thương không nhẹ đâu. Phần đầu va đập quá mạnh nên bị tụ máu bên, gan và lá lách cũng bị đập. May mà đưa đến bệnh viện kịp thời nên mới giữ được mạng. Chờ hết thuốc mê sẽ tỉnh thôi.” Đường như đã quá quen với chuyện sinh tử, vị bác sĩ già thản nhiên thông báo tình hình.

“Tức là phẫu thuật thành công.” Lý An muốn khẳng định lại liên tục chen vào hỏi.

“Thành công.” Bác sĩ gật đầu một cái sau đó quay qua dặn dò mấy cô y tá cái gì đó rồi rời đi.

Cả một tầng lầu giờ chỉ còn Nguyệt Như và Lý An đứng đó.

“Tốt quá. Sếp không sao rồi.” Lý An chấp hai tay vái tứ phương, luôn miệng cảm tạ trời đất, các vị thần linh đã phù hộ.

Còn Nguyệt Như vui mừng đến không nói được gì. Chỉ lẳng lặng nhìn vào trong phòng phẫu thuật rồi rơi nước mắt. Vỹ Phàm, anh thật sự đã dọa chết em rồi.

Sau khi Vỹ Phàm ra khỏi phòng phẫu thuật liên tục được đưa đến phòng hồi sức. Nguyệt Như cũng túc trực bên anh không rời. Nhìn anh nằm mê man trên giường bệnh, cô mới hiểu người đàn ông này quan trọng với cô biết chừng nào. Vậy mà suýt chút nữa cô đã đánh mất anh chỉ vì một chuyện không đâu.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 22: Giận Dối

“Tiểu thư, cô có muốn nghỉ ngơi một chút không? Phải qua hết đêm nay bạn trai cô mới tỉnh lại.” Cô y tá phụ trách chăm sóc Võ Phàm nhìn thấy Nguyệt Như mệt mỏi ngồi bên giường bệnh liếc nhìn ra ý kiến đề nghị.

“Cảm ơn cô. Tôi muốn chờ anh ấy tỉnh lại.” Nguyệt Như khẽ nở nụ cười, yên chuyển từ chối.

“Chăm sóc người bệnh cực lắm đó. Cô phải cố gắng giữ gìn sức khỏe mới được.” Cô gái này thoát nhìn yếu đuối mảnh mai, e là không chịu được khổ. Mà từ khi cô ấy vào bệnh viện cho đến giờ hai mắt vẫn chưa ráo lệ giây nào. Thật đáng thương.

“Cảm ơn cô quan tâm.” Nguyệt Như khẽ gật đầu.

Cô cũng biết phải giữ gìn sức khỏe thật tốt mới có thể chăm sóc cho anh. Nhưng bảo cô để anh ở đây một mình, còn cô đi nghỉ ngơi, cô làm không được. Từ giờ phút này trở đi cô sẽ không rời xa anh thêm giây phút nào nữa.

Khi Võ Phàm tỉnh lại cũng là chuyện của trưa ngày hôm sau. Mí mắt anh nặng trĩu, cổ họng thì đau buốt, cả người ê ẩm không cử động được. Nhìn xung quanh chỉ thấy một màu trắng xóa. Anh muốn nhồm dậy nhưng cơn đau trên đầu khiến anh choáng váng. Đưa tay giữ đầu, trong cổ họng Võ Phàm phát ra tiếng rên rỉ nhỏ nhỏ.

Trong khi đó, Nguyệt Như đang trên đường trở về phòng bệnh. Tính từ thời điểm Võ Phàm ra khỏi phòng phẫu thuật đã 14 tiếng đồng hồ rồi mà anh vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Khiến Nguyệt Như lo lắng đến nỗi phải chạy đi hỏi bác sĩ. Không ngờ cô chỉ nhận được câu trả lời gọn lỏn, đợi. Thật làm cô tức đến nghiến răng nghiến lợi. Nếu không phải Lý An đảm

bảo bác sĩ ở bệnh viện này rất giỏi, cô đã không do dự chuyển viện cho anh r ấ.

Nhẹ nhàng mở cửa phòng, Nguyệt Như vẫn không thay đổi nét mặt từ từ tiến đến bên giường bệnh. Anh còn chưa tỉnh lại thì cô vẫn không thể yên lòng. Nhưng hình ảnh trước mắt làm cô sửng sồ, Vỹ Phàm một tay ôm đầu, tay còn lại chống xuống giường cố ng ấ dậy.

“Vỹ Phàm...” Anh tỉnh r ấ. Cảm ơn trời đất, cuối cùng anh cũng tỉnh r ấ.

Nghे tiếng gọi, Vỹ Phàm khó khăn quay đầu về phía cô. Trong nhất thời, anh cũng không biết mơ hay thật. Nhưng nhìn thấy cô, anh rất vui. Vì vậy trên môi bất giác nở nụ cười.

“Bác sĩ, bác sĩ...” Hoàn h ần trở lại, Nguyệt Như li ền hét toáng lên điên cu ồng chạy đi tìm bác sĩ.

Sau khi khám lại kĩ càng, các bác sĩ cho biết tình trạng của Vỹ Phàm đã ổn định, không còn gì đáng ngại. Nhưng phải cẩn thận đi ầu dưỡng thì mới có thể nhanh chóng bình phục.

Sau khi các bác sĩ rời khỏi, không khí trong phòng bệnh tự nhiên trở nên ngột ngạt. Vỹ Phàm và Nguyệt Như đầu không biết phải nói gì. Một người nằm, một người đứng đầu không có ý định mở miệng. Mãi đến khi Vỹ Phàm cựa quậy động đến vết thương kêu lên một tiếng thì Nguyệt Như mới hốt hoảng chạy tới gần bên anh.

“Đừng cử động. Cẩn thận làm rách vết thương.” Cô chau mày nhắc nhở anh.

Vỹ Phàm nhìn cô gượng cười “Anh biết r ấ.”

Vẻ mặt này là sao? Lạnh nhạt, hờ hững nhưng lại không muốn làm cô tổn thương nên mới gượng gượng ban phát cho cô một nụ cười sao. Trác Vỹ Phàm, thật muốn đánh anh một trận.

Kìm nén cơn giận đang sôi sục trong lòng, Nguyệt Như cắn răng mở miệng “Trác phó tổng, anh có biết nghi oan cho người khác là hành vi rất không có đạo đức không? Lại còn cho rằng tôi hèn hạnh vượt tường, anh rất biết sỉ nhục người khác đấy. May mắn là anh đang bị thương, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu.”

“Em nói gì vậy?” Vỹ Phàm nhăn trán.

“Giả bộ không hiểu.” Nguyệt Như quắc mắt nhìn anh “Vậy xin hỏi tối qua anh thấy những gì mà lại phóng xe như điên lúc đêm hôm như thế. Anh không lo cho anh thì thôi còn khiến chị em tôi bị mang tiếng gián tiếp hại anh nữa.”

“Chị em...” Vỹ Phàm rất nhanh nắm được trọng điểm, anh vui mừng hỏi gấp “Người hôm qua là Kiến Thiên.”

“Tôi có nên cảm ơn vì anh đã nhớ tên em trai tôi không?” Giọng nói của Nguyệt Như không hòa nhã chút nào.

Thì ra chỉ là hiểu lầm. Cô không có qua lại với người đàn ông khác, đó là em trai cô. Vỹ Phàm thật muốn hét lớn để thể hiện sự vui mừng của mình. Nhưng khi anh trông thấy sự tức giận trên khuôn mặt Nguyệt Như thì... anh vui không nổi. Anh gặp đại họa rồi.

“Anh xin lỗi, anh đã hiểu lầm em.” Vỹ Phàm nhỏ giọng xin lỗi.

“Xin lỗi ?” Tiếng xin lỗi này của anh chỉ khiến cô thêm phần tức giận “Anh có nghĩ nếu hôm nay anh không có cách nào tỉnh lại thì hai tiếng xin lỗi này ai sẽ nói đây. Sự việc hôm qua chỉ khiến tôi rõ ràng một điều, anh không tin tưởng tôi. Một chút cũng không. Trác Vỹ Phàm, tôi nhìn lầm anh rồi.”

Thật ra Nguyệt Như không hề muốn nổi giận với Vỹ Phàm. Nhưng việc anh làm khiến cô cảm thấy chua xót. Anh vì một việc chưa rõ ràng đã khép tội cô, còn gây nguy hiểm cho bản thân. Thứ tình cảm mong manh, dễ vỡ như vậy, thứ lỗi cô không dám nhận. Cho dù có nhận cũng phải cho anh bài học trước đã.

“Nguyệt Như, anh không cố ý... anh...”

“Phó tổng, anh tỉnh rồi sao?” Lý An đột nhiên xông vào, vô tình cắt ngang lời giải thích của Võ Phàm.

“Anh tỉnh rồi vậy tôi đi trước.” Chưa dứt lời Nguyệt Như đã chạy ra khỏi phòng bệnh.

“Nguyệt Như...” Võ Phàm cuống quýt gọi lại nhưng cô thoát cái đã không thấy bóng dáng.

“Bái tiểu thư, cô ấy sao vậy?” Lý An ngờ ngác không hiểu.

Nhưng với trí tuệ của anh thì chỉ cần nhìn vẻ mặt của Võ Phàm đã hiểu phần nào. Đặt giỏ trái cây xuống bàn, Lý An bắt đầu quá trình tự thú.

“Phó tổng, hôm qua khi đưa anh vào bệnh viện tôi có đến tìm Bái tiểu thư. Tôi cho rằng cô ấy làm chuyện có lỗi với anh nên rất tức giận... tôi đã lớn tiếng chỉ trích cô ấy. Nhưng mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, người đàn ông mà chúng ta thấy là em trai cô ấy. Việc này là tôi sai, tôi sẽ tìm cô ấy giải thích.”

“Không phải lỗi của cậu.” Võ Phàm thật sự không còn tâm trí nói chuyện với Lý An. Nguyệt Như nói đúng, anh quá hồ đồ đến nỗi làm hại bản thân còn khiến cô ấy nghĩ anh không tin cô. Cô tức giận không có gì sai. Nhưng anh không hi vọng, cô giận quá mà bỏ mặc anh.

“Đương nhiên là lỗi của tôi.” Sắc mặt của sếp trầm trọng thế kia còn nói không phải lỗi của anh. Chắc chắn Bái tiểu thư tức giận anh lỗ mãng nên mới trút giận lên sếp.

“Cậu cũng vì lo lắng cho tôi thôi. Nguyệt Như không trách cậu. Cô ấy là đang giận tôi không tin tưởng cô ấy, còn làm bản thân ra nông nỗi này. Vấn đề là ở chỗ tôi.” Võ Phàm mệt mỏi nhắm nghiền mắt.

“Cũng không thể trách anh. Người đàn ông nào nhìn thấy cảnh tượng tương tự cũng sẽ hiểu lầm thôi.” Một ngày là sếp, suốt đời là sếp. Nếu

phải bệnh vực đương nhiên anh sẽ bệnh vực Võ Phàm.

“Lý An, mau nghĩ cách gì giúp tôi đi. Xem thái độ của Nguyệt Như lúc này, e rằng cô ấy sẽ mắc kẹt tôi thật đấy.” Đây mới là vấn đề đáng ngại nhất đây. Có những chuyện đã xảy ra rồi thì không thể thay đổi. Chỉ có thể tìm cách cứu vãn. Mà kinh nghiệm yêu đương của Võ Phàm gần như bằng không. Anh cần một người dày dặn kinh nghiệm tình trường trợ giúp.

“Cách không phải không có. Sếp cứ yên tâm dưỡng bệnh đi, mọi chuyện để tôi lo.” Lý An vỗ ngực đảm bảo. Đến lúc anh phát huy sở trường rồi “À, còn chuyện này nữa. Tổng tài nghe tin anh xảy ra sự cố đã gấp rút trở về từ Châu Âu, thế nên anh cũng không cần lo lắng quá cho công ty.”

“Tên Hàn Phong đó cũng xem như còn chút lương tâm.” Võ Phàm thở ra một hơi. Hàn Phong đã về, công ty không cần anh lo nữa vậy anh sẽ có nhiều thời gian bù đắp tội lỗi anh gây ra rồi.

*

Đã qua hai ngày kể từ khi Nguyệt Như trở về từ bệnh viện. Trong hai ngày này cô không hề nhắc tới Võ Phàm, giống như thật sự mắc kẹt anh. Cho dù ai có nói gì cô cũng chỉ dùng thái độ lạnh lùng, đứng đưng để đối phó.

“Chị hai, chị không đi thăm anh rể thật à?” Từ miệng của Thoại Tâm, Kiến Thiên cũng ít nhiều hiểu về chuyện tình cảm của chị gái. Cậu cũng vô cùng ngạc nhiên khi biết mình là nguyên nhân chính khiến anh rể tương lai nằm viện. Thật tội lỗi. Cho nên cậu phải giúp người anh rể này một tay mới được.

“Kiến Thiên, ăn có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy. Ai là anh rể em? Chị vẫn chưa lấy chồng.” Ngay cả em trai cô cũng đứng về phía anh, suốt ngày nói giúp cho anh khiến cô bức mình chết đi được.

“Ây dà, trước sau gì cũng là người một nhà mà. Với lại mọi chuyện chỉ là hiểu lầm, chị đừng làm khó anh ấy nữa.” Kiến Thiên chẳng thêm để tâm đến sự tức giận của chị gái.

“Bái Kiến Thiên, ngay cả em cũng cho rằng chị đang làm khó anh ấy.” Không tin nổi mà, sao tất cả tội lỗi đều đổ lên đầu cô vậy.

“Không phải, không phải...” Mắt chị gái tóe lửa báo hiệu có nguy cơ nên Kiến Thiên vội vàng sửa lời “Ý em là chị mở lượng hải hà tha thứ cho anh về một lần đi. Em nghĩ bài học lần này đủ lớn để anh ấy nhớ suốt đời rồi, không tái phạm nữa đâu.”

“Em đừng làm nhảm nữa. Bây giờ chị đi giao đồ cho người ta, ở yên trong nhà cho chị.” Cô mà ở nhà nữa sớm muộn gì cũng điên. Ra ngoài đối gió một lát đi.

“Dù sao cũng ra ngoài, chị tới bệnh viện đi.” Kiến Thiên không sợ chết đuổi theo Nguyệt Như đến tận cửa.

“Em còn nói nữa chị sẽ đá em vào bệnh viện ở chung với anh ta đó.” Cô hung hăng dọa nạt em trai.

Lần này Kiến Thiên bó tay thật rồi. Cậu trời không sợ đất không sợ nhưng rất sợ bệnh viện. Mà chị cậu nói được làm được. Vẫn là ngậm miệng lại để tránh họa sát thân.

Hài lòng với sự hợp tác của em trai, Nguyệt Như xách túi lớn túi nhỏ mở cửa ra ngoài. Tuy nhiên cửa đã mở nhưng cô không có cách nào đi được. Đơn giản vì trụ lý trung thành của Trác Vỹ Phàm đang chặn trước cửa.

“Bái tiểu thư, chào cô.” Lý An cúi đầu, cung kính chào hỏi.

Nguyệt Như nhìn người đàn ông ngoan cố trước mặt, bất đắc dĩ thở dài. Một ngày bốn lần, cách bốn tiếng một lần đến phiền cô. Rốt cuộc Vỹ Phàm cho anh ta lợi lộc gì mà có thể khiến anh ta nhất mực trung thành như thế này chứ.

“Lý An, anh định ép tôi báo cảnh sát anh mới chịu tha cho tôi sao.” Nguyệt Như dựa nửa người vào cửa, giọng nói lộ rõ sự bất lực.

“Hôm nay tôi đến là thay mặt toàn bộ nhân viên Hàn thị thỉnh cầu Bái tiểu thư một việc. Hi vọng cô đồng ý.” Lý An thận trọng nói từng chữ. Hai hôm nay cách gì anh cũng dùng thử nhưng đều thất bại. Phó tổng đã sốt ruột lắm rồi. Anh cần phải tốc chiến tốc thắng.

“Vào vấn đề đi.” Còn lời cả nhân viên Hàn thị vào nữa, thật là..

“Trác phó tổng là vị lãnh đạo rất quan trọng của Hàn thị, anh ấy một ngày không đi làm Hàn thị sẽ bị tổn thất hàng triệu USD. Từ đó phúc lợi của nhân viên sẽ bị ảnh hưởng...”

“Đủ... làm ơn dừng lại.” Nguyệt Như không khách sáo cắt đứt bài diễn thuyết của Lý An một cách phũ phàng “Tôi mặc kệ Hàn thị của các anh xảy ra chuyện gì. Nói tóm lại tôi sẽ không bao giờ gặp lại tên Trác Vỹ Phàm xấu xa đó nữa. Anh khỏi bày nhiêu trò.”

Ném cho Lý An cái nhìn khinh bỉ, Nguyệt Như hừ một tiếng rồi đi thẳng vào thang máy. Đùa sao, chỉ vài câu vớ vẩn đã muốn cô buông vũ khí đầu hàng. Đừng có nằm mơ.

Bà chủ tương lai kháng cự mãnh liệt như vậy khiến Lý An hoảng hốt ra mặt. Anh vẫn chưa ra hết chiêu đã bị dội một gáo nước lạnh như vậy rồi. Có quá dã man không? Một lát nữa anh còn phải đến bệnh viện báo cáo tình hình với phó tổng. Làm sao đây?

“Anh Lý An, anh vất vả rồi.” Kiến Thiên vô cùng tốt bụng đến an ủi Lý An một câu rồi cũng chỉ đành thở dài trở vào trong nhà.

Đến nước này chỉ còn trông chờ vào chính bản lĩnh của anh rể tương lai thôi. Tất cả mọi người đều đã cố hết sức rồi.

Trong khi đó, Vỹ Phàm tuy ở bệnh viện nhưng cũng phần nào nắm được tình hình ở nhà Nguyệt Như. Đương nhiên không phải do Lý An nhát gan kia nói với anh rồi. Mấy ngày nay nhờ Kiến Thiên lén mật báo tin tức mà anh mới biết rõ ràng mọi chuyện như vậy.

Nói ra anh chỉ muốn bóp chết Lý An, dám vỗ ngực đảm bảo sẽ giải quyết ổn thỏa chuyện này. Anh còn ngờ nghệch tin tưởng cậu ta sẽ nghĩ được cách hay. Không ngờ cách cậu ta dùng lại là suốt ngày bám theo Nguyệt Như nói nhảm. Tức chết anh r ấi. Nhờ phúc của Lý An mà hiểu lầm giữa anh với Nguyệt Như càng gỡ càng rối.

“Đang dưỡng bệnh mà sao lại nhả nhó suốt thế?” Cửa phòng bệnh khẽ mở, một người đàn ông mặc âu phục sang trọng chậm rãi bước vào.

Anh ta nhìn Võ Phạm nở nụ cười tươi rói cũng rất tự nhiên kéo ghế ra ngồi ấi. Chỉ nhìn cách anh ta ngồi thôi cũng đủ biết người đàn ông này không phải nhân vật tầm thường. Tư thế tao nhã, cử chỉ nhã nhặn, trên người còn phát ra loại khí chất vương giả. Đó là chưa kể đến khuôn mặt đẹp như được điêu khắc ra. Nếu đặt hai người lên bàn cân, quả thật khó mà phân nặng nhẹ.

“Chịu lết xác về ấi sao?” Võ Phạm không nhanh không chậm giấu đi mớ cảm xúc hỗn độn trong lòng, lạnh nhạt hỏi.

“Tôi đi bằng hai chân, không bò không lết.” Vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi “Không giống ai đó, giờ muốn bò muốn lết cũng khó.” Đương nhiên không quên phản pháo.

“Hàn Phong, nếu đến để châm chọc tôi thì anh về được r ấi.” Võ Phạm rất không khách khí đuổi khách.

“Thái độ đối với cấp trên của anh thật tệ.” Hàn Phong tỏ vẻ không hài lòng. Biết thế anh đã không mất công đến đây.

“Không vui thì cứ gửi thư đuổi việc đến đây, tôi nhận ngay.” Làm việc dưới quy ền tên này không khác nào làm khổ sai. Chi bằng nhân dịp này tự giải thoát cho bản thân.

“Muốn tôi đuổi anh? Mơ cũng đừng nghĩ.” Tên Trác Võ Phạm này nếu không phải bạn của anh chắc chắn sẽ trở thành đối thủ đáng sợ nhất. Anh đâu có ngờ đến mức tự ném đá vào chân mình, tự chuốc phiền phức.

“Nói nhiều quá. Tìm tôi có việc gì?” Võ Phàm cắt ngang.

“Có ba chuyện. Thứ nhất, tới thăm anh. Tôi đủ tình nghĩa rồi chứ. Thứ hai, tôi đã phê duyệt cho anh nghỉ dưỡng thương ba tháng. Sau ba tháng trở lại làm việc, công việc chia ra như cũ. Thứ ba, giúp anh giải quyết vấn đề khiến anh phiền não. Thế thôi.” Hàn Phong vừa uống trà vừa nói chuyện.

“Thứ nhất, tôi vô cùng cảm kích tấm lòng của Hàn đại tổng tài. Thứ hai, chuyện tôi nghỉ phép ba tháng anh không phê duyệt không được. Bởi vì tôi đã chuẩn bị sẵn đơn từ chức. Anh cứ thông thả lựa chọn. Thứ ba, tôi đang phiền não cái gì? Tại sao cần anh phải giúp?” Võ Phàm nhanh chóng đáp trả.

Hàn Phong cau mày, thật chỉ muốn phang thẳng cái ghế vào bản mặt đáng ghét kia. Nếu không phải đã hiểu tính tình của Trác Võ Phàm chắc anh sẽ làm thế thật.

“Vấn đề thứ nhất và thứ hai, xem như giải quyết xong. Còn chuyện anh phiền não, lẽ nào không phải cô gái tên Bái Nguyệt Như?” Hàn Phong cười ám muội.

“Sao anh biết chuyện của cô ấy?” Võ Phàm nhìn Hàn Phong với vẻ cảnh giác.

“Cho tôi xin đi. Chuyện tình của anh đầy rẫy trên mặt báo, có ai mà không biết. Còn có hàng ngàn nhân viên Hàn thị ngày ngày bàn tán xôn xao, anh nói tôi có thể không biết được không?” Hàn Phong liếc mắt coi thường.

“Không dám làm phiền Hàn tổng. Tôi tự xử lý được rồi.” Lại đòi giúp anh. Thôi đi, tên Lý An kia đã “giúp” nhiều lắm rồi.

“Anh có bản lĩnh đó sao. Cứ yên tâm dưỡng bệnh đi. Đảm bảo trong ngày hôm nay anh sẽ gặp được người trong mộng.” Nói rồi Hàn Phong đứng dậy rời đi.

Thật ra anh cũng không mấy bận tâm đến chuyện riêng tư của đồng sự nhưng lần này thì khác. Diêm La mặt lạnh nổi danh của Hàn thị lại sa vào lưới tình oanh liệt như vậy. Còn nghe nói từ khi chuyện tình cảm của anh công khai, tác phong làm việc của anh cũng hòa nhã hơn nhiều. Tầng 35 cũng không còn u ám như trước. Đây là dấu hiệu tốt.

Thân là lãnh đạo cao nhất của Hàn thị, Hàn Phong cũng mong muốn không khí làm việc tại công ty thoải mái một chút. Cho nên vì rất nhiều lí do, anh quyết định sẽ giúp Vỹ Phàm một tay, tác thành mối lương duyên này.

Nghe thì có vẻ Hàn Phong rất chắc chắn nhưng Vỹ Phàm cũng chẳng tin tưởng lời anh lắm. Vẫn là tự thân vận động đi. Nhưng có muốn làm gì cũng phải đợi vết thương lành lại. Thật sốt ruột.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 23: Bỏ Vì Quan Tâm

Trong lúc có người đứng ng ỡ không yên, vò đầu bứt tóc nghĩ cách hóa giải hiểu lầm thì Nguyệt Như lại nhàn nhã đi dạo trên phố. Thật ra trông vẻ ngoài cô nhàn nhã thế thôi chứ trong lòng đang dậy sóng đó. Ngoài miệng cô nói cứng, tỏ ra không quan tâm đến anh nhưng chính cô lại lo lắng hơn ai hết. Nhi ều lúc không tìm được cô đã mấy lần chạy đến bệnh viện nhưng vì trong lòng còn có gai nên đành nhắm mắt quay về.

Tên Trác Vỹ Phàm đáng ghét, cô giận dỗi lâu như vậy cũng không có một cuộc điện thoại xin lỗi. Cái cô cần là lời xin lỗi xuất phát từ tấm lòng của anh chứ không phải những lí do nhảm nhí mà Lý An, Kiến Thiên, Thoại Tâm, chị họ Molley ca cẩm bên tai suốt mấy ngày nay. Thế nhưng tên ngốc kia hoàn toàn không có động tĩnh gì chỉ giỏi xúi giục người bên cạnh làm phiền cô.

“Đáng ghét.” Nguyệt Như tức giận đá mấy viên sỏi dưới chân. Không ngờ lại đá trúng vào xe của người ta, chuông báo động gấn trong xe li ền kêu inh ỏi.

Nguyệt Như bị dọa cho giật mình, vội vàng tháo chạy. Còn không chạy thế nào cô cũng bị chủ nhân chiếc xe chửi cho thúi đầu. Chạy một hơi vào con đường nhỏ bên cạnh, Nguyệt Như dựa vào tường vuốt ngực. Một chết cô r ồi. Hôm nay thật xui xẻo. Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Nguyệt Như giật mình. Khẽ ngần ừ rửa một câu, cô lục lọi trong túi xách tìm điện thoại.

“Xin chào. Tôi là Bái Nguyệt Như.” Thái độ của Nguyệt Như không mấy thân thiện.

“Chào Bái tiểu thư, tôi là bác sĩ của bệnh viện T.F.” Bên kia điện thoại khẽ vang lên giọng của một người đàn ông.

“Bệnh viện T.F ?” Đó không phải là nơi Võ Phàm đang đi đầu trị sao.
“Trác Võ Phàm xảy ra chuyện gì sao?”

Nguyệt Như thay đổi thái độ 180 độ, trong giọng nói không giấu được sự quan tâm lo lắng đối với Võ Phàm.

Hàn Phong ở đầu dây bên này khẽ cười một tiếng sau đó hắng giọng tiếp tục đóng vai bác sĩ “Tôi muốn thông báo với cô tình trạng của bệnh nhân Trác Võ Phàm. Hiện tại tình hình của anh ấy rất xấu, chúng tôi quyết định phẫu thuật lần hai. Phiền cô tới bệnh viện một chuyến...”

Hàn Phong còn chưa nói xong đã nghe tiếng tút tút bên tai. Dừng đầu gối nghĩ cũng biết phía Nguyệt Như xảy ra chuyện gì. Chắc chắn là cô đang dùng vận tốc ánh sáng để chạy đến bệnh viện rồi. Trác Võ Phàm, giờ đến lượt anh.

“Hàn Phong, anh lại muốn gì nữa.” Võ Phàm gầm lên trong điện thoại.

“Trác Võ Phàm, anh khách sáo với tôi một chút đi. Nếu không, tôi sẽ không nói cho anh biết chuyện tôi vừa chứng kiến đâu.” Hàn Phong tay dứt túi quần, dáng vẻ vô cùng ung dung.

“Tôi... không... có... hứng... thú...” Võ Phàm gần như sắp nổi nóng đến nơi.

“Không có hứng thú thì thôi. Chỉ tội nghiệp cho cô gái tên Bái Nguyệt Như...” Hàn Phong ra vẻ nuối tiếc.

Đang muốn ngắt điện thoại thì giọng Võ Phàm gấp gáp vang lên
“Nguyệt Như thế nào? Cô ấy xảy ra chuyện gì? Hàn Phong, anh mau nói cho rõ ràng.”

Hàn Phong khẽ cười “Cũng không có gì. Chỉ là lúc tôi rời khỏi bệnh viện vô tình nghe mấy cô y tá nói mới nhận một bệnh nhân tên Bái Nguyệt

Như vì vội vàng đến thăm bạn trai mà xảy ra tai nạn giao thông. Không biết có phải...”

Lần thứ hai trong ngày Hàn Phong phải nghe tiếng tút tút vô vị nhưng tâm trạng anh thật sự rất tốt. Đôi tình nhân này thật thú vị. Cũng không uổng công anh bỏ ra nhiều tâm tư như vậy.

“Trác Vỹ Phàm, tôi bắc thang cho anh r ồi đó. Cố gắng mà leo lên đi.” Anh hướng về phòng bệnh Vỹ Phàm lắm bầm mấy câu r ồi cười khoái trá rồi đi.

Không hề biết mình bị lừa, cả Vỹ Phàm và Nguyệt Như đều trong tình trạng hoảng hốt chạy đi tìm đối phương. Khi đến bệnh viện thì Nguyệt Như cũng không còn hơi sức nữa nhưng ông trời không thương cô. Thang máy nào cũng chật kín người, mà cô đâu còn lòng dạ chờ đợi đành tháo giày cao gót leo thang bộ.

Vỹ Phàm cũng không khá hơn là bao, tuy Hàn Phong nói rất mơ hồ nhưng vừa nghe đến ba chữ Bái Nguyệt Như thì đầu óc anh đã không còn tỉnh táo nữa. Cho dù toàn thân vẫn còn đau nhức, bác sĩ đã căn dặn không được xuống giường anh cũng cố gắng lết cái thân tàn đi tìm cô. Mỗi bước đi là ngàn mũi kim đâm sâu vào vết thương của anh nhưng cũng không đau bằng vết thương trong tim.

Ông trời ơi, cuối cùng Nguyệt Như cũng toàn mạng thoát khỏi mấy cái bậc thang đáng nguy ền rửa. Nếu không phải vì Vỹ Phàm, cô thật không dám nghĩ tới mình lại làm được chuyện phi thường thế này. Cố gắng đi ều chỉnh lại hơi thở, Nguyệt Như tiếp tục chạy như bay trên dây hành lang. Sắp chạy đến cuối hành lang, cô đột nhiên nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, tốc độ cũng tự nhiên giảm lại.

Vỹ Phàm khó khăn đi từng bước trên con đường tưởng như dài vô tận, đến lúc cảm thấy bản thân sắp chịu hết nổi muốn ngã xuống lại nhìn thấy người anh mong nhớ bấy lâu. Có phải anh hoa mắt không?

“Vỹ Phàm...”

“Nguyệt Như...” Lời vừa nói ra thì Võ Phàm cũng không thể gắng gượng thêm nữa, mất hết trọng lực ngã nhào xuống đất.

“Võ Phàm, anh không sao chứ?” Nguyệt Như hốt hoảng chạy đến đỡ anh.

“Anh không sao...” Dù đau đến không thể thở được nhưng Võ Phàm vẫn cố gắng mỉm cười. Lại nhìn Nguyệt Như, cô khỏe mạnh thế này, lúc này còn chạy nhanh như vậy đâu có giống đang bị thương “Nguyệt Như, không phải nói em xảy ra tai nạn giao thông sao? Em bị thương chỗ nào?”

“Tai nạn giao thông... em...” Nguyệt Như chỉ ngón tay trở vào mũi mình, ngạc nhiên hỏi “Làm gì có. Em bình thường mà.”

“Hàn Phong chết tiệt, dám lừa anh.” Võ Phàm tức đến nghiến răng.

“Còn anh thế nào rồi. Bác sĩ gọi điện cho em nói tình trạng của anh chuyển biến xấu phải phẫu thuật lần nữa mà.” Nguyệt Như vẫn chưa hết lo sợ.

“Lại là anh ta giờ trò đùa nữa rồi. Anh không có gì, đang hồi phục rất tốt.” Hàn Phong đáng chết lại dùng cách vô nhân đạo này lừa gạt anh và Nguyệt Như. Đợi anh xuất viện xem anh xử anh ta thế nào.

“Nhưng rõ ràng có một bác sĩ...” Nguyệt Như bán tín bán nghi.

“Người gọi điện cho em là Hàn Phong, cấp trên của anh. Anh ta nghe nói chúng ta có hiểu lầm nên mới dùng cách này lừa em đến đây.” Võ Phàm rất không tình nguyện kể lại mọi chuyện.

“Trác Võ Phàm, anh lại lừa em.” Nguyệt Như không dám tin Võ Phàm lại làm ra chuyện ấu trĩ như vậy “Em đúng là ngu như heo. Tự nhiên chạy đến đây làm gì chứ.”

Nguyệt Như mang một bụng tức định quay lưng rời đi thì bị Võ Phàm kéo lại.

“Buông em ra.” Cô mạnh tay đẩy anh.

“Nghe anh giải thích đã. Anh không biết Hàn Phong lại làm như vậy. Ngay cả anh cũng bị lừa mà.” Oan uổng cho anh quá, anh cũng là nạn nhân mà thôi.

“Nếu không có sự đồng ý của anh, anh ta sao dám làm vậy. Hai người cũng cùng một duộc cả thôi.” Nguyệt Như không khống chế được cơn giận, lớn tiếng quát.

“Em cho rằng anh sẽ đem tính mạng của em ra đùa giỡn sao? Mặc dù anh rất muốn giải quyết hiểu lầm của chúng ta một cách êm đẹp nhưng anh tuyệt đối không làm chuyện như vậy.” Võ Phàm có cảm giác ruột gan nóng bừng nhưng thân thể anh lại lạnh toát. Hai luồng khí nóng lạnh chạy marathon trong cơ thể khiến anh rất khó chịu. Nhưng dù là vậy anh cũng kiên quyết không buông tay Nguyệt Như ra.

“Anh... anh làm sao vậy?” Đang định mắng anh thêm vài câu nhưng cô phát hiện Võ Phàm có gì đó không ổn.

Trên trán anh lấm tấm mồ hôi, đôi môi tái nhợt, trước bụng anh còn loang lổ những vết màu đỏ... là máu.

“Võ Phàm, vết thương của anh bị rách rồi. Võ Phàm, anh nghe em nói không?” Lúc cô phát hiện anh có vấn đề thì Võ Phàm cũng lâm vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê rồi.

“Võ Phàm... bác sĩ... bác sĩ...” Nguyệt Như vừa lấy khăn tay bịt miệng vết thương lại vừa gọi bác sĩ.

Cô thật là, sao lại quên mất anh là bệnh nhân. Lúc này còn giằng co với anh quyết liệt như vậy, vết thương bị rách có khi là do cô.

“Sao lại thế này? Cậu ta có còn muốn sống nữa không vậy? Đã dặn không được xuống giường rồi...” Vị bác sĩ già phẫu thuật cho Võ Phàm lần trước vừa chạy tới nơi thấy tình hình Võ Phàm tệ như vậy không khỏi lớn tiếng cảm râm.

“Anh ấy đau lắm rồi ông còn ở đó nhiều lời nữa. Mau nghĩ cách gì để máu ngừng chảy đi.” Nguyệt Như lo lắng đến độ với ai cũng cầu gắt được.

“Cái cô này...”

“Nhanh lên. Anh ấy mà có chuyện gì tôi sẽ không tha cho ông đâu.” Bác sĩ của bệnh viện này làm sao vậy. Đứng trước sự sinh tử của bệnh nhân mà cứ ung dung như không có chuyện gì.

“Biết rồi, biết rồi.” Cãi nhau với cô chỉ tổ mệt óc. Tập trung cứu mạng tên không biết sống chết này còn hơn.

Vỹ Phàm được đỡ lên cáng rồi chuyển đến phòng cấp cứu. Trong cơn mơ màng, anh nghe thấy tiếng Nguyệt Như đang gọi anh. Cố hết sức mở mắt, anh thì thào.

“Nguyệt Như... anh không lừa em...”

“Anh nói cái gì? Vỹ Phàm...” Anh nói nhỏ quá làm cô ghé tai cũng không nghe rõ.

“Anh không phải cố ý... không tin em... là anh sợ... sợ mất đi em nên mới nông nổi... anh xin lỗi...” Vỹ Phàm vẫn không buông tay Nguyệt Như, trong cơn mê sáng không ngừng lầm bầm.

Cuối cùng Nguyệt Như cũng nghe được những lời Vỹ Phàm nói. Cô không kìm được nước mắt, từng giọt... từng giọt rơi xuống làm ướt cả bàn tay anh.

“Em biết rồi. Em không giận nữa, thật đấy.”

“Nguyệt Như... anh yêu em... tin anh... anh không gạt em...”

“Em tin... em tin mà. Vỹ Phàm, anh đừng nói nữa. Nằm yên để bác sĩ giúp anh cần máu có được không?” Bụng anh vẫn chảy máu không ngừng khiến cô luống cuống tay chân.

Vị bác sĩ già vốn đang tập trung cầ máu nhưng thấy hai người cứ anh anh em em khiến ông nổi điên quát lớn.

“Cô cậu có thôi ngay đi không hả. Chết đến nơi còn nói chuyện yêu đương. Thật không hiểu nổi.”

Cuối cùng vì muốn có thể chuyên tâm làm tròn trách nhiệm của người bác sĩ, ông không chút khách sáo đuổi Nguyệt Như ra ngoài. Vỹ Phàm cũng bị gây mê, bất tỉnh nhân sự, không nói năng gì được nữa.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bãng
dtv-ebook.com

Chương 24: Giải Tỏa Khúc Mắc

Phải qua nửa tiếng, Vỹ Phàm mới được đẩy ra khỏi phòng cấp cứu chuyển về phòng bệnh. Cũng may vết rách chỗ bụng anh không quá sâu nên ngoài việc mất một chút máu thì không xảy ra vấn đề gì nghiêm trọng.

Ngồi nhìn anh ngủ thê trong lòng Nguyệt Như tràn ngập cảm giác có lỗi. Cô thật đáng trách. Cho dù giận thế nào cũng không thể bỏ mặc anh không lo. Nói thế nào anh cũng vì cô mới xảy ra tai nạn. Thế mà cô còn giở tính tiểu thư gây gổ với anh. Nhưng nhìn xem anh nói gì với cô. Bị cơn đau hành hạ đến hôn mê mà anh vẫn nói anh yêu cô, còn luôn miệng xin lỗi. Bái Nguyệt Như, mày đang làm cái gì vậy.

“Nguyệt Như...”

“Vỹ Phàm, anh tỉnh rồi sao. May quá.” Thấy môi anh mấp máy gọi tên mình, Nguyệt Như cảm động đến phát khóc.

“Sao vậy? Anh làm em sợ sao?” Mới tỉnh lại đã thấy cô khóc đến sưng mắt, Vỹ Phàm thật không đành lòng.

“Em không sao.” Vội lau nước mắt đi, cô hỏi nhỏ “Anh còn đau không? Có khó chịu chỗ nào không? Em đi gọi bác sĩ nhé.”

“Em đừng đi. Anh không cần bác sĩ... anh chỉ cần em thôi.” Vỹ Phàm bắt lấy bàn tay Nguyệt Như, ánh mắt anh thâm tình nhìn thẳng vào cô.

“Anh cần em làm gì. Em không phải bác sĩ, đâu có giúp được anh.” Nguyệt Như hơi hoang mang trước ánh mắt của Vỹ Phàm, nhất thời không biết làm sao liền bẻ cong câu nói của anh.

“Em biết ý anh không phải vậy mà.” Anh nhìn cô cười dịu dàng
“Nguyệt Như, em nghe anh giải thích...”

“Được rồi, anh không cần nói gì nữa. Em hiểu hết rồi. Nói cho cùng cũng vì anh ghen đúng không?” Chuyện giữa hai người cũng nên nói rõ ràng rồi. Cứ để trong lòng khiến cô rất khó chịu.

“Phải, anh ghen.”

Nghe chính miệng anh thừa nhận, Nguyệt Như không bật cười thành tiếng “Anh thật là... đó là em trai em mà.”

“Tại lúc đó anh không biết. Nguyệt Như, tha lỗi cho anh nhé.”

“Anh có nhiều lỗi lắm. Muốn em một lúc tha thứ hết sao? Còn lâu đi.” Nhân cơ hội này giáo huấn anh một chút mới được.

“Ngoài chuyện này ra anh vẫn còn lỗi sao.” Vỹ Phàm ngạc nhiên.

“Chứ sao.” Nguyệt Như ngẩng thẳng người bắt đầu kể từng tội một “Anh đó, sau khi ngỏ lời với em cũng chẳng có chút động thái tích cực nào. Làm em tưởng anh đã hối hận. Đi công tác đột xuất cũng không báo với em. Ở Thái Lan lâu như vậy, anh có gọi điện cho em sao. Anh nói đi. Có người bạn trai nào vô tâm như anh không.”

Bạn trai... hai chữ này lại phát ra từ miệng cô một cách tự nhiên như vậy khiến Vỹ Phàm rất vui. Cuối cùng cô cũng chịu đối diện với tình cảm của mình rồi.

“Lúc đó em cứ ra sức từ chối lại còn tránh mặt anh nữa, anh đành cố gắng để mọi thứ thật tự nhiên. Vì anh không muốn làm em khó xử thôi. Còn chuyện công tác, tình hình quá phức tạp, anh cũng không còn tâm trí nghĩ đến chuyện khác nữa. Nhưng anh đã cố gắng trở về thật nhanh rồi mà.”

Bao nhiêu lỗi lầm nghiêm trọng như thế mà chỉ với mấy câu anh đã phủ sạch hết rồi. Không hổ danh là Trác Vỹ Phàm.

“Được rồi, coi như em không nói lại anh đi. Nhưng anh làm em lo lắng hết lần này đến lần khác là sự thật. Anh định bắt thường cho em sao đây.” Cô mới không dễ dàng chịu thua như vậy.

“Bắt thường cả con người anh cho em được không?” Vỹ Phàm nhìn cô trêu mếu.

Lần này thì Nguyệt Như hoàn toàn chịu thua rồi. Ngay cả con người anh, anh cũng chịu cho cô. Cô còn nói gì được nữa.

“Vỹ Phàm, lời đề nghị của anh... còn tính không?” Nguyệt Như dè dặt hỏi.

“Lời đề nghị nào?” Vỹ Phàm làm ra vẻ không hiểu.

“Anh... anh đừng có giả ngốc.” Cô đỏ mặt, hờn dỗi nhìn anh.

Vỹ Phàm nhìn cô thẹn quá hóa giận không kiềm được bật cười thành tiếng. Cô gái này khiến anh yêu thích không thể buông tay mà.

“Anh... không được cười.” Ném quả táo trong tay vào người Vỹ Phàm, Nguyệt Như giận dỗi quay đi.

“Đừng giận. Anh đùa với em thôi.” Nhẹ kéo vạt áo Nguyệt Như, Vỹ Phàm ngưng tiếng cười. Bộ dạng cũng trở nên nghiêm túc “Lời anh đã nói ra tuyệt đối không bao giờ hối hận. Mong muốn em trở thành bạn gái của anh cũng sẽ không thay đổi. Nguyệt Như, em đừng ý làm bạn gái của anh không?”

Tuy cô đang xoay lưng lại, không thể nhìn thấy vẻ mặt của anh khi bày tỏ nhưng giọng nói trầm ấm, chân thành đó khiến cô rung động. Từng câu từng chữ đều chứa đựng tình cảm sâu đậm mà anh dành cho cô. Không thể phủ nhận, trái tim cô vì anh mà ấm áp lên rất nhiều.

“Vỹ Phàm, em không thể giúp được gì cho anh có khi còn làm anh liên lụy nữa. Anh vẫn chọn em sao?” Tình yêu của cô không thể chứa nổi một

hạt cát cho nên cô muốn có sự đảm bảo từ anh để có thể toàn tâm toàn ý yêu anh.

“Anh hi vọng em có thể liên lụy anh nhiều một chút để chứng tỏ em không xem anh là người ngoài. Anh còn hi vọng có bao nhiêu gánh nặng trên vai em đều trút hết sang cho anh để từ nay em có thể thoải mái mà sống. Quan trọng nhất, anh hi vọng em cho anh một gia đình...” Đây là cách mà anh yêu cô, không đem lại bất cứ áp lực nào cho cô. Chỉ mong cô cảm nhận được lòng thành của anh mà thôi.

“Trác Vỹ Phàm, anh bệnh đến mức ngốc rồi sao. Trên vai anh còn chưa đủ nặng hay sao mà còn muốn giành luôn phần của em.” Tuy cô mở miệng trách móc anh nhưng trong lòng đã sớm bị anh làm cho cảm động. Cũng không biết vì sao mà khi nhìn thấy nụ cười dịu dàng của anh cô lại rơi nước mắt.

“Anh sẽ dành cả cuộc đời để chứng minh cho em thấy anh không ngốc. Dem em cột bên người anh là hành động sáng suốt nhất mà anh từng làm. Nguyệt Như, trả lời anh. Em có đồng ý không?” Dịu dàng lau đi nước mắt trên mặt cô, Vỹ Phàm nhẹ giọng hỏi.

“Em còn có thể nói không sao. Trác Vỹ Phàm, em cho anh biết sau này cho dù anh có hối hận muốn từ bỏ em, em cũng không buông anh ra đâu.”

Lời cảnh cáo ngọt ngào này không biết Vỹ Phàm đã chờ bao lâu rồi. Hôm nay tận mắt nhìn, chính tai anh nghe thì ra lại đem lại sự thỏa mãn lớn đến vậy.

“Anh yêu em.” Ôm chầm lấy Nguyệt Như vào lòng, Vỹ Phàm nỉ non bên tai Nguyệt Như.

Vòng tay qua eo Vỹ Phàm, Nguyệt Như dựa đầu vào vai anh thì thầm đi đâu gì đó mà chỉ có hai người mới nghe thấy. Nước mắt vẫn không thể ngừng, lặng lẽ rơi xuống làm ướt cả vai áo Vỹ Phàm. Nhưng đó lại là những giọt nước mắt hạnh phúc làm chứng cho tình yêu của hai người.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Băng
dtv-ebook.com

Chương 25: Tiên Triên Tốt Đẹp

Vì có sự chăm sóc chu đáo của Nguyệt Như mà chẳng bao lâu Vỹ Phàm đã được xuất viện. Tốc độ hồi phục nhanh đến mức khiến người khác phải kinh ngạc.

“Anh rě, loại xe này tuyệt thật đấy.” Từ ngày Vỹ Phàm xuất viện về nhà, Kiến Thiên cứ quẩn lầy anh không rời. Hết hỏi đông lại hỏi tây, giờ lại quay về sở thích xe cộ.

Nhìn chiếc BMW I8 màu xám bạc ngự trị trên màn hình máy tính, Vỹ Phàm khẽ cười “Anh tặng em một chiếc nhé.”

“Anh rě, không cần khách sáo. Chiếc xe này em sẽ tự mình lấy.” Thân là đàn ông, đầu đội trời chân đạp đất, những thứ yêu thích đương nhiên phải tự mình giành lấy.

“Có chí khí.” Vỹ Phàm khá hài lòng với con người Kiến Thiên. Cậu nhóc này nếu được đào tạo bài bản chắc chắn sẽ trở thành nhân tài.

“Vỹ Phàm, Kiến Thiên, ăn cơm thôi.” Nguyệt Như từ trong bếp nói vọng ra.

Sau đó tiếng bước chân ngày càng gần, khi cô mang món cuối cùng để lên bàn thì anh em họ cũng đã yên vị.

“Chị à, lại mấy món này sao?” Kiến Thiên nhìn mấy đĩa thức ăn trên bàn không nhận được lắm bằn.

“Ăn thanh đạm một chút sẽ tốt cho cơ thể.” Câu này không biết cô đã nói bao nhiêu lần rồi nữa.

Cũng chỉ vì Võ Phàm chưa thật sự hồi phục nên trong vấn đề ăn uống phải đặc biệt chú ý. Rau xanh, đậu hũ hai nguyên liệu này lần lượt được chế biến thành những món ăn khác nhau. Đã hai ngày ăn như vậy nên Kiến Thiên bắt đầu cảm thấy dị ứng.

Nhìn vẻ mặt Kiến Thiên nhăn nhó không vui, Võ Phàm khẽ cười “Nguyệt Như, bữa sau không cần duy trì thực đơn kiểu này nữa đâu. Cứ ăn uống bình thường là được.”

“Đâu có được.” Nguyệt Như lập tức gạt phắt đi “Lỡ anh thấy mấy món đâu mỡ đó kìm lòng không đậu mà ăn vào thì vết thương sẽ càng nặng đó. Tóm lại, một khi bác sĩ chưa cho phép thì vẫn phải ăn thế này.”

“Chị, em muốn ăn thịt...” Kiến Thiên nằm dài ra bàn la hét.

“Bái Kiến Thiên, em có ăn hay không.” Nguyệt Như trừng mắt đe dọa.

Thằng nhóc này thật không biết đi đâu, trong nhà có người bệnh mà chỉ nghĩ cho bản thân. Cô phải nghiêm khắc dạy dỗ mới được.

“Ăn, ăn...” Kiến Thiên miễn cưỡng cần đưa, chán nản gấp mấy cọng rau vào chén.

“Coi như em khôn lanh.” Liếc em trai một cái, Nguyệt Như liền dời sự chú ý sang Võ Phàm “Anh ăn nhiều một chút.”

“Em cũng ăn đi.” Anh nhìn cô cười ngọt ngào.

Không phải anh nói gở nhưng bị thương thế này cũng đáng lắm. Cái cách cô ân cần chăm sóc anh bất kể ngày đêm khiến anh hạnh phúc khôn nguôi. Thật sự mong thời gian mãi dừng ở giây phút này.

Lại quay sang bắt gặp vẻ mặt đau khổ của Kiến Thiên, Võ Phàm nhỏ giọng an ủi “Chịu khó mấy bữa nữa đi. Hôm sau anh đưa em đi ăn thịt bò Kobe còn có gan ngỗng, trứng cá hồi.”

“Anh nói thật chứ?” Mắt Kiến Thiên sáng rực khi nghe Võ Phàm hứa hẹn.

“Nhất ngôn cửu đỉnh.” Võ Phàm nắm tay thành đấm, đặt nhẹ trước ngực.

Kiến Thiên vui vẻ đến quay cu ồng, cậu bắt đầu chờ mong cái ngày kia. Nhìn Võ Phàm cùng Kiến Thiên thì th ần với nhau r ồi cười đến vui vẻ khiến Nguyệt Như cảm thấy thật hạnh phúc. Thì ra hạnh phúc chỉ đơn giản như vậy. Hi vọng cô có thể giữ mãi khoảnh khắc này.

Bữa ăn tuy chỉ có vài món ăn đạm bạc nhưng lại rộn r ả tiếng cười, rất có cảm giác của gia đình khiến Võ Phàm đặc biệt thích thú. Trước nay anh đầu chỉ có một mình, ngoài công việc thật sự không có thú vui nào khác. Nhưng từ khi gặp Nguyệt Như dường như cuộc sống của anh thay đổi rất nhiều. Cảm thấy tươi mới và căng tràn sức sống. Thật sự rất tuyệt.

“Có cần anh giúp không?” Võ Phàm đi vào nhà bếp, tỏ ý muốn giúp đỡ.

“Không cần. Chỉ rửa mấy cái chén thôi, sẽ xong ngay mà.” Cô nhìn anh mỉm cười.

“Nguyệt Như, sau này chúng ta kết hôn, anh sẽ không để em phải làm những công việc này nữa.” Anh mong muốn đem lại cho cô một cuộc sống vô lo vô nghĩ, an nhàn thoải mái. Dù sao đi nữa, cô cũng vất vả đủ r ồi.

“Kết hôn? Em nói g ả cho anh lúc nào?” Nguyệt Như nhướn mi, hất hàm hỏi ngược lại anh.

“Em chưa nói nhưng ngoài anh ra em không thể g ả cho người khác nữa r ồi.” Võ Phàm nhún vai ra vẻ chuyện đã r ồi, khó lòng thay đổi.

“Anh... bá đạo.” Cô liếc anh một cái b én ngót r ồi đưa chân đá nhẹ anh một cái.

“Chỉ cần có thể trói em bên cạnh anh suốt đời. Dù em m ắng anh lưu manh, côn đồ.. anh cũng không ngại.” Võ Phàm nhẹ nhàng vén mấy sợi

tóc trước trán Nguyệt Như qua sau tai.

“Hai người làm ơn đừng nói những câu buồn nôn như vậy được không. Ớn lạnh quá đi.” Kiến Thiên rất không tình nguyện lên tiếng. Vốn chỉ muốn vào bếp uống li nước ai biết lại bắt gặp một màn tình chàng ý thiếp như vậy chứ. Quên luôn cả ý định uống nước, Kiến Thiên rùng mình một cái rồi đi thẳng ra ngoài.

Bị Kiến Thiên chỉ trích, Võ Phàm cùng Nguyệt Như chỉ đành nhìn nhau cười trừ.

“Phải rồi Nguyệt Như, tối mai Hàn Phong mời chúng ta ăn tối. Em có muốn đi không?” Suýt chút nữa Võ Phàm đã quên mất chuyện này.

“Hàn Phong? Người lần trước lừa chúng ta?” Nguyệt Như với khăn lau tay, ngờ vực hỏi.

“Phải, là anh ta. Tổng tài tập đoàn Hàn thị, là cấp trên của anh.”

“Nhưng sao tự dưng anh ta lại muốn mời chúng ta ăn tối?” Nguyệt Như cảm thấy khó hiểu.

“Chắc là muốn xin lỗi đi.” Đối với việc này Võ Phàm không mấy quan tâm.

Đáng lẽ anh cũng không muốn nhận lời cuộc hẹn này nhưng nghĩ lại sau này Nguyệt Như sẽ gia nhập thế giới của anh. Có cơ hội quen biết với đồng nghiệp của anh sẽ tốt cho cô.

“Xin lỗi... vậy bữa tối ngày mai là anh ta trả tiền đúng không?”

Võ Phàm qua loa gạt đầu nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt gian manh của Nguyệt Như anh liền bật cười. Trong đầu cô lại đang nghĩ cách chinh người ta đây. Hàn Phong, ai bảo anh chộc vào người phụ nữ của tôi, ngày mai nếu phải cháy túi cũng đừng trách tôi.

OAN GIA HÀNG XÓM

Lạc Bã
dtv-ebook.com

Chương 26: Đại Kết Cục

Tối hôm sau, giữ đúng lời hẹn, Nguyệt Như và Vỹ Phàm đúng giờ xuất hiện tại nhà hàng Shall. Khi vào trong thì họ đã thấy vợ chồng Hàn Phong đang ngồi chờ. Lần đầu nhìn thấy Hàn Phong và Lăng Tư Giai, Nguyệt Như ngạc nhiên đến há mồm.

Cái gọi là trai tài gái sắc chính là họ đúng không? Người đàn ông kia có phải quá tuấn tú không? So với Phan An thời xưa thật không biết ai hơn ai kém nữa. Còn cô gái bên cạnh anh ta... Chúa ơi, phải nói là tiên nữ hạ phàm. Đàn ông nhìn thấy cô ấy chắc chắn chảy nước miếng thèm muốn, còn phụ nữ sẽ ganh tỵ chết mất thôi.

“Tới rồi.” Hàn Phong lễ độ đưa tay ra mời.

“Tư Giai, lâu rồi mới gặp. Em khỏe chứ.” Kéo ghế cho Nguyệt Như xong, Vỹ Phàm cũng ngồi xuống sau đó lịch sự hỏi thăm Tư Giai.

“Em tốt lắm. Nghe nói anh bị thương, bây giờ khá hơn rồi chứ?” Kết thúc kỳ nghỉ, Tư Giai phải lập tức quay lại xử lý công việc ở thành phố P nên không có thời gian thăm hỏi.

“Nhờ phúc của chồng em, anh đỡ nhiều rồi.” Vỹ Phàm cười như không cười, hướng ánh mắt về phía Hàn Phong.

Hàn Phong bất mãn nhìn Vỹ Phàm một cái còn Tư Giai lại cười “Mấy tháng nay thật làm phiền anh. Bây giờ anh cứ đẩy hết công việc cho anh ấy, còn anh hãy nghỉ ngơi cho tốt.”

“Anh cũng đang có ý như vậy.” Vỹ Phàm cực kỳ đồng tình.

“Bà xã, sao em lại nổi giáo cho giặc như vậy. Anh làm việc vất vả em không đau lòng sao.” Hàn Phong không vui kháng nghị.

“Anh thôi làm trò đi.” Tư Giai liếc anh một cái nhưng trong mắt toàn là nhu tình.

Hàn Phong làm ra vẻ uất ức, cúi đầu ăn ngấu nghiến miếng bánh ngọt. Tư Giai cũng mặc kệ anh, cô dời sự chú ý sang Nguyệt Như.

“Anh Vỹ Phàm, không giới thiệu một chút sao.”

“À... cô ấy là Nguyệt Như, bạn gái của anh. Nguyệt Như, đây là tổng tài của bọn anh Hàn Phong, vợ anh ấy Lăng Tư Giai.” Vỹ Phàm giới thiệu.

“Xin chào...” Tư Giai nhoẻn miệng cười.

Nụ cười của tuyệt sắc giai nhân thật làm rung động lòng người khiến Nguyệt Như mê mẩn. Trong lúc thất thần cô thốt lên một câu làm tất cả mọi người sững sờ.

“Chị có phải minh tinh điện ảnh không. Thật xinh đẹp quá đi.”

“Phốc...” Hàn Phong là người đầu tiên khôi phục lại tinh thần đầu tiên, không khách khí cười to.

“Cảm ơn...” Tư Giai ngại ngùng đón nhận lời khen.

Vỹ Phàm cứ chăm chăm nhìn Nguyệt Như, cô lúc nào cũng đáng yêu như vậy khiến anh yêu càng sâu đậm. Có thể cô không biết nhưng sắc đẹp của cô chẳng hề kém cạnh Tư Giai.

“Bái tiểu thư, vợ tôi không phải minh tinh gì đâu. Cô ấy cũng giống tôi và Vỹ Phàm, đang đi đầu hành một công ty.” Cô gái này thật thú vị, khiến Hàn Phong muốn tiếp xúc với cô nhiều hơn một chút.

“Oa, chị thật giỏi. Trẻ như vậy mà có thể đi đầu hành cả công ty.” Nhìn vẻ mặt như muốn đem Tư Giai biến thành thần tượng, Vỹ Phàm dở khóc dở cười.

“Chỉ là tiếp quản sự nghiệp của gia đình. Cũng không có gì đáng nói. Ngược lại nghe nói Bái tiểu thư có nhiều sở trường, đối với công việc vô cùng nghiêm túc. Thái độ làm việc tốt như vậy mới làm tôi khâm phục.”
Tư Giai hào phóng ca ngợi.

“Chị đừng gọi em là tiểu thư, em nghe không có quen. Nếu chị không chê có thể gọi em là Nguyệt Như.”

“Vậy em cũng gọi chị là Tư Giai đi. Đừng khách sáo.”

“Dạ được.” Nguyệt Như cười tí mắt.

Hàn Phong và Vỹ Phàm đưa mắt nhìn nhau không khỏi cười khở. Hai cô gái này đem họ trở thành người vô hình sao, hoàn toàn ngó lơ họ rồi. Nhưng thấy vợ và bạn gái mình vui vẻ như vậy, họ cũng không đành lòng xen vào. Chỉ cùng nhau uống rượu, thỉnh thoảng nói chuyện công việc một chút. Cứ như thế bữa ăn tối kéo dài gần hai tiếng diễn ra khá vui vẻ. Ngay cả khi ra về, Nguyệt Như và Tư Giai cũng còn cảm thấy luyến tiếc.

Kết thúc buổi hẹn, Vỹ Phàm cùng Nguyệt Như tay trong tay đi dạo bên bờ sông. Tối hôm nay trăng đặc biệt sáng, ngoài trời còn lất phất mấy hạt mưa. Bầu không khí có hơi lạnh nhưng bàn tay ấm áp của Vỹ Phàm lại có thể xua đi cái lạnh không đáng kể này. Cả hai dừng chân trên cây cầu ánh sáng, nơi mà các đôi tình nhân luôn chọn để hẹn hò.

“Vợ chồng chị Tư Giai thật xứng đôi, em nhìn mà ghen tị chết đi được.” Nguyệt Như đứng trên cầu, ra vẻ ngưỡng mộ.

“Có gì đáng ngưỡng mộ. Anh và em còn xứng đôi hơn.” Đương nhiên anh không đồng ý với nhận định của Nguyệt Như.

“Anh đúng là mèo khen mèo dài đuôi.” Nguyệt Như bĩu môi.

Vỹ Phàm khẽ cười sau đó tiến đến ôm cô từ phía sau “Hai người đó không dễ dàng gì mới đến được với nhau. Bây giờ có thể sống hạnh phúc như vậy cũng thật đáng mừng.”

“Anh nói chúng ta có thể sống hạnh phúc như thế không? Nói thật, em không tự tin với chuyện hôn nhân tí nào.” Cuộc sống của anh và cô quá khác nhau, cô lo sợ bản thân không làm tốt sẽ khiến anh mất mặt. Ý nghĩ đó khiến cô không thoải mái. Nhất là sau khi nhìn thấy Lăng Tư Giai, nghe thấy anh Hàn Phong tự hào về vợ như thế nào lại càng làm cô tự ti.

“Cô gái ngốc, hạnh phúc hay không là do chúng ta. Sao em lại không tự tin chứ? Em hãy nhớ còn có anh ở đây, em chắc chắn hạnh phúc. Thậm chí hạnh phúc hơn cả hai người họ.” Vui đùa trên vai cô, Vỹ Phàm chân thành hứa hẹn.

Nguyệt Như cười vui vẻ, cô xoay lại ôm lấy thắt lưng Vỹ Phàm rồi nhỏ giọng thì thầm “Anh biết em thích nhất câu nói nào của anh không? Không phải anh yêu em hay anh nhớ em mà là có anh ở đây. Chỉ cần có anh ở bên cạnh, em không sợ gì cả.”

“Anh cũng vậy, chỉ cần có em bên cạnh... anh không sợ gì cả.”

Nhẹ nhàng ôm lấy đối phương, cả Vỹ Phàm và Nguyệt Như đều cảm nhận được tình yêu sâu đậm mà đối phương dành cho mình. Thì ra sống trên đời không phải đơn giản chỉ vì sinh tồn. Mà còn vì chờ một nửa của mình xuất hiện. Khi anh hay cô xuất hiện thì hạnh phúc đã bay đến bên cạnh mình rồi. Còn có bắt được nó hay không phải xem thái độ đối với tình yêu của họ có bao nhiêu chân thành.

Hoàn